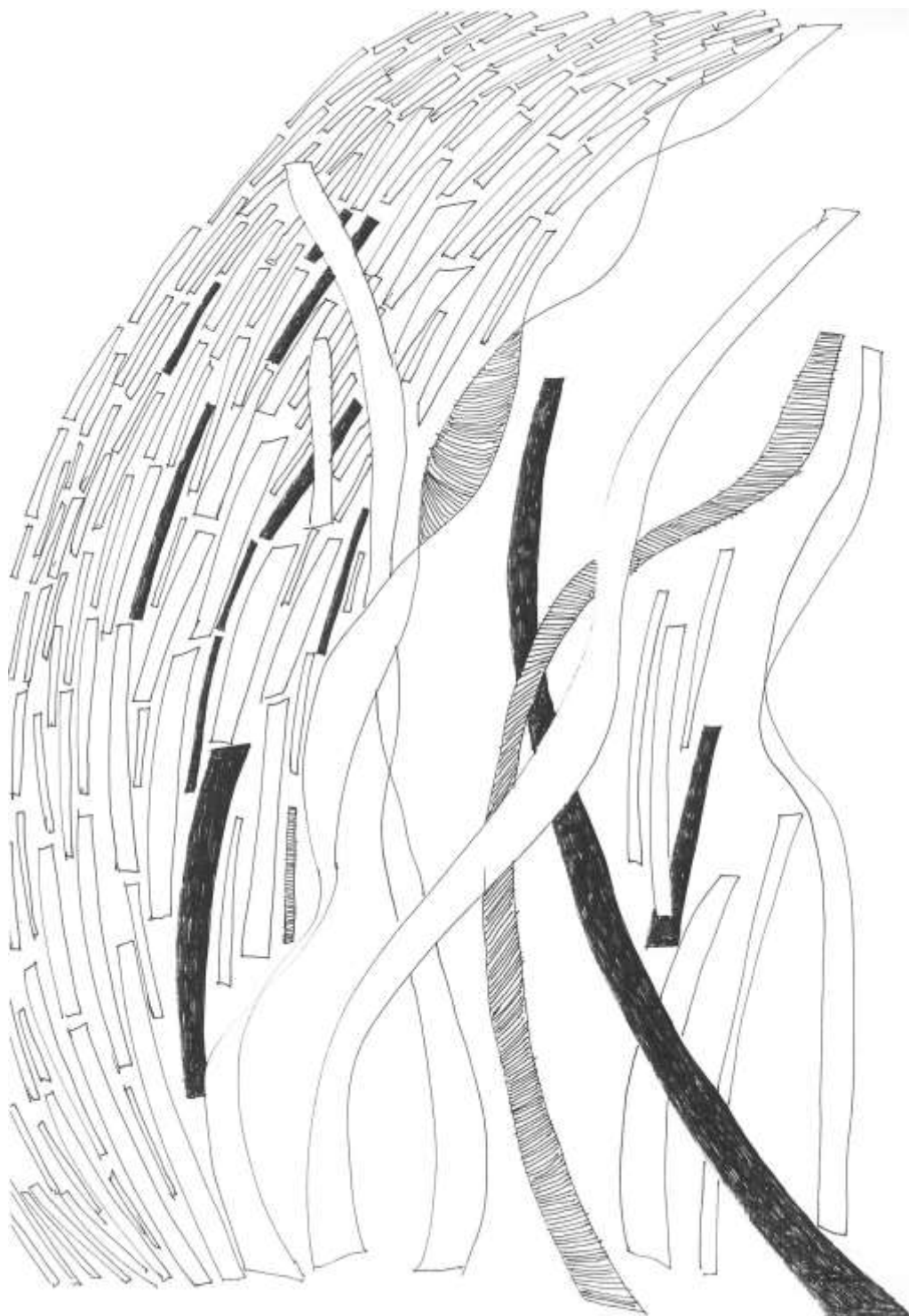

Murawski Magdolna

Konstelláció

Fridél Lajos illusztrációival

Murawski Magdolna

Konstelláció

Fridél Lajos illusztrációival

Copyright © 2017 Murawski Magdolna

Copyright © 2017 Fridél Lajos

A kiadványt szerkesztette: Tumbász István

ISBN 978-963-7283-30-7

A kiadvány megjelenését támogatta:
a Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár
az Új Hevesi Napló Kulturális Alapítvány
és a Phoenix Aureus Alapítvány

Felelős kiadó: Tózsér Istvánné
Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár
3300 Eger, Kossuth Lajos u. 16.
www.brody.iif.hu

Szerzői ajánlás

Tisztelet az Olvasónak! Üdvözlét mindazoknak, akik könyvet vesznek a kezükbe! És azoknak is, akik fellapozzák a digitális oldalakat, hogy megismerkedjenek egy számukra talán kevésbé ismert szerző műveivel. Ritka találkozások egyike ez, melynek során úgy hisszük, hogy egy palackpostával több célba érkezett.

Miért ír még egy mai költő verseket? Hiszen úgyszólván senki nem olvas effélét. Rohanás, kapkodás, észveszejtő tempójú önmegvalósítás, ebből áll a mai ember élete. Valamit valakinek mégis tennie kell, hogy legyen valami plusz, az átlagértéken felüli. Azok, akik rohangálnak, divatos szóval élve pörögnek, nem veszik észre a részleteket, amelyek viszont sok-sok értéket rejtene. Az út mentén nyíló virágot csak az látja meg, aki lelassítja kissé a lépteit. A madarak énekét az hallja meg, aki nem él örökös gépzúgásban, tomboló, őrjöngő, maximális hangerejű zenétől eltompított aggyal.

A költészethez idő kell. Annak ellenére, hogy egy vers térbeli és időbeli tartama a legrövidebb, utána nem lehet továbbrohanni, kilőni magát a rá időt szánt embernek. Tovább szükséges gondolni azt a hétköznapi fogalmak szerint értékes és értékelhető tartalmat, ami miatt a költő nekiült verset írni. Mert mondandója akadt, és mert meg szeretett volna örökíteni egy pillanatot. Az élet, s egyúttal a kozmikus élet minden dinamizmusát legyőzve kifeszítette magát és a talán virtuális pillanatot, mely soha nem állítható meg, hacsak nem a művészet misztikuma által. Képzeletben.

Több misztikus költemény is található ebben a kötetben. A szerkesztés éveivel megelőzte ugyan az írói pályának a mostani pillanatát, amikor a művek, hosszas érlelés után, megérkeznek közönségükhöz. A konstelláció most ideális ehhez, ezért a Konstelláció most mutatkozik be. Az után a Morzsakönyv után, melynek története ugyancsak tartalmaz misztikus elemeket. Nemcsak a szerző hangulatai által, hanem egy másik művész túlvilági hívása révén is, amely életre hívta a könyvet és megrendezte az első kiállítást.

A művész fantáziája külön világokat teremt. Ennek megvannak a stílusjegyei, ezek különböztetik meg más szerzőktől. A hang, amelyen megszólalunk, olyan, mint a zenében az Auftakt. A figyelemfelkeltő elem, amely magára vonja mindenki érdeklődését. Ahogyan Beethoven V. szimfóniájának kezdő taktusaiban maga a sors dörömböl és követeli, hogy rá, csakis rá figyeljenek. Ahogyan a Fidelio nyitány beköszön, ugyancsak egy felütésként értelmezhető ütemssorral. Utána el kell gondolkodni rajta, mi is volt az a váratlan hang, amely valósággal néven nevezett és szólított meg bennünket, akik nem vagyunk süketek a klasszikus zene semmi máshoz nem hasonlítható varázsára.

A külön világ teremtése nem jelenti azt, hogy mások ki volnának rekesztve belőle. Ez a teremtő folyamat lehetőséget nyújt a követőknek, hogy önként lépjenek be egy különös világ varázsába. A művészek vállán ma nagy felelősség nyugszik. Meggyőződésem, hogy a XX. század azért alakult olyan kaotikussá, mert a művészet, vagy amit annak neveztek az emberiség történetének talán legerőszakosabb és legvadabb korszakában, nem védte magát és embereit kellő mértékben. Hódolt a divatirányzatoknak, hagyta, hogy a forma fölébe kerekedjen a mondanivalónak, ezért túl sok torzat és művészileg értelmezhetlent engedett berkeibe, ahelyett, hogy már a kezdetekkor tisztázta volna a lényegi különbségeket.

A szellem teremt meg úgymond előzetesben a későbbi „termékét”. Előbb tervez, aztán kivitelez, hogy a gyakorlatias ember számára is lefordítsuk és értelmezzük ezt a folyamatot. Hiába ordít egy

színész a színpadon vagy a filmstúdióban, az még nem konfliktus. Konfliktus híján pedig nem születik dráma. A sok decibeles ordibálás nem helyettesítheti a művészileg pontosan megtervezett konfliktus felépítését, melynek alapja az ellentétes jellemek és érdekek ütköztetése vagy az egyre képtelenebbé váló helyzetek kiéleződése. A baromkodás nem humor. A pojáca nem (értékes) bohóc. A vászon bepiszkítása mindennemű koncepció és alapos szakmai tudás és műveltség híján nem festészet. Ahogy Görög Rezső megfogalmazta: a festészet is fejművészet, vagyis fejben születik meg az a képi világ, amellyel a művész közérthetővé teszi a mondandóját.

A bennünket körülvevő világ improvizatív. Valakik, valamiért megpróbálják kispórolni belőle a lényegét. Egyfajta kilúgozás folyik, ami roppant egészségtelen. Ahogyan valós történelmi tudat nem létezik történelmünk alapos ismerete nélkül, ugyanúgy nem létezhet művészet sem a klasszikus hagyományok ismerete híján. A körülöttünk hókuszpókuszoló alakok megfosztják mindazokat az igazi művészi élvezetektől, akik még értenék a súlyos mondandókat is. A túl könnyű műfajok és a fajsúlytalan darabok ellebegtetik közönségüket a semmibe. Ahol nincs konfliktus, ott nincsen katarzis sem. És miért is ne akarná megtisztítani hagyni a lelkét a szépre-jóra vágyó nagyérdemű? Miért ne akarna belefeledkezni egy-egy szép táj vagy szép portré részleteibe a jóhiszemű néző?

Sok évvel ezelőtt fordultam vissza a klasszikus költészet formai igényeihez. Nem elmaradottságból, mert hiszen elmaradott az, aki műveletlen és képzetlen, aki tudatlanul él bele a nagyvilágba és nem ismeri fel a művészt, az értékeset. Minden művészeti irányzatnak megvan a maga ideje. Az avantgárdé rég lejárt. Akik tovább erőltetik, mintha agg kamaszokként tennék ezt. Az új századnak új stílusra van szüksége. Olyanra, ami nem tagad mindent, ami nem ő, hanem ismét megélve és megtestesítve a korábbi századok teremtő erejét és túllépve mindazon az esztétikai igénytelenségen, amely megpróbálta elsöpörni az előző korok minden vívmányát a művészetből és vele az életből.

Rendet azért kell teremteni, hogy a felforgatott és már-már önmagából is teljesen kiforgatott világ rendes működése helyreálljon. A művészet a maga eszközeivel képes újratemteni ezt a rendet, melynek neve: harmónia. Ahol rend van, ott az elemek nem ütik-vágják folyton egymást, mint a mai világ megtévelyodött emberei. Még ha fel is kavarodik néha a kozmikus rend, egy ideig káosz van, utána ismét összerendeződnek a dolgok. Kialakulnak az új galaxisok, csillagok és bolygók, holdak keletkeznek, és valami harmonikus, szépséges dolog formálódik, amelyben minden és mindenki a helyére kerül.

A misztikus versek különleges hangulatban születnek. Olykor nem is tudjuk megmagyarázni, miért épp abban a formában fogalmazzuk meg őket, egyszer csak „meglettek”. A szavak mintegy tudattalanul fakadtak abból az őstudásból, amelynek részesei vagyunk, de soha nem birtokosai. Néha megborzongunk tőlük, máskor belefeledkezünk az így felkínált világ mélységeibe. A klasszikus mértékkel mért művészet ismét felemel. Mindazokat, akik átengedik magukat – immáron előítéletek és téveszmék nélkül – annak a műélvezetnek, amit ezek a letisztult formák és a kollektív tudatból előbukkanó szavak a Kedves Olvasónak mondhatnak. Szépséget és harmóniát kívánok teremteni szavaimmal. A sokat szenvedett világ megérdemli ezt. Kell a változás a sok csatározás után. A kaotikus múlt század hadd legyen a múlté! Isten szépre-jóra teremtett bennünket, csupa jó szándékkal. Aki tagad, végül önmagát is megtagadja, nemcsak az isteni rendet.

Murawski Magdolna

Órangyalaimnak

Ódon park mélyén

Mint lépni kertnek mélyén – rejtekén

az érzés antik és különleges.

Fény – árnyék játék villan. Érdekes

homály dereng a dőlt falak helyén.

Romok: sejtelmes ősi végzetek.

Az ódon park vad és romantikus.

Nap- s holdnak fénye mind patétikus

e helyt. Halottak benne érdekem.

A lomb susog. Most nem kacag madár.

Remegve bújjik bokrok – fák közé.

Itt hús helyet találsz ha bánt a nyár.

Lomb-ernyő hajlik mindenek fölé.

Mint lépni tiszta vágyban szüntelen:

a fény-játékban boldog vég üzen.

Esti történet

Leszállt az este. Ültünk szótlanul.
Néztük hogy csendesül a nagyvilág.
E némaságban halhatatlanul
valónk kinyílt: virágos ékes ág.

Rezgések szálltak szinte végtelen.
A lény pihent. Megszűntek harcai.
A szent derű övezte értelem
szólalt. Zenéjét most is hallani.

Sziporkák nyíltak: tiszta csillagok.
Fényükben távoli világ üzent.
Csak néztük egymást. Minden hallgatott.

Egy néma vallomássá lett a csend.
A mélykék éjszakán a tiszta fény
ezüstje kelt s csak ünnepelt a lény.

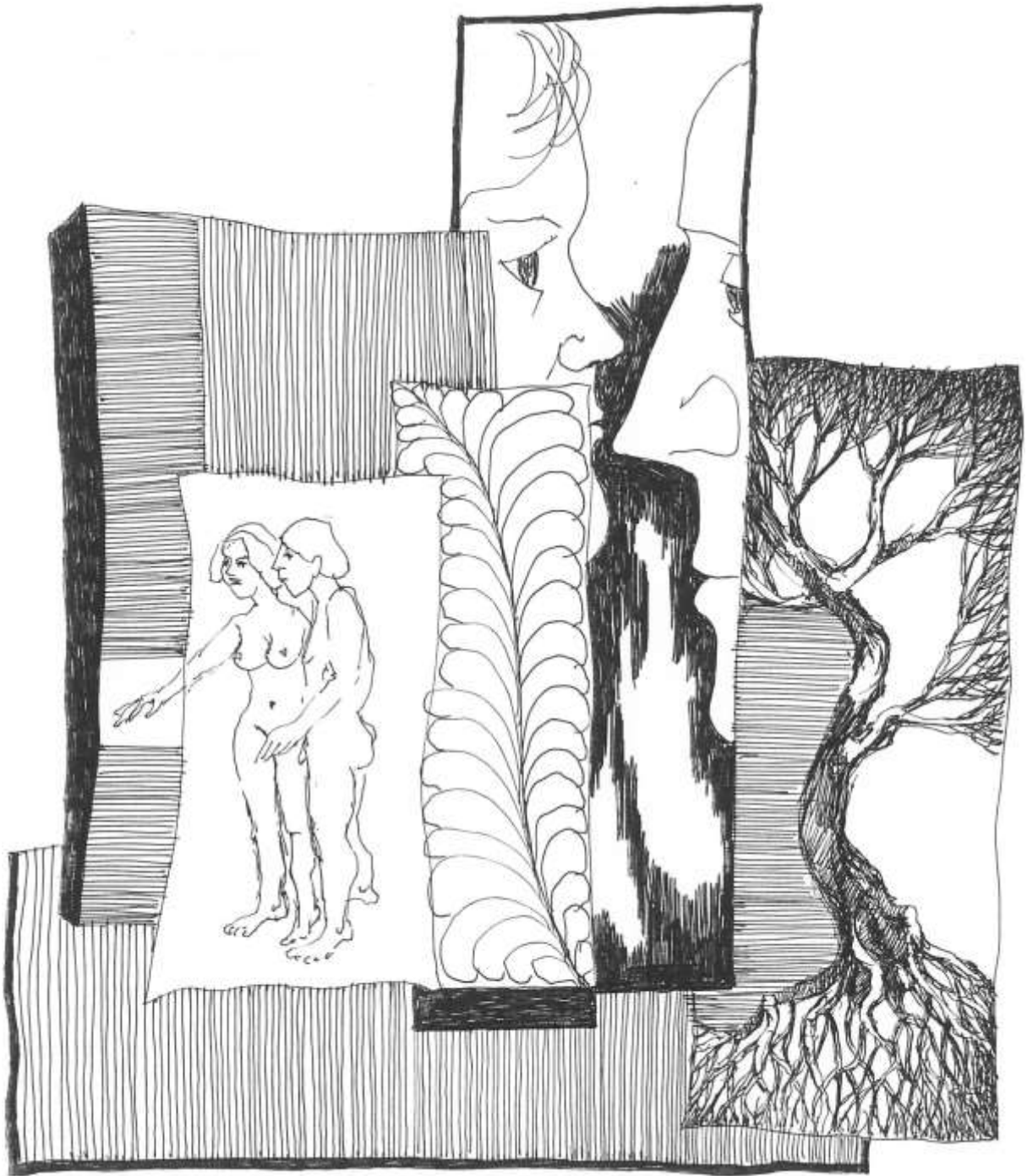
Tavaszi illatok

A földnek illata ma bódító
halvány de fűszeres. Szél hordja szét.
Ma még csak álmodod pompás színét
de általa győztes vagy s hódító.

A langyos lég remeg. Simít puhán.
Cirógatástól borzong bőrödön
a földi szépség-adta száz öröm
mely áthatol lelken – falon – ruhán.

Melenget égi szép sugár. Ragyogsz
ma általa. Özön-fény áthatott.
A társad hív s te két kezed adod.

Mint lenge fűszál szélben úgy lobogsz.
Kíáltás – kettős hang – az égre száll.
Egyé fonódva lesz pompás madár.

A változás szele

Az emberélet lenge lángja int:

talán ez lesz az újabb forduló.

A változás szele jól meglegyint.

Homályból színre lépsz magad-adó.

Lebegnek égi leplek s táncolunk.

Ha hívnak ellenállni nincs erő.

Halvány lépésben fénné változunk.

A csillogás remek előkelő.

Külön világból egy lesz s végtelen.

Az áttűnés – illúzió remek.

Úgy hitted gyöngye vagy és védtelen

külön világod dúlják emberek.

Csupán egy libbenés: a szárny suhog.

Emelkedünk. Ránk tiszta fény zuhog.

Holdfényben

Holdfényben hajt egy régen-volt fogat.

Vágtázik délnek s féktelen halad.

Utás s kocsis sehol nem látható.

Rohan mint hullám hátán nagy hajó.

A cél: egyszer-volt néma végzete.

Elérheti s teljes lesz élete.

Tán körvonal homályos látható

és léggömb feszült és átható.

Fantom-kép mondhatod de már szavad

hamis s talán a mély felé halad.

Oly tiszta minden árnya-fénye nézd!

Tekints belé s ifjú-magad idézd!

Holdfényben libben rajtad ó-palást.

Mozdulsz s ezáltal nyersz feloldozást.

Konstelláció

Vad örvény és kavargás: konstelláció

mely létedet határozó újat hozó.

Csodája szórt sugár. Magad szeppent gyerek.

Várod hogy sújtson majd emeljen végzeted.

Elküldtek ismételni s tán javítani

hajdan-volt sok hibád – élni újítni.

S hogy fabrikálsz formázod újra sorsodat

mint gyermek-isten vagy: felé lépsz s elfogad.

Hatalmas új erő hajt. Lettél általa.

Utad végéig ő visz. Benned zeng dala.

Kívánságod formázza s véghez ő viszi.

Hajlítsz s hajolsz. Hibád- s erényed élteti.

Ha benne foglalt értelmét felfoghatod

sorsod tiéd. Két kézzel átformálhatod.

Veszélyes játék

A sűrke felszín – rejtett mély világ
rideg-hidegnek tűnik úgy hiszed.
Döbbenet állsz. Talán elérheted
az égre porló sűrkeség honát.

Sápadtan megremeg e szűrt való
és föld mélyéből láva csap feléd.
Izzása tükröződik s hull eléd.
Egy másik létben lenni volna jó.

Hol durva láb tiport most megfelel:
a mélyből vérvörös moraj kicsap.
Elfutnál s tompa hangja elragad

és szenvedéllyel hévvel átölel.
Játék a tűzzel: ősi nagy veszély.
Maradni mégis kéj és szenvedély.

Túlzások

Túlsó part túl-világ túl nagy tudás.

Túlhajsolt életek: mind elbukás.

Túlhabzsolt ételek: túl nagy csömör.

Az undor és a vágy egyként gyötör.

Túlkínált élvezet: beteg leszel.

Túl sok a jóból s már nem érdekel.

Túlzások mégis fogva tartanak.

Magadból adni kell s túlhajtának.

Túl messze mentél. Párod visszavág.

A lényetek dühöng: külön-világ.

Túlzásaid dühítik. Megcsalod.

Csalását egyaránt durván kapod.

Túlsó part merre hív? Kié leszel?

Túlradsz. Itt maradsz? Megérkezel?

FRIDEL 2017

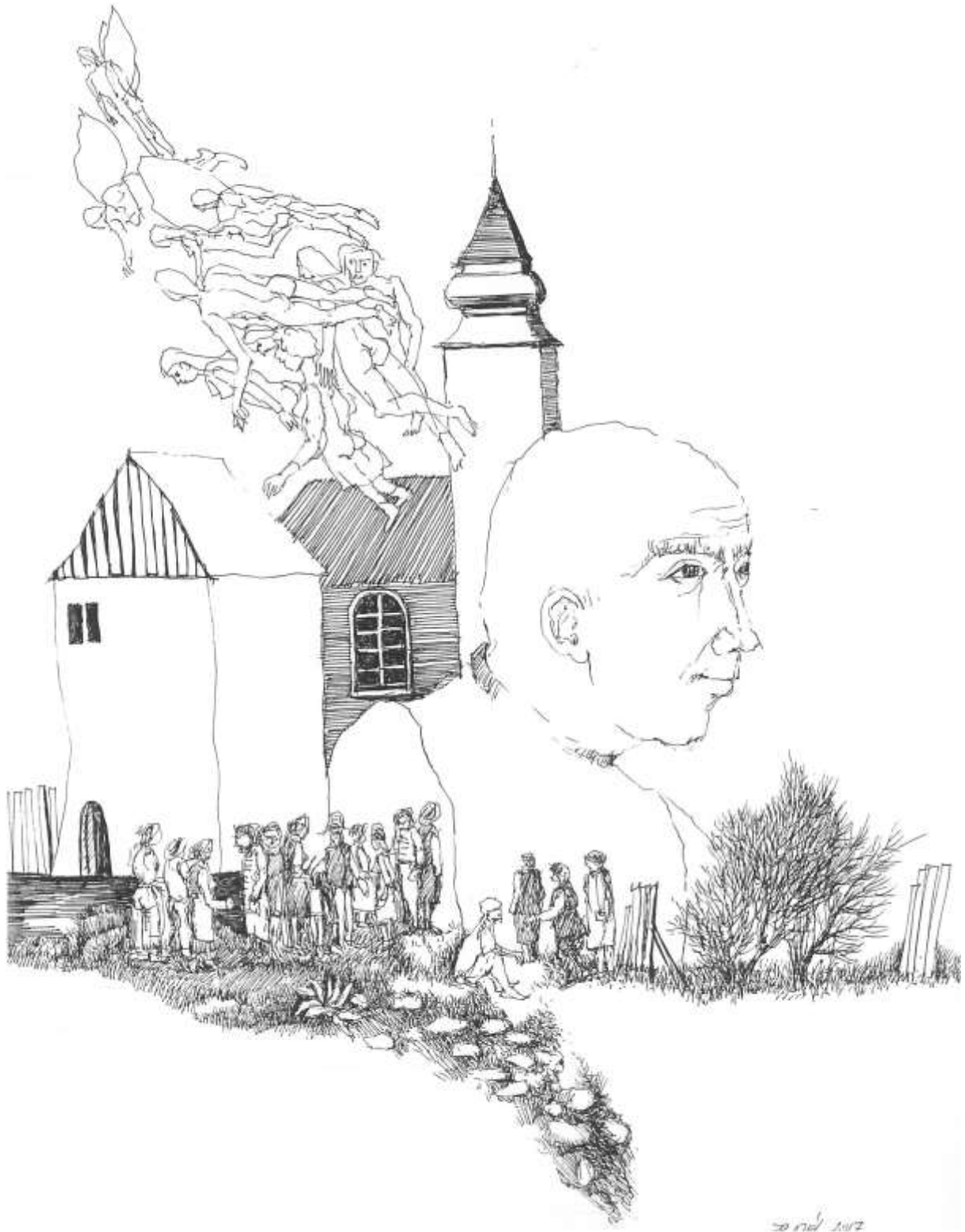
A szentek és a szajhák

Egykor majd visszatérnek mind tudom
a szentek és a szajhák nesztelen.
Ágyadra ülnek s nézed szenvtelen:
ha nyúlsz feljűk por száll árnyukon.

Tavaszt ígérve hullanak eléd.
A rég ölelt csodákról szólnak.
Szívedben nincs harag sem áhítat.
Csupán a nagy nihil tapos beléd.

A másik halk imáról sugdos, ím:
s te jól tudod a lényeg más nem ez.
Test lélek kettőz aztán elfelez.

Jin jangnak párja s nőnek földi hím.
Ha visszatérnek kétség mar – cibál.
Vagy néma hódoló s vad kannibál.

Kifosztva

Mikor kifosztanak gazdag leszel.
Örök miséd e néma áldozat.
A földi lét csekély üdv s kárhozat.
Ha adni kell nem szerzés érdekel.

Vonítanak a koldus-lelkület
kutyái éjeken és nappalon
és marják egymást. Hullott csontokon
morogva tépik csapzott lelküket.

Te túród s koncokat dobálsz elé
kinek a szerzés célja. Oly szegény
hogyan szálni csak lehet. Kopott erény

bundáján csillog. Lelke ördögé.
Gazdag vagy ennyi nincstelen honán.
Szétszórod kincsedet. Állsz tétován.

Tavaszi dal

Tavaszi virága cseng és bong dalol.

A hófehér szírom hó-tisztaság.

Mögötte tél. Előtte ékes ág.

A múlt gyöngéd jövőt puhán karol.

A zöld szegély csupán illúzió:

e hamvasságot földbe vetheted.

Az éteri bevonja életed

és földi mása romlott csízió.

Kacagnak hófehér virágfejek.

A csengő-bongó hang egy-egy sugár.

A csípős szél hajadba túr s cibál.

Vezetnek láthatatlan jó kezek.

A hó-szírom neked dalol tudod.

Hunyorgatsz. Éltet újra himnuszod.

Ragozás

Neked s nekem. Veled és általad.
És nincsen út. Hiány van nélküled.
Aratni nem lehet és nincs szüret
ha vetni nem tudsz ottmaradsz magad.

Veled s velem. Belőlem áradó
aransugár befonja életed.
Együtt s külön már egyként végzeted.
Szándékod vívni el nem fáradó.

Ma nélkülem és nélküled. Tudod
hogy ezt sokáig már nem bírod el.
Fordulsz és titkod csendben átölel.

A Mindenséget – lelked – nyújthatod.
Belőlem – általam. Hozzád s reád.
Viselsz a testeden. Vagyok ruhád.

Mélyben

Uram, ma bűn a megszokás és jó a csend.

A kerge rossz szavak hiába tartanak.

Míg állnak szilárd vén ormótlan falak

úr nem lesz égi szépség tisztaság s a rend.

Uram, ma nincsenek szép hangú szózatok.

Ma örvény forgó hátán szédület lebeg.

Világunk lényege habjában forr – remeg.

S hogy hullnak benne tűnnek illó hónapok.

Uram, ha ránk tekintesz áldásod adod?

Szívednek kedvesek vagyunk, tört szárnyú had?

Lelkünkben tükröződni érzed még magad

vagy gyermekednek lenni méltatlan vagyok?

Uram, te látod szertelen hibánk. Te vagy

kihez még szólhatunk. Felénk sugár halad.

Áldás csillagfényben

Csillagfény tiszta áldás hull reád.

Az életed bevonja égi fény.

Minden kis csillanása szép erény.

Szépíti napjaid s csak ez ruhád.

A pillanat sziporka – szikra – szó

és minden napja áldott ezredév.

S hogy általa ragyogsz teljes-tiéd

másodperc és öröklét áradó.

A hangulatban teljesülsz magad.

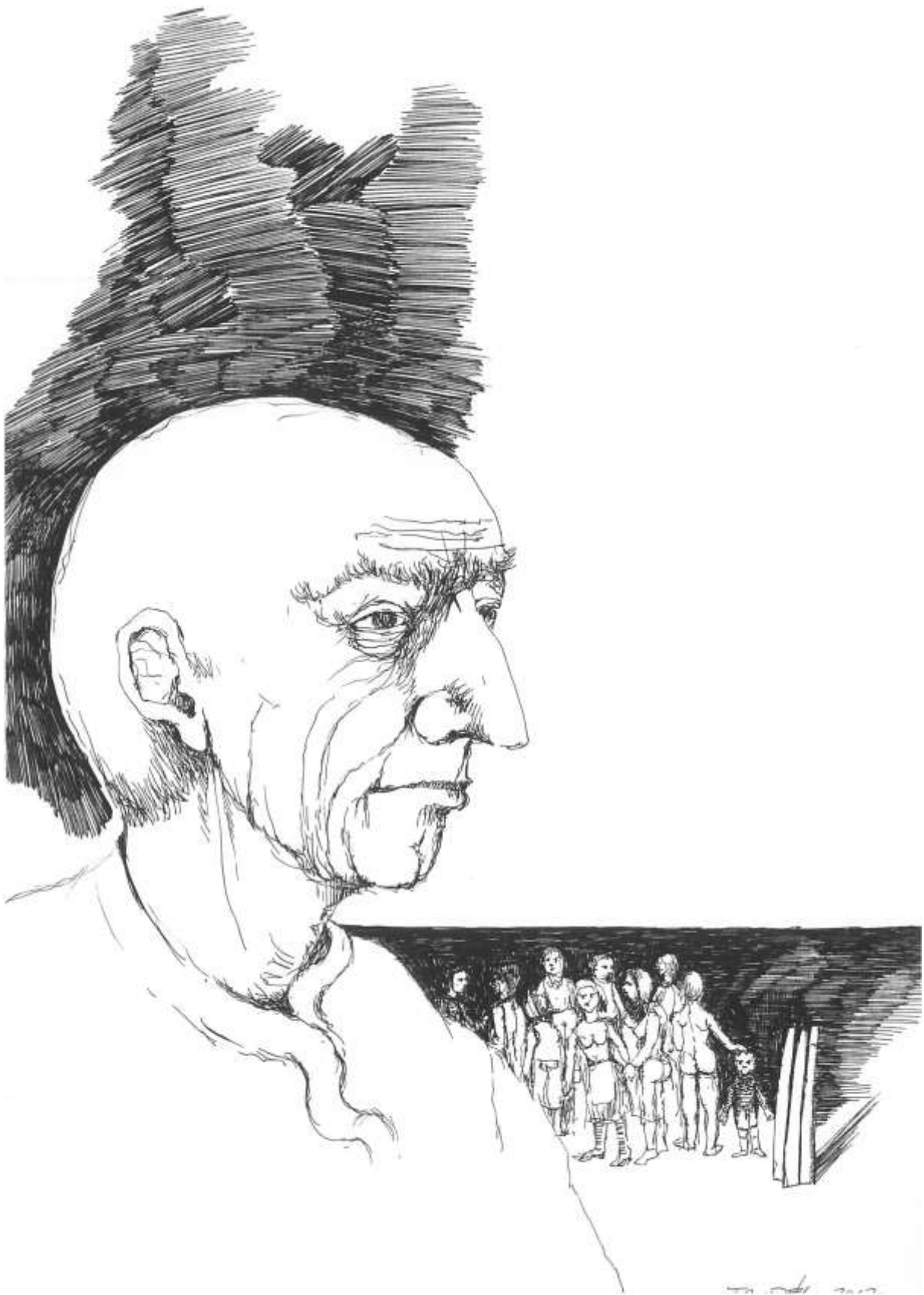
Nincs ármány s nincs erő ma ellened.

E csillogásban minden lény szeret

és minden lépés jó felé halad.

Csillagfény szikra-szépség porlad el.

E színvarázsban önmagad leszel.

Jónás fohása a mélyből

A harcoktól, Uram, én visszavonultam,
s immáron szolgálok csendesen neked.
Néped között hiába kóboroltam.
Tebenned egy se hisz csak fordult ellened.
Hitetlen néppel oly nehéz szót érteni.
Csak ezt kiáltják egyre: pénz az úr!
Hazudni vágnak rossz-szépíteni,
és istenük bozontos, vad Hadúr.
Lesüllyedt, esztelen nép ez, Uram!
Imája is hazudság, becsstelen.
Szolgája annyi száz s pribékje van
ki érte harcol, mindig nemtelen.
Uram, te látod meggyötört valóm.
Tebenned bízom, mégis csüggeteg
vagyok. A lelkem nyújtom áradón,
s úgy érzem, mindenem sajog, beteg.
Uram, emeld fel bízó lelkem! Adj
csekély reményt, hisz ennyi kell csupán.
Magunkra, mélyre vetve el ne hagyj!
Küldd angyalod, haladjunk nyomdokán!
Ma még a mélyből hangzik énekem
de holnap tiszta szózat zeng s leszünk
megannyi bízó gyermeked s nekem
dicsérni engeded csöpp életünk.
Ragyogni engeded napunk. A fény

közénk leszáll és árad végtelen.

Szívünkbe költözik örök remény

s úr lesz az égi, fényes értelem.

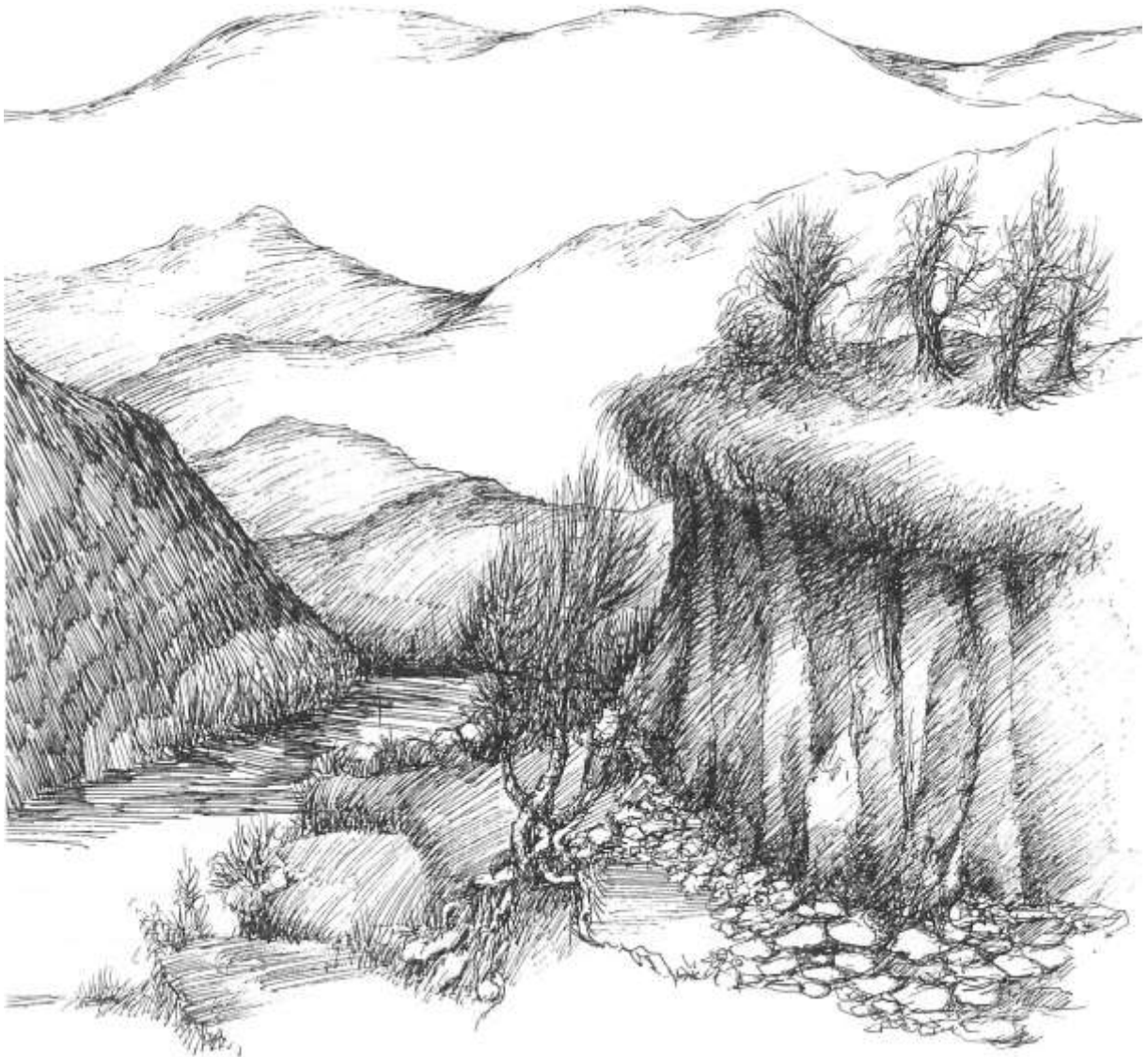
Varázslat – szürkeségben

Oly szürke lett a táj. A víz susog.
Ma minden csobbanás lelkünk szava.
A légben ott lebeg föld illata
és minden pára-csepp felénk ragyog.

Leszáll a felhő. Lába földre lóg.
Szürkén felel reá madárcsapat.
Tavaszhárás ma minden pillanat.
Fű serked. Szél áraszt tavat s folyót.

Az illat fűszeres és élveteg.
Nyújtózkodik a föld. Szeretni hív.
A mozdulatban lélek-verte híd.

Mindez varázslat s csak feléd vezet.
Zsong szürkeségben tiszta fény. Ragyog
szavad. Bársony-varázssal áthatott.

Régi táj

Nyárfák akácok: égi – régi táj.

Fölötte égi kék százsínű báj.

A nyári zöld mint emlékkép lebeg.

Mosolyt idéz. Szemlélik istenek.

Harmóniába kapcsolódva hív

a pillanat varázsa: tiszta ív.

Felhő-sereg: bodroska égi nyáj.

Tárul felé pompázó régi táj.

Madársereg csivog – csattog – dalol.

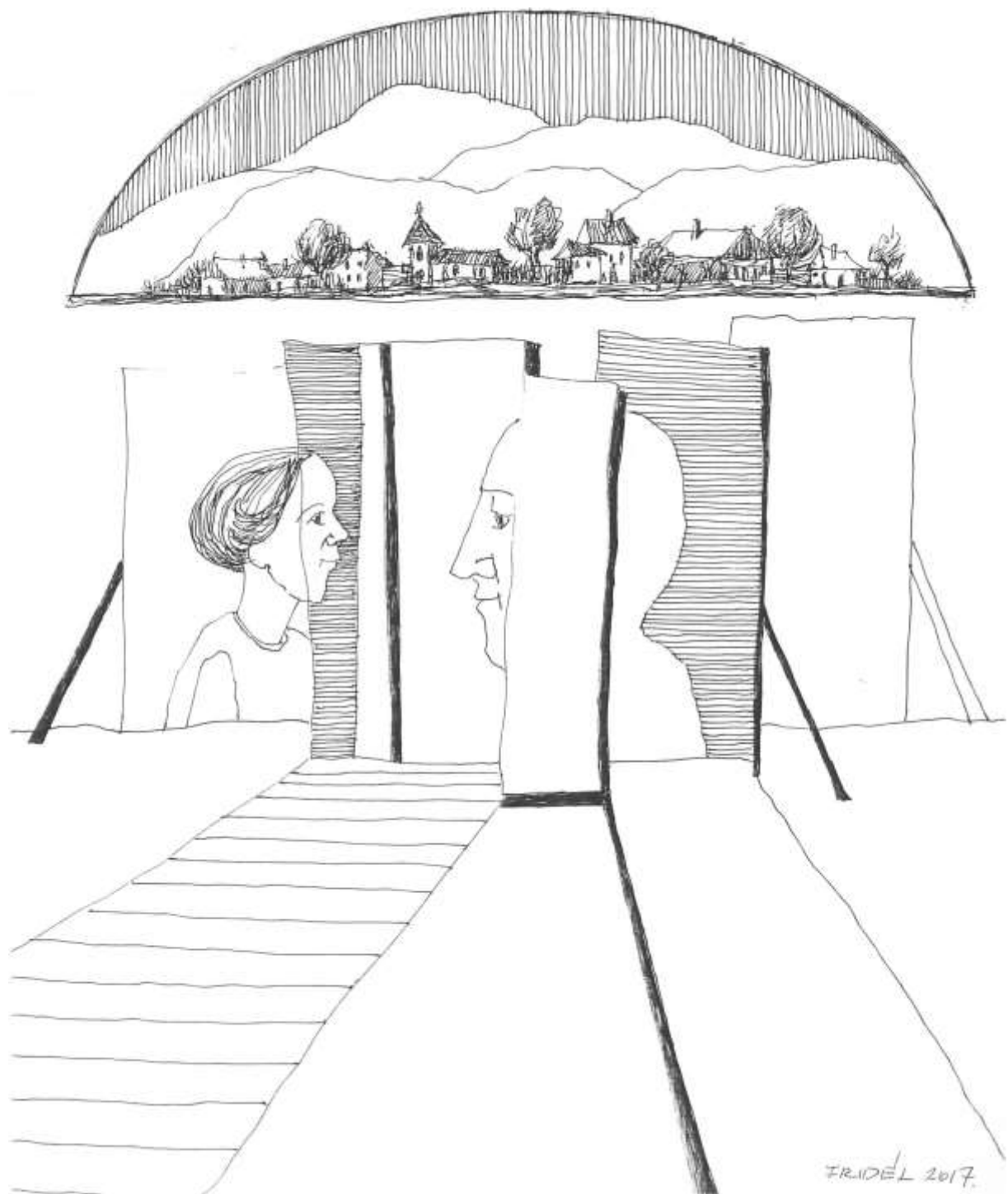
Napfényben csöppnyi tó habozva forr.

A hátán úszik zöldes békanyál.

Felizzik szótlan s ünnepel a nyár.

Emlék s valóság egyként van jelen

akár az életed: külön s velem.

Lét-keretben

A lét-keret kötött: kínoz bezár.

Csupán a szenvedély örök-való.

Ha lényed tiszta szívvel áradó

tán bűnhődsz mégis szívszerelme vár.

A párod égi társad jön feléd.

Bármit tesz minden szép ha tőle van.

A lét-örvény karol és úgy rohan.

Te általa lobogsz. Ő fény-zenéd.

A lét-keret bezár: e vár hazád.

Különleges a kettős létezés.

Már lépsz felé. A hozzá érkezés

felold. A csend karol. Lelkedbe lát.

A kettős ív ma egybefut. Ragyog

a lelketek. Ő mindened – napod.

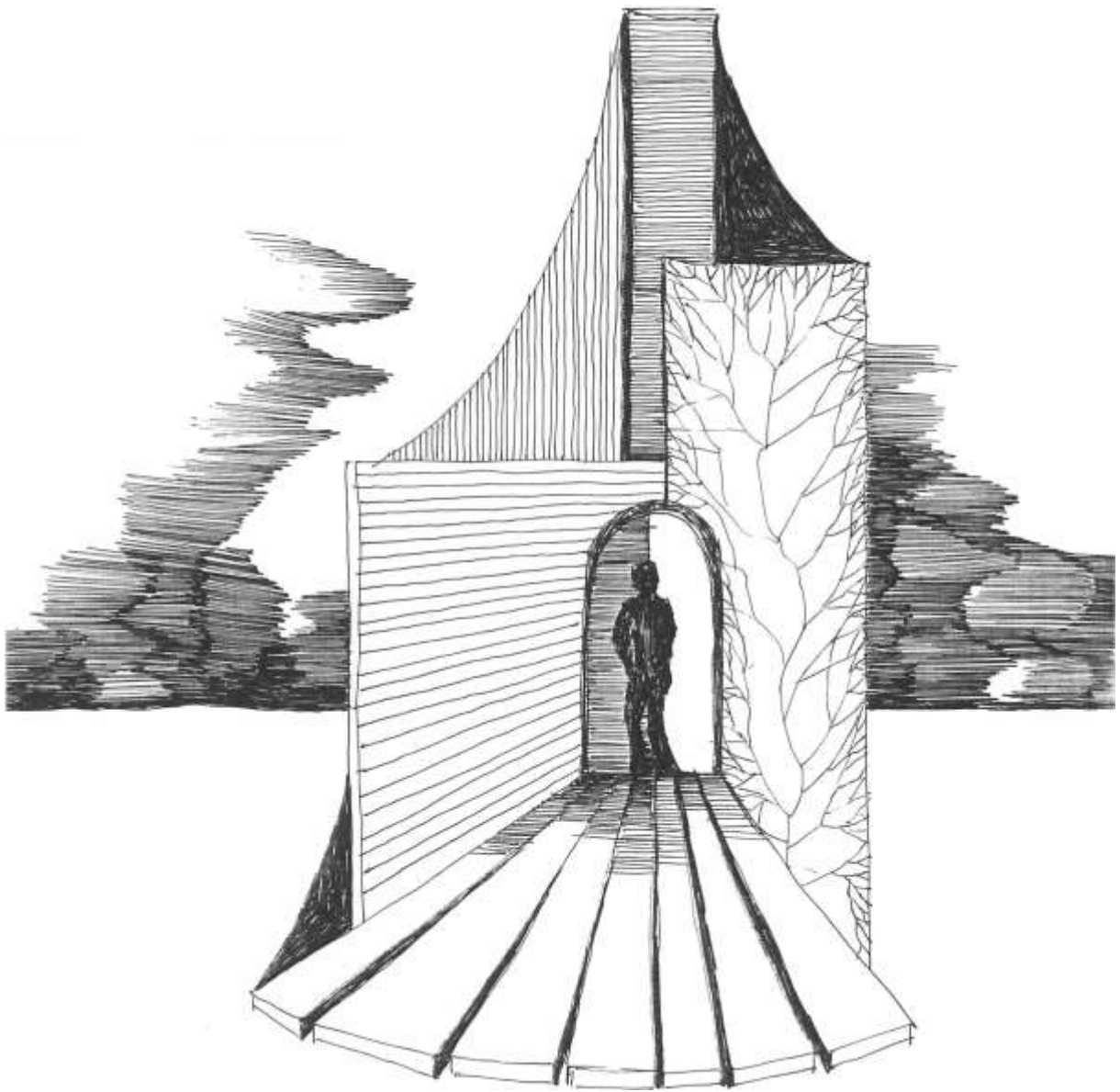
Varázslat ódon hídon

Ó, hány tavasz telt, mondd, azóta el,
hogy álltam s gyermek-voltom tündökölt
e kis hídon! A néma vágy se tört
ilyen erővel. Hullt, csak hullt lepel.

A fény ott tükröződött lent vízen.
Zöldellt a part és minden csillogott.
Mint hajdan, úgy imádtam a napot.
Szívemben egyre zengett száz igen.

A tér e pompa-fényben állt. Ma már
csak hinni kell s a kép itt van velem.
Egy pillanat és dal kél szívemen.

Verőfény, szikra, száz sziporka vár.
A gyermekkor s az elbűvölt szemek
magamba vissza rám tekintenek.

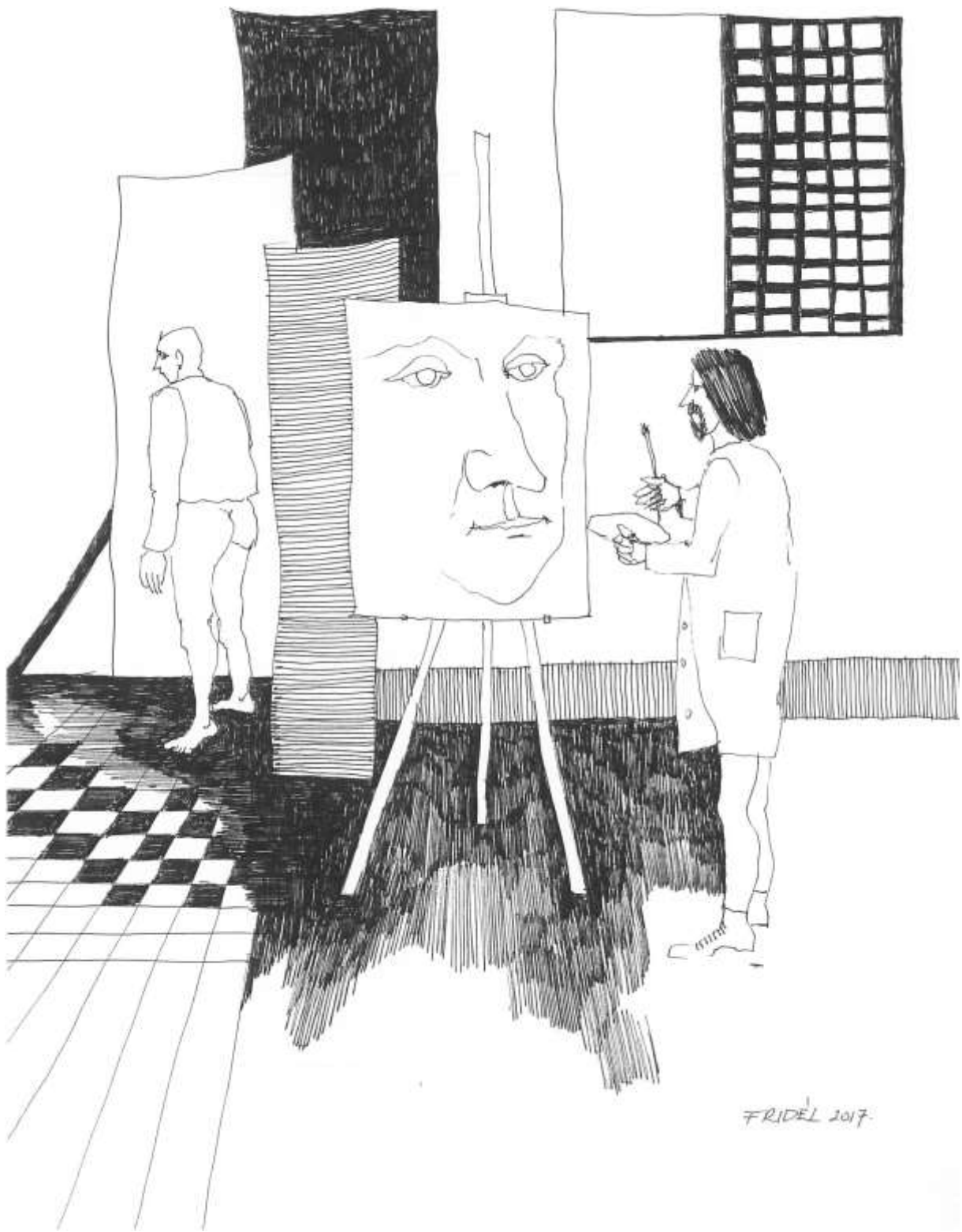
Művészsors

A szent művészet minden végzete
eljött veled s te némán állsz magad.
A lépted mindig egyfelé halad
s a kor nem tűnik mintha értene.

Lépéseid a végzetes irány
felé haladnak. Más út nem lehet.
Okoskodó szegény kis emberek
fütyülnek. Életed nekik talány.

Jelenkor tapsa: ócska mákonyok.
Ki véle él lehúzza bódulat.
A nagy siker kipusztít álmokat.

Elmédre csend hull: szellem-alkonyok.
Míg ők fütyülnek büszkén lépsz tova.
Hová te érsz nem juthat zaj oda.

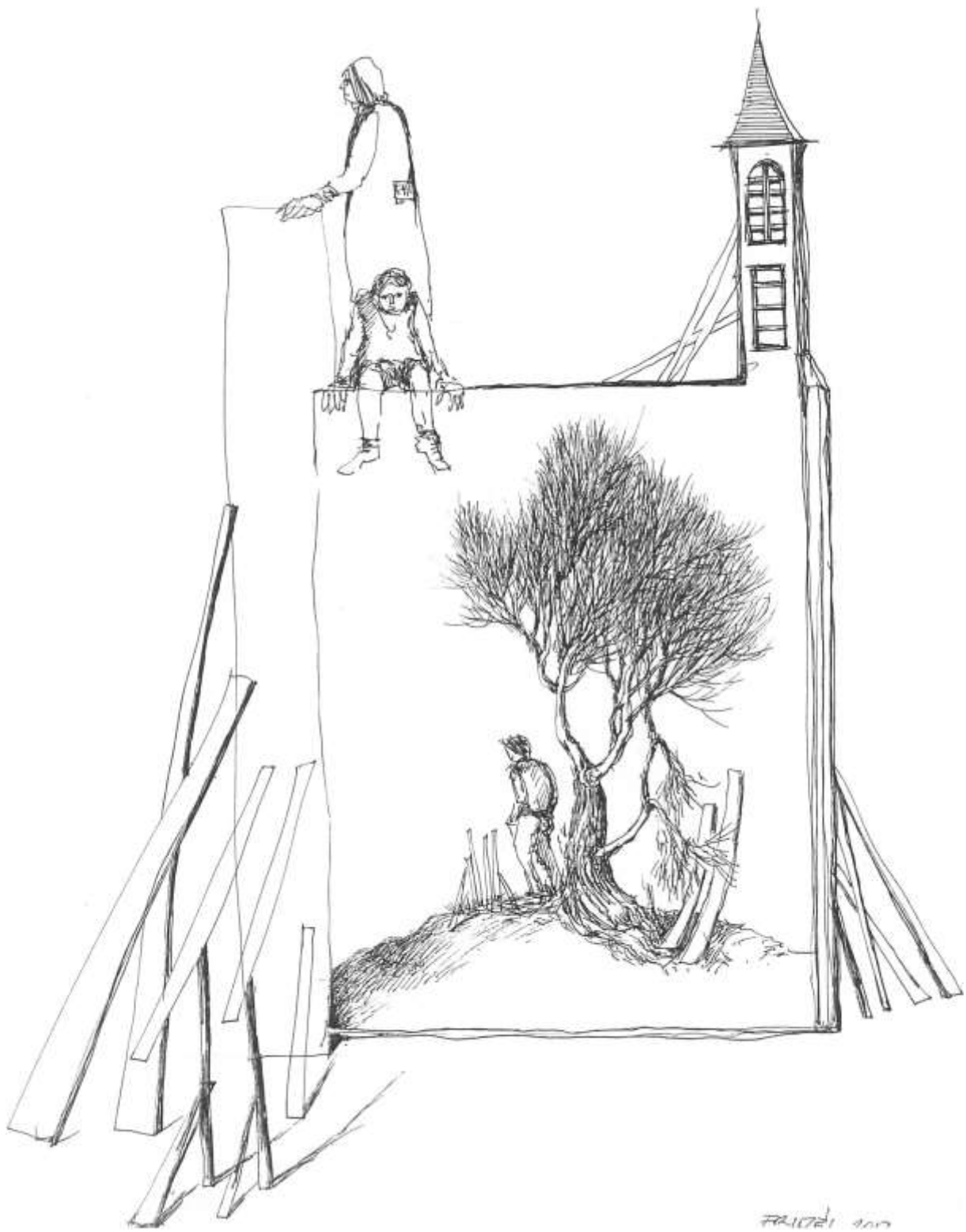
Művészkéz-nyomok

Festő-ecset és író-toll suhan
papíron s vásznon. Lenge szép anyag
megőrzi égi fényes álmodat
oly sok koron, míg perc-ember rohan.

A kép susog és zizzen ó-papír.
A szobrok élén surran tiszta fény.
Mindez egy pillanat: művész-erény
suhan és libben, végzetébe ír.

Megfogni nem lehet. Hiú a vágy,
ha ezt célozza. Nincs más szenvedély.
A művész lelke száll, magasba ér,

s te csendben hallgatod remek dalát.
Anyagba írva éteri világ.
E lengességben nem látni hibát.

FRATELLI 2007

Nyári este

Míg csendben ültünk árnyas balkonon
az est leszállt. Ezüstös hold sütött.
A hangulat a fény szíven ütött.
Tűnődnöm kellett földi sorsomon.

A sápadt hold után a csillagok
feltűntek sorra. Hullott éj-lepel.
Sorsunk impresszió. Ez érdekel
hogyan megszülettem s most még itt vagyok.

A Vénusz fénye halkán tündökölt.
Erős akár a vágy elérni őt
a győztes fénnel szálló- s felkelőt

a szellem-régió királyi kört.
Mélykékről éj-sötétre vált a szín.
Verslábak keltek s csendült tiszta rím.

Nyár derekán

Elszáll a nyár s a forró napsugárban
már ott üzen az ősz: érett vetésen
aranyló szín suhan, akár levélen
a lombhullás előtt, bár tiszta nyár van.

Az érett szín fölött a sápadt ég-kék:
vibráló lég. Pihegnek most a lények.
Égig korbácsolt, dúló szenvedélyek
lobognak. Várják csendnek tiszta éjét.

Pipacs vöröslik: rímként rőt levél száll.
A gondolat sodorja karcsú röptét.
A légben úgy suhan, mint lenge lepkék.

Tikkadtan, bölcs derűvel nyárfasor áll.
Ha teljesül a perc, a végzetünk szól.
A nyári ég heve csodákat így szór.

Rezgések

Élet-szimfónia

Madárdal szól: Isten pogány dicsérete.

Az emberlélek ráfelel: így lesz zene.

Koncertteremben égre száll rezgése – hang.

A lelkek hallgatják: zúg mint komoly harang.

Zenétől érintve szelíden megfogod

társad kezét: minden pulzál – zenél – dobog.

A mennyei üzen e vad rezgéseken.

Kedves szemébe nézve zeng a Végtelen.

És minden sejten áthatol már elragad.

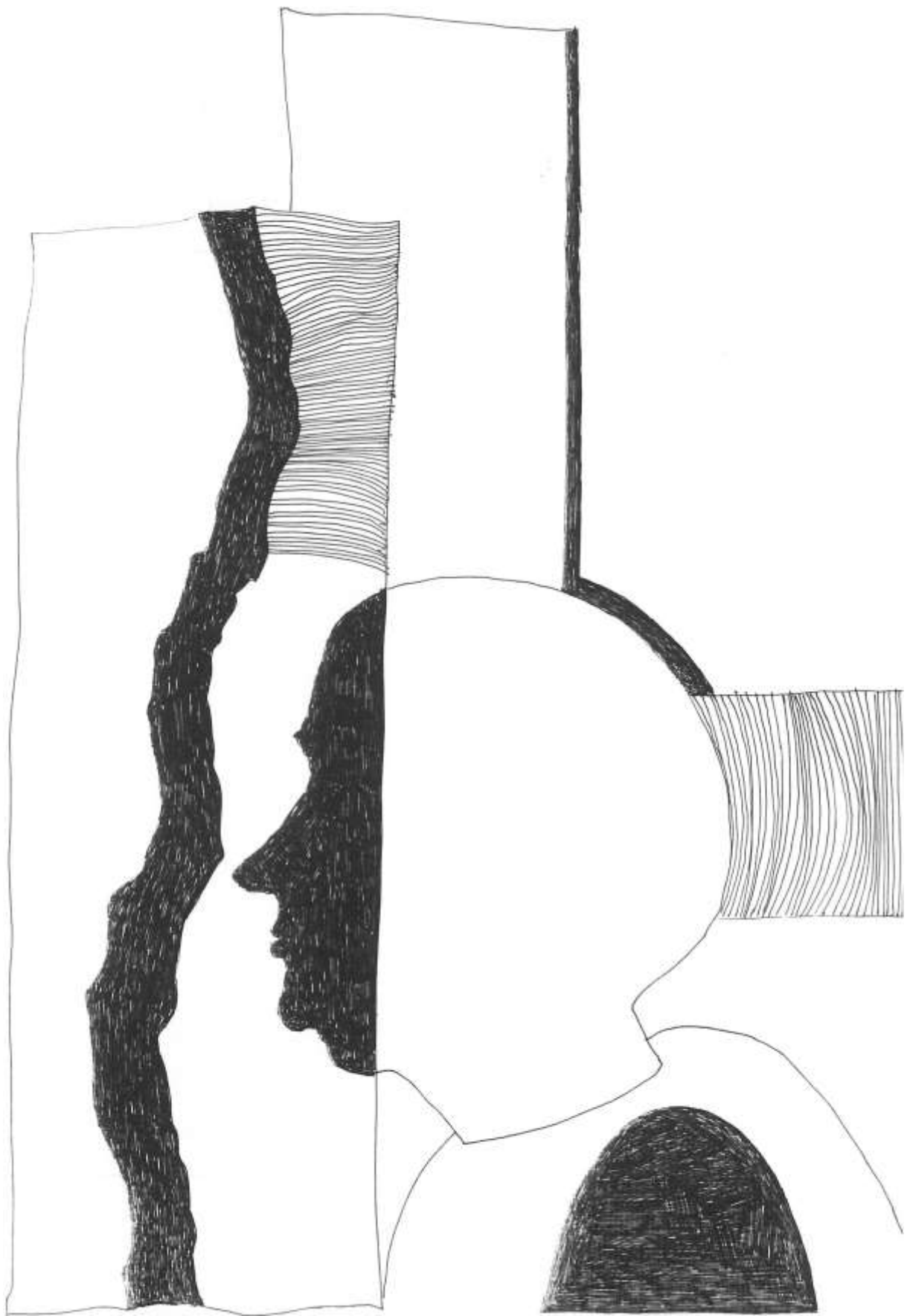
Határok foszlanak. Ő van csupán s magad.

Egy dús szimfónia csap ekkor égre fel.

Villódzó hangja vágy. Csupán ez énekel.

Lenyugszik s újra mennybe száll tenger-erő.

Már végtelen vagy benne szélben röppenő.

Agy

Tekervény furcsa vont ideg-pályák erek.

Nedvek s esszenciák. Program és emberek.

Fehér- és szürkeállomány. E mű lehet
művész és fényes elme szárnyas képzelet.

A másiknál elkorcsosult az agy s a vágy.

A gondolat sodor: lehúz anyag – vaságy.

Diktátor is lehet – üvöltő szenvedély.

A gyűlölet sodorja: örvény s pincemély.

Szelíd báránnyá válhat, ím. Fület legel.

Terelni hagyja most magát és nem felel.

Cápába költözik. Marcangol egyre csak.

Agressziót koholnak nedvei s az agy.

Majd kismadárban ébred újra fel. Dalol.

Cikornyás dallama tekervényként sodor.

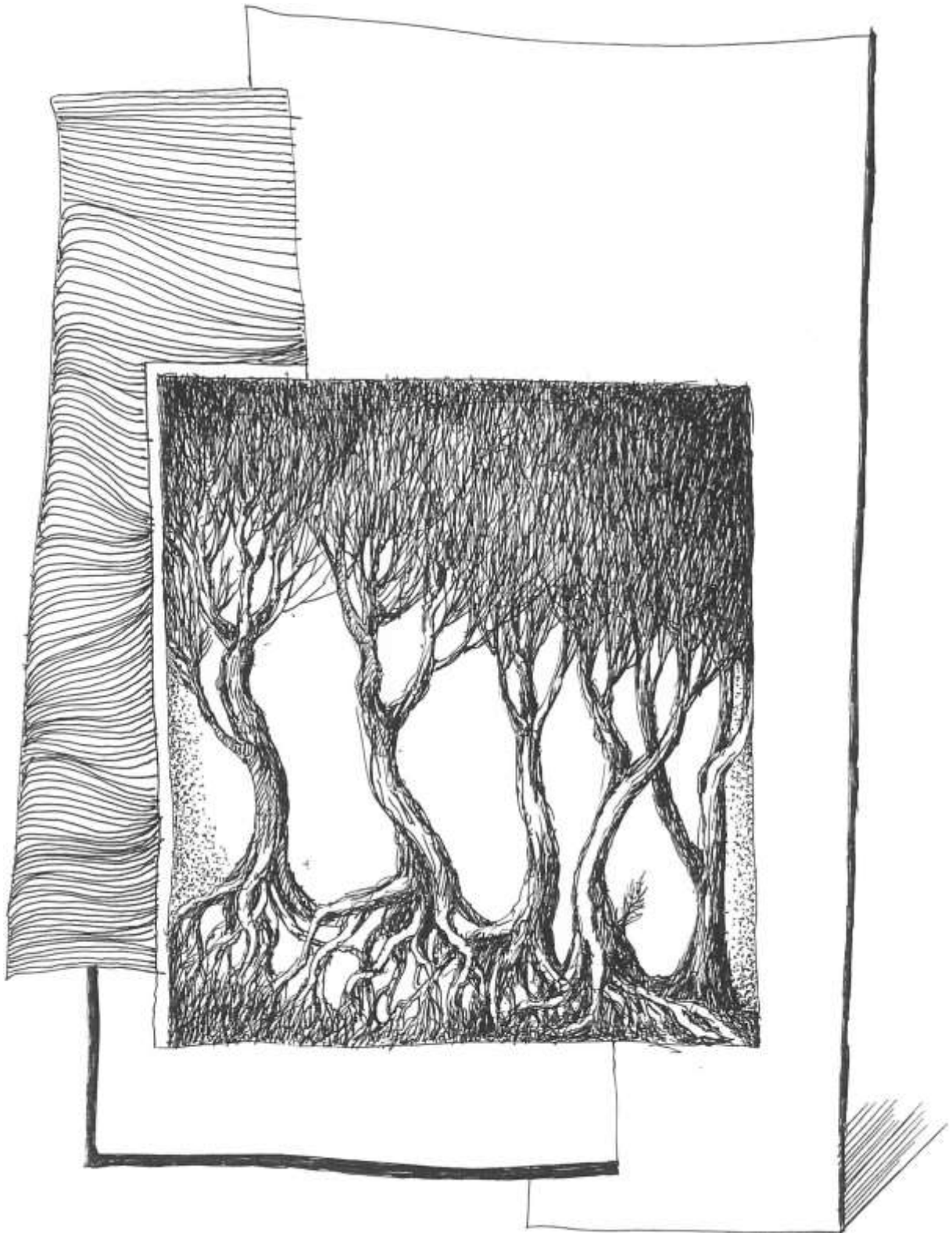
Telehold

Kerek tányérja fénylik. Általa az éj
színtiszta misztikum. Egy titkos hang zenél.
Ezüstös fénye csillan s tükre lesz a tó.
Mélyében dal kel ringató és altató.

Az árnyas fák alatt lépdél feléd alak.
Karod kitérve sűgod: régen vártalak.
Palást terül a földre: színezüst a fény.
Rezgésein a hangok – végtelen regény.

Most hófehéren felragyog. Holt kráterek
picinyke árnyak régi korból intenek.
Halkan neszezve táncba fognak: szél suhan.

Bódult szerelmesekkel fény-fogat rohan.
A mámor- s szédületnek égi leple hull.
A csillogásba font világ csodát tanul.

Zöldbetűs szonett

Zöld tinta fut papíron. Rőt szavak
az ellen-színnel felkiáltanak.
Mint ösvény úgy cikáz. Betűje száz.
Műveltség épül. Dúlt csodája ház.

Az ösvény mentén fű és lomb remeg.
A volt-időből árnyak intenek.
Virágok – illatok üzennek itt.
Az erdei csoda ragyog s vidít.

Hullám sodor egy másik oldalon.
A tengerszín lehúzza pihenni von.
Kialt a szó: ölelj át Végtelen!

A szívnek színe zeng: dús érzelem.
A zöld vizek hulláma égre csap.
Mennyekkel egyesít. Urának ad.

Kikristályosodott világ

Az óra mélyén sűrű csend feszül.

Idő-tüskékre húzva most szavak.

A lélek általuk nem csendesül.

Szikrák pattannak: vádak hangzanak.

A hang kristályosul: hasadt a szárny.

Levetve most illúziók s csodák.

Lelkedre ráborult egy barna árny.

A lét feledte pompa – bíborát.

A tér s idő repedt szilánkokon

szétszórva önnön romjain hever.

Erő- és lénycafát az ágakon.

Az elmúlás sodor kivet s lever.

Hasadt a szó hogy ezt kimondja mind.

A szórt kristályok csendje meglegyint.

Felhő

Alakja annyiféle tiszta s szép.

Gomolygó fényes és fehér lehet.

Párája száll és rajta képzelet.

Majd mérges szürke lesz. Vadul a kép.

Villám cikázik rajta át. A hang

most még talán nem tisztán hallható.

Melódiája máskor altató.

Álomba ringat sok boldogtalant.

Bodor bárányok fényesült hada

kék égen ott legel. Látványa nyáj.

És általuk szelídebb lesz a táj.

Felszáll a rétnek minden illata.

Felhőben szürkeség és tisztaság.

Parányban óriás egész-világ.

FRIDEL 21

Fájdalom

Mint roppant súly rád tört a fájdalom
és földre vert. Mint sebzett szép madár
vergődtél. Büntetésed újra vár
jól tudtad s szóltál: mégis vállalom.

És túrted szótlantul. Sebzett a perc.
Már minden óra újabb súly gyanánt
terített földre. Másodperce bánt
és minden pillanat újból levert.

Én jöttem mit sem sejtve. Arcodon
a szenvedés barázdált árnyai.
Egy óriás madárnak szárnyai

lebbentek halkán s tűnt a fájdalom.
Ma újból itt ülünk. Derűs a kép.
A baj levetve. Arcod újra szép.

Küldetés

Elküldtek megtalálni társaid.

Talán most együtt lesz a nagy csapat.

Lépések sorra-rendre hangzanak.

Mindenki hozza égi vágyait.

Teljes lehet a jóra küldetés.

S hogy adva van egy inkarnáció

a táv kimérve: földi stáció.

Mindig nehéz a megmérettetés.

A társak is külön bolyonganak.

De minden életünkben menni kell

hogy általuk a célunk érjük el.

Zsongás a lét s csak ők visszhangzanak.

Ha rátalálunk együtt érjük el

a célt. Betöltve égi szárny emel.

Zsongás

Zsongás bizsergés. Tiszta fény zenél.

Egy sejtés ébred. Lelkünk felvidul.

Az érzés jön és oly váratlanul.

A szív feloldást égi szót remél.

Lelkünk lebeg egy mennyei vidék

felé. Már nincsenek csak szórt szavak.

A tiszta lét a jó felé halad.

Fogadja fény. Felhangzanak igék.

A rezgés egyre tisztul. Benne száll

egy égi himnusz minden hangzata.

A távol-lénynek mennyei szava

megérint. Átala csodája vár

te-szép hazádnak. Zeng a szó a dal.

A szél levélként égre lök – kavár.

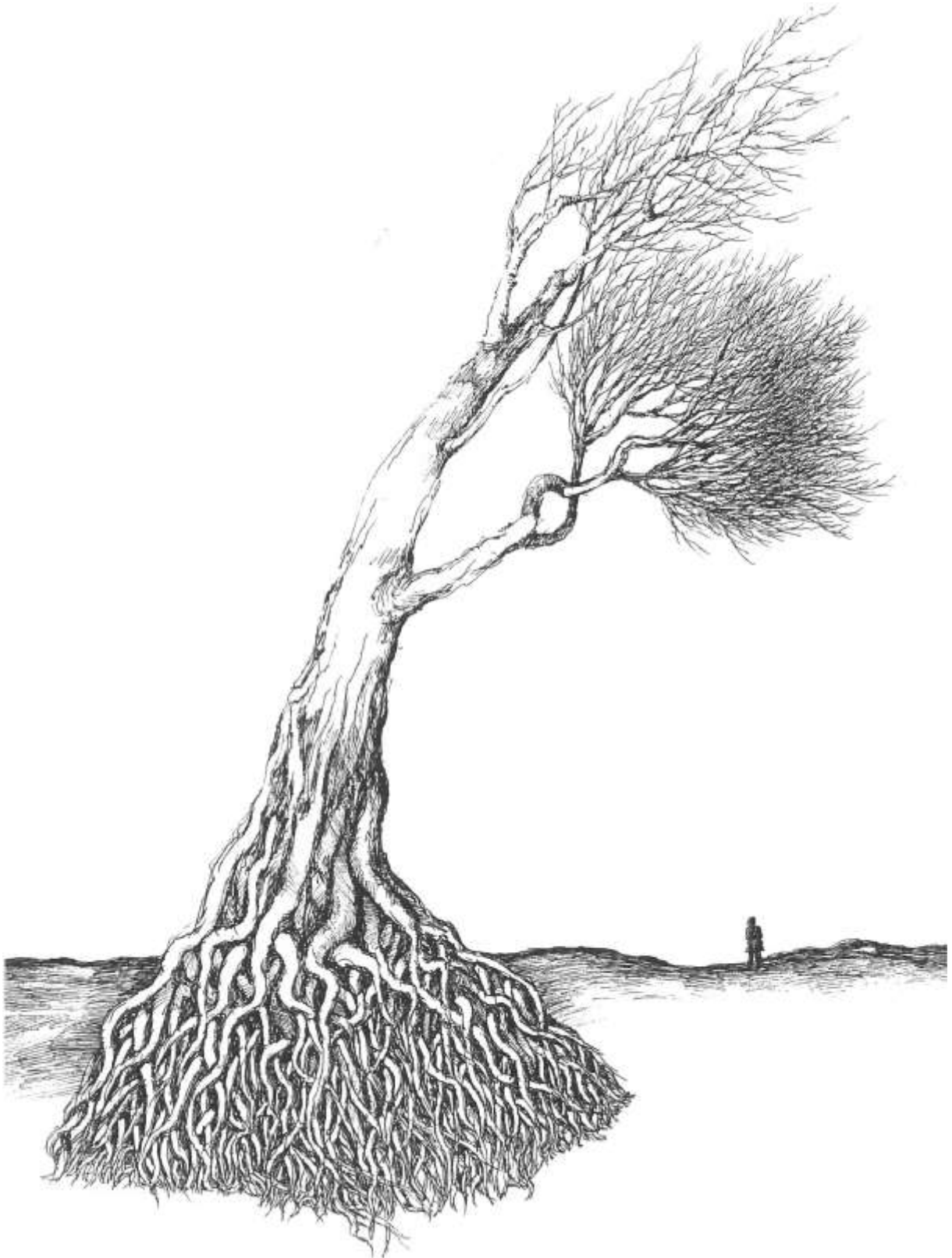
Párharc

Bár csendben ülve tiszta halk szavak
szállnak közöttünk perzselő a lég.
A szikra-szóban vágyak izzanak.
Kardpenge villog: csattog – szúr a vég.

Erőink összezsapnak. Felkiált
a lényünk általa. Hamvadt igék
leszállnak s felröppentik himnuszát
a volt-hazának. Pernye lelke ég.

Szeretve szólunk mégis harcolunk.
A két világ remegve omlik el.
A végső szóban együtt száll dalunk

és egyé lett alakról énekel.
Mint gombolyag gurul és kóc-szavak
sodorva – szállva most csaponganak.

Ősz-utó

Sárgult kis levelek szállnak a szélben:

a fűzfa csendesen vetkezik.

Szél susog. Elszáradt levelek hullnak.

A tél már nesztelen érkezik.

Vadul megrázza fázó kis testük.

Reszket a fa és a sok bokor.

Levelük terhét most avarrá szántja

s mint ládikában sietve kotor.

Mögötte s fölötte kék égnek boltja.

Hidegen szikrázik egyre a nap.

Üres az ég. A szem káprázva látja

hogy zuhognak korbácsként fénysugarak.

Ez még az ősz de mögötte halkan

nénike-papucsban érkezik

valami új s az elmúlás csöndje

betakar. Fölénk temetkezik.

Vakító színeknek orgiája

mint ó-festményen pompázva él.

Ember-had madár-had nézi-nézi

nem szól de bódultan reménykedik.

Ez itt az ősznek vad elmúlása.
Sugár-özön végleg betakar.
Záporoként zuhognak levelek és
a táj dunnája lesz a holt avar.

Ünnep

Az új nap új csodára hív. Ragyog a fény.
A zöld ruhába öltözött világ nevet.
Mint hangya-nép sűrögnek most az emberek.
Hang zeng dicséretet. Felszáll a dús erény.

Zenéből most kiválik szólam: szent szavak
csodája zeng. A nagyvilág halkan felel.
A válaszában mennyi szépség omlik el!
A mélyből hangok zúgnak távoli-vadak.

Szemünkben csillan égi fény: nap s csillagok
zenéje ez s hogy tükröződik boldogan
letisztult – szép világunk szinte száll rohan.

Csupán impressziója él mit itt hagyott.
A mélyből zúgó hangok összehangzanak
a végtelen zenével és megtartanak.

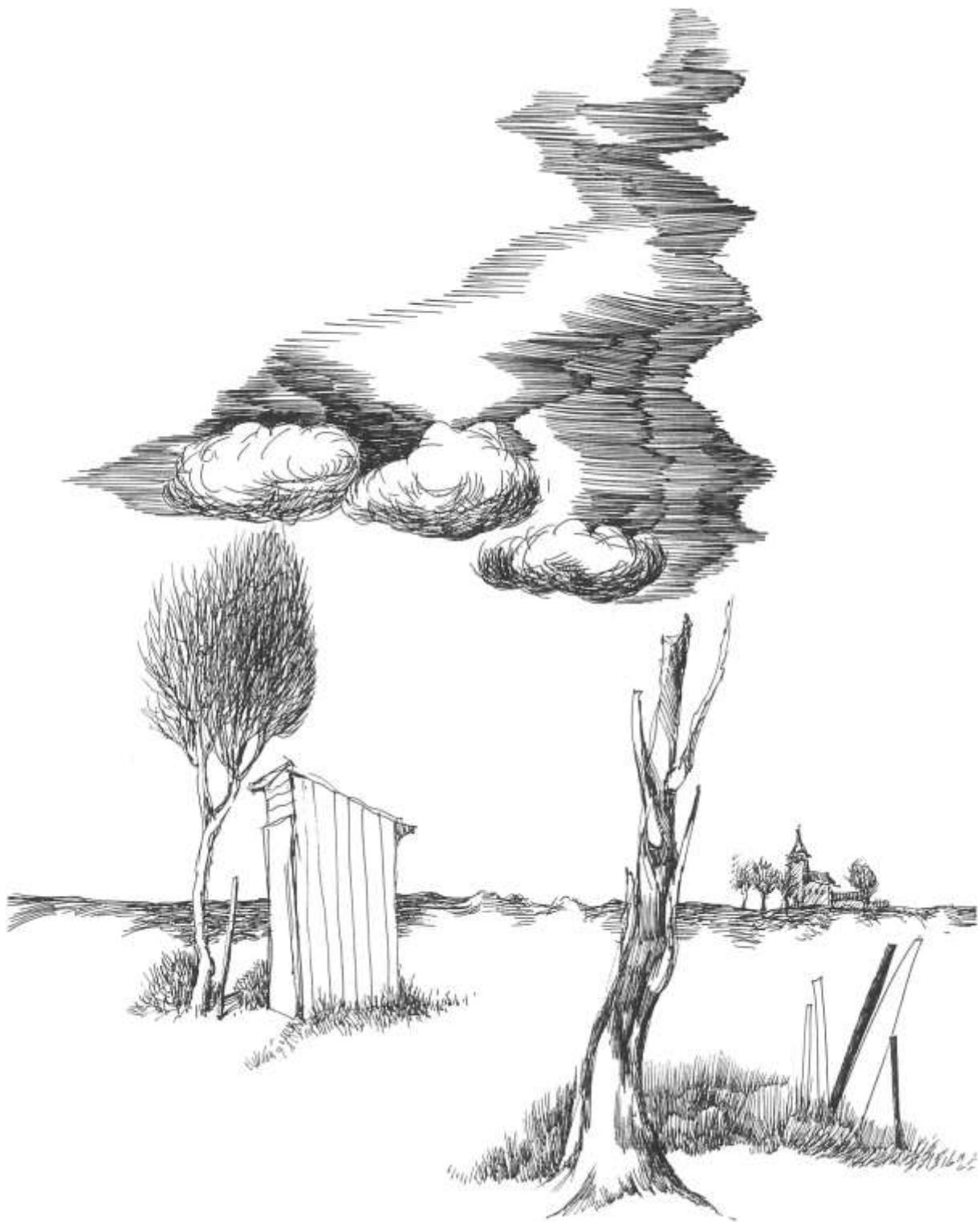
Ősi világ

A bibliának minden lapja zizzen itt,
hol ősi árnyak megjelennek s zeng a szó.
Sok régi élet szól és hinti árnyait
a hajdani, letűnt, dicső és nagy való.

A lapjain, ha olvasod, egy ős-erő
fenséges, tiszta csendje int s lobog veled.
Vonzása egyszeri, vad és előkelő.
Rezgésein: hited, csodák, láng-életed.

A zizzenő papíron száz külön-világ.
Már száz dimenzióknak annyi lénye int
és együtt zengi mind a Végtelen dalát.

Te boldog révbe ért magad lehetsz megint.
Az ősi hangzatok világa elragad.
Hajón ülsz. Dús vitorla selyme száll – dagad.

Kénytelen páros

Te szemetelsz – én szívok.

Te felveszed a segélyt – én dolgozom, amíg bírok.

Minden felőlem – hozzád árad el.

Te várod s úgy hiszed alkotóerőm sose fárad el.

Míg tétlenkedsz időd – hiába – elperreg.

Észre sem veszed: a többiek téged tenyésztenek.

Haszontalan kismalac vagy, de kimondani nem szabad.

Míg túlnépesedsz s mindent viszel, ám végül semmid nem marad.

Nem érted. Nem érti senki sem. Nem látod, nem tudod.

Körkörös utad elszántan s vadul egyre futod.

Nincs visszaút, csak gyűlnek a kettős lábnyomok a fa körül.

Oktondi mackó barátod veled tart a kis szíved mégse örül.

Te szemetelsz – én szívok.

Te lódörögsz – én hajtok mégse bírok

emberhez méltó életet teremteni

s mindezt mi most van felejteni.

Te élősködsz – én élnék.

Te követelsz – én semmit se kérnék,

csak hagynátok végre rendesen csendesen,

hogy körbefogjon a jótékony véges-Végtelen.

Te csak szemetelsz – én takarítok.

Te káromkodsz – én jótékony lelkeket hívok

hogy legyen már vége, menj utadra hát

áldás kísér, te hithű renegát.

A gyalázkodókhoz

Csurka Istvánra

Ti még a hamvaival is csak játszanátok,
egymásnak barátok,
mások felé csak gyűlölet, bibliai átok.

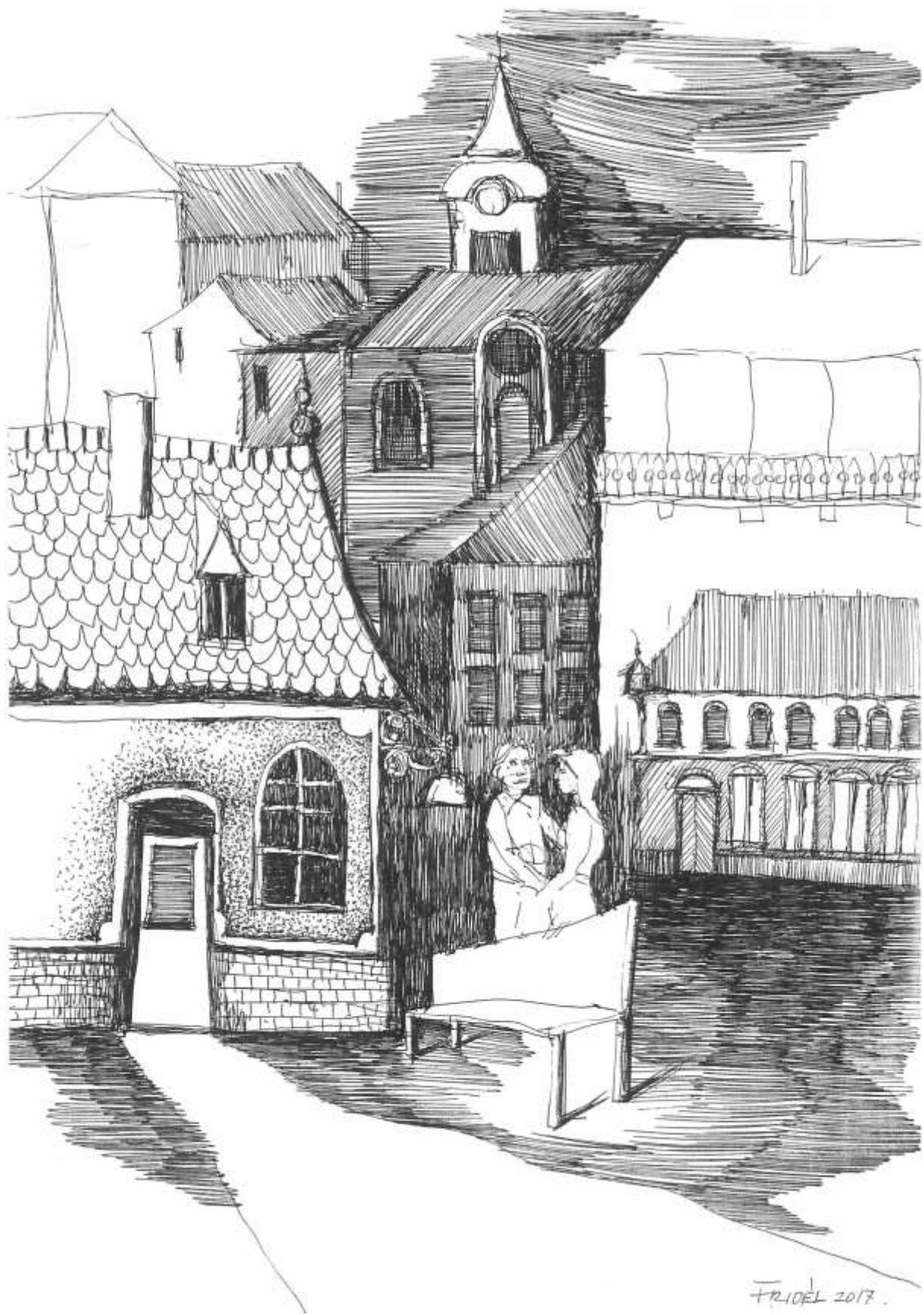
Nem értitek, hogy a neki is kijáró kegyeletben
nincs politika, mert mindez lehetetlen.
Lelkével lepkeszárny riad és lebben.

Míg gyűlnek a blogok, hol nem más, csak a gyűlölet lobog,
szitokká fajul minden, mert ez az egy dolog
van csak belül, ott, bennetek, hol egy ordas-had morog.

A legkisebb érintésre dől a genny, a szitokszavak,
bár ti ezt nem érzitek. Mindegy, csak ártsanak!
Megnyugvás nincs. Bennetek már száz méter magasak a falak.

Nincs kiegyezés, mert ezzel képtelenség, nem lehet.
Mikorra várható, hogy emberré, boldoggá felnőjtek?
Firkáitokat felkapják, széthordják dühöngő szelek.

Ott, egykor, a széthullott semmiben,
a nihil legparányibb részecskéiben
tisztul le talán az indulat. Lehet, hogy megbékélésről üzen.

FRIDEL 2017.

Írás

Papíron rezgő áldott kéznyomok
mint művészrajz: kuszán lerótt sorok.
Hogy kézben tartom egyre csendesen
nyáreste int lomb libben nesztelen.

Csak nézem s forgatom. Távolság világ
vonásain üzen. Lehullt virág
halványan pergő szirmain zene
s csak néz felém a kedvesnek szeme.

Betűk vonások: kotta s hangjegyek.
Sorok közt néma jel: magány-hegyek.
A hó-papíron egyre ő üzen.

Kérdés és felkiáltás – mind nekem.
Magamhoz vonva izzik lángol ég.
Az érintésben kezdet és a vég.

Aszály

Lebegve száll a pára légben el.
Már szinte izzik. Napkorong delel.
Felhő-folt párolog. Sápadt az ég.
A szín mint hajdanán. Kopott a kék.

Pihegnek sárga hátú tört mezők.
Akár volnának voltak s elmenők.
Pipacs fakult szirmát a szél viszi
és minden távoli töppedt kicsi.

A fűzlevél potyog. Víz kapja el.
Sodorja sápadt csónakját. Felel
megfáradt hangon béka-hadsereg.

S hogy rázendít a hajlott fűz remeg.
Apadt vizét elhordja vén patak.
Utána kő és sár néz bávatag.

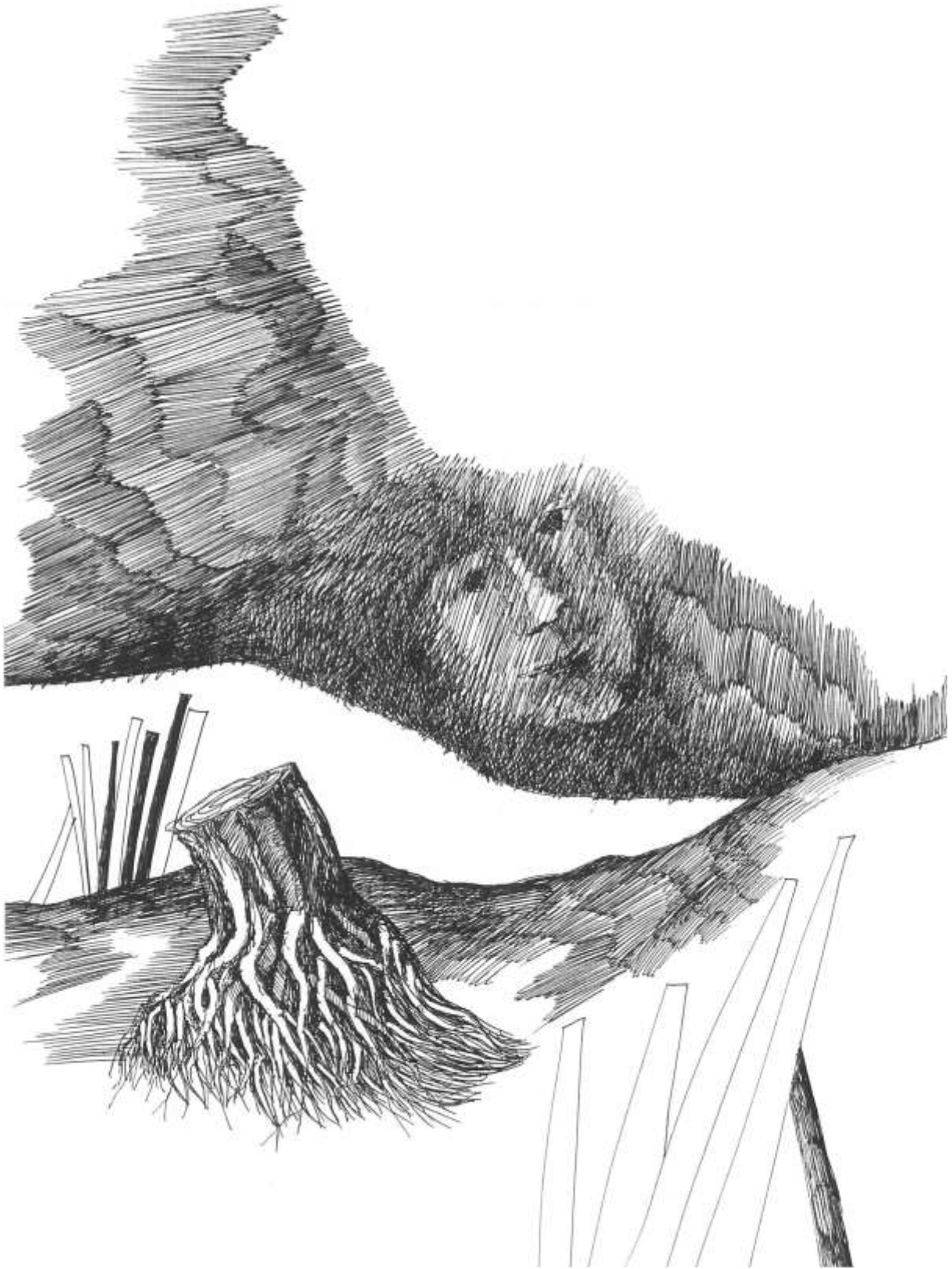
Atlantisz

Csapódott villant robbant izzott egykoron
egy csóva-fény akár uszály lebeg. Osont
az este. Sűrű éj leszállt. Hamu s homok
lebegtek piszkos por gyanánt. Olvadt romok

maradtak el utána. Távolságokon
a víz szegélye tűnt. Elsüllyedt dombokon
tombolt a vad vihar: egy ősi szenvedély.
Titok és félelem dobolt. Vad volt az éj.

Madárcsapat riadtan rebbent szerteszét.
Irtózat volt megélni ezt a történetet.
Reccsenve rombolódott szét fényes világ.

Menekvés nem volt. Láva szórta bíborát.
A kontinens a föld mélyétől elszakadt.
Utána örvény szürkesség titok maradt.

Átváltozás

Megszűnt a csendes létezés. Kuszált szavak
remegve itt cikáznak mélybe rántanak.
Mint örvény híz – sodor a vágy a hang
majd dúlt felszínre lök. A csend zenél alant.

A habzó víz a tajték elvisz elsodor.
Színén lebegve csipke-habbá változol.
Kiáltanál de hangtalan vagy már te is.
Csapódsz lehullsz emelkedsz s nincs mi felderít.

A testtelen mozgásban lüktető erő
emel tovább. E tompa mélyből szállsz elő.
Hullám visz égre. Szél cibálja dús hajad.

Felhő leszel bodor tömör erő magad.
A hullám-mozgás mélyén tisztaság emel.
Zenitre érsz. A léted izzik most delel.

Száguldás

Most szinte vágózol. Már távolodsz.

Vidám szelek tovább repítenek.

De érzem visszanézel. Hang lebeg.

Ma néma szád szól. Csendesen dohogsz.

A hangfoszlányt sodorja kósza szél.

Csapódni fog vadul ma arcomon?

Lecsendesül és nesztelen oson.

Lefojtott érzésről titkot mesél.

S hogy távolodsz valód kiáltana.

A lelked itt marad. Kötnél. Csodás

e nesztelen varázssá változás

a száguldás magányos dallama.

Szeretve száll hívásod hangtalan.

Én állok lelkem mégis száll rohan.

Költői est – mai változatban

Simára fésült haj s szalonkabát.

A kellék ennyi. Hol lesz lényege?

A művészsors s az ember élete

olyan különleges. Belé ki lát?

Porondon mórivalva műsoroz

egy rossz ripacs. Művészre nézve kín.

Szájában szikkadt szóvá lesz a rím

és lomposág csupán mi záporoz.

A klasszikus sorok remek igék

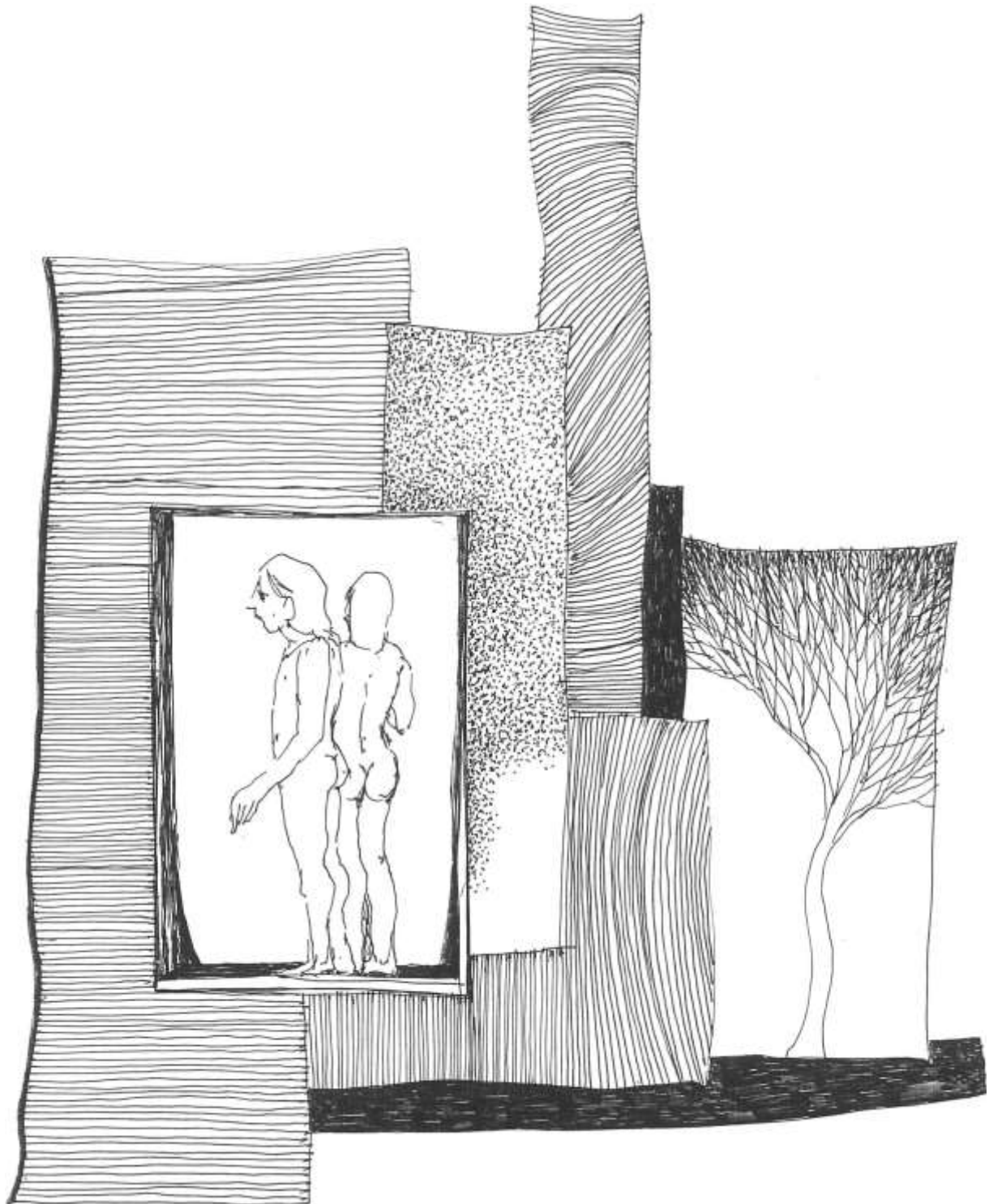
recsegve törnek porrá – semmivé.

A mondandó se lesz már senkié.

A tiszta szó: nyögés 'izé'-k.

Szegény művészünk búsan nézheti:

szétcincált lantját tökfej pengeti.

Teremtés

Világot megteremtő szent erő
fakadt és dőlt – zuhant egy régi rend.
Istennek ujja érint s megteremt
egy új világot. Benne fény s idő.

Robognak s zúgnak mélyén csillagok.
Vágtázva csúsznak égi faktorok.
Bolygókon élet szépség ott lobog.
Lények körül szétfoszló illatok.

A körkörös erő örvénye zúg.
Leszáll és felcsapódik hirtelen.
Energiaák dolgoznak szüntelen.

Lélegzetük a szél füledbe sűg.
Vulkánok s szirt-korallok rendje közt
fénycsóva száll. Aranyszínben füröszt.

Magyar nyomok

Szabó T. Attila emlékére

Szavak és helynevek. Magyar nyomok.

Kíváncsi szem kutatja titkukat.

Ősöknek árnya int s felénk halad

bár porladó emléük szín – homok.

Nevek alvég felvég és kis patak.

Ösvények dűlők ó-térképeken.

Reménye – fosztott bús magyar jelen

kong vissza rá: jelzős igés hadak.

A puszta szóba életet lehel

Teremtő-áldott szent erő. Ragyog

magyarságunk egén mint csillagok.

Halkan dúdol majd fennen énekel.

Ajándék műve. Emlék-kő a szó.

Három szín – fény – ragyogta szent való.

Klasszikus erő

A klasszikus erő remek formára hív.

A tiszta kép a szó lehetne múlt s való.

Tökéletesre tör a művész. Érte vív.

A műve mindig érték. Lénye izgató.

Egyensúly tiszta formán úr. Hullott lepel

el nem takarja többé égi ihletét.

Te némán állsz. Az élmény mennyekig emel.

Művészetében adja szépség – képletét.

Arány s tudás: remekmű fényét éltető.

A klasszikusban szépség él s harmónia.

Magával úgy ragad e tiszta szent erő.

Csak állsz: vad kornak csendben szembesült fia.

Egy fényes régi arcon halk mosoly fut át.

Szemléled s hallod volt-kor régi himnuszát.

A visszanyert látás – Champollion

Elhulltunk bús halálban s lényünk elfeled
mindent mi úgy kötött. A földi létezés
akár szelíd homály. Megszűnt a szenvedés.
Emlék kopik. Már minden társunk eltemet.

Új élet – új szerep jut osztályrészedül.
Más nyelven szólal ajkad. Másik nő anyád.
És gyakran elfelejtet volt-szülőházad.
A lelked más bajokkal küzd és szembesül.

Van úgy hogy újra értheted múltad s a szót
mely más hazához köt. Leszel Champollion.
Szemedben ég Rá szent tüze. Lebegni von

a szfinx-mosoly. Tudás ragyogja át valód.
Biztos léptekkel jössz a volt-világ felé.
Ajándék műved. Így dobod a kor elé.

Tengeren

Elhinni jó és könnyű is talán
hogy lenge szél és száz illúzió
sodorta életünk mint vén hajó
megérkezik egy új nap hajnalán.

Szerencse egykor elkísérheti
bús lépteink. Nem is reménytelen
ha hánykolódunk zajló tengeren.
Késő utód majdan megértheti.

A friss szél-fújta száz vitorla száll.
Elhagyva partot s kedves társakat
a távozás élménye elragad.

A lélek lenge szárnyú szép madár.
Lobogva tiszta áramlásokon
eltűnünk oszlunk zúgó friss habon.

Sorsok – utak

Reinkarnáció

A sorsod új tavaszra – létre hív.
Felszállnak új erők energiák.
Más forma más tanító most tanít.
A lét-tered különleges világ.

És minden változó és egyszeri.
Ismétlés egy – formában nem lehet.
A célod elfogadni s érteni –
ez dolgod. Erre hívnak emberek.

Ha szembesültél bátran lépsz tovább.
Vár új szerep és újabb környezet.
S ha végigjártad stációk sorát

majd megpihensz. A társak intenek.
Te lépsz és szárnyalsz ím testetlenül.
A lélek tiszta lesz és felderül.

Antik románc

Ár mosta Ister ősi partjait.

Nem szelte hátát egyetlen hajó.

Én voltam csak hazámból bujdosó.

Hallgattam loccsanó hab hangjait.

Egy ősi érzés újra elfogott:

Itt éltem búsan szépen egykoron.

S hogy álltam vízár – mosta partodon

honvágy elért és egyre mardosott.

Mint rabnő voltam én magányos itt.

Egy érzés volt-hazámba vont – sodort.

A zsarnok férfi kéjről szónokolt

s nem látta éltem fájó kínjait.

Hervadtam s puszta létem volt övé.

Isternek habja vitt hazám felé.

Erdőn

Gyökérerdő mozog: szülőházam.

Sejtelmes fény szűrődik lombon át.

A lény ki elvesztette otthonát

magányosan zokog. Hallod talán.

Az árnyak s hűvösség titok – özön.

Lépnél de visszatart vad félelem:

A lények nyelvét még nem érthetem.

Oly messze otthonom a dús öröm!

Nyirkosság kúszik törzsön s hátadon.

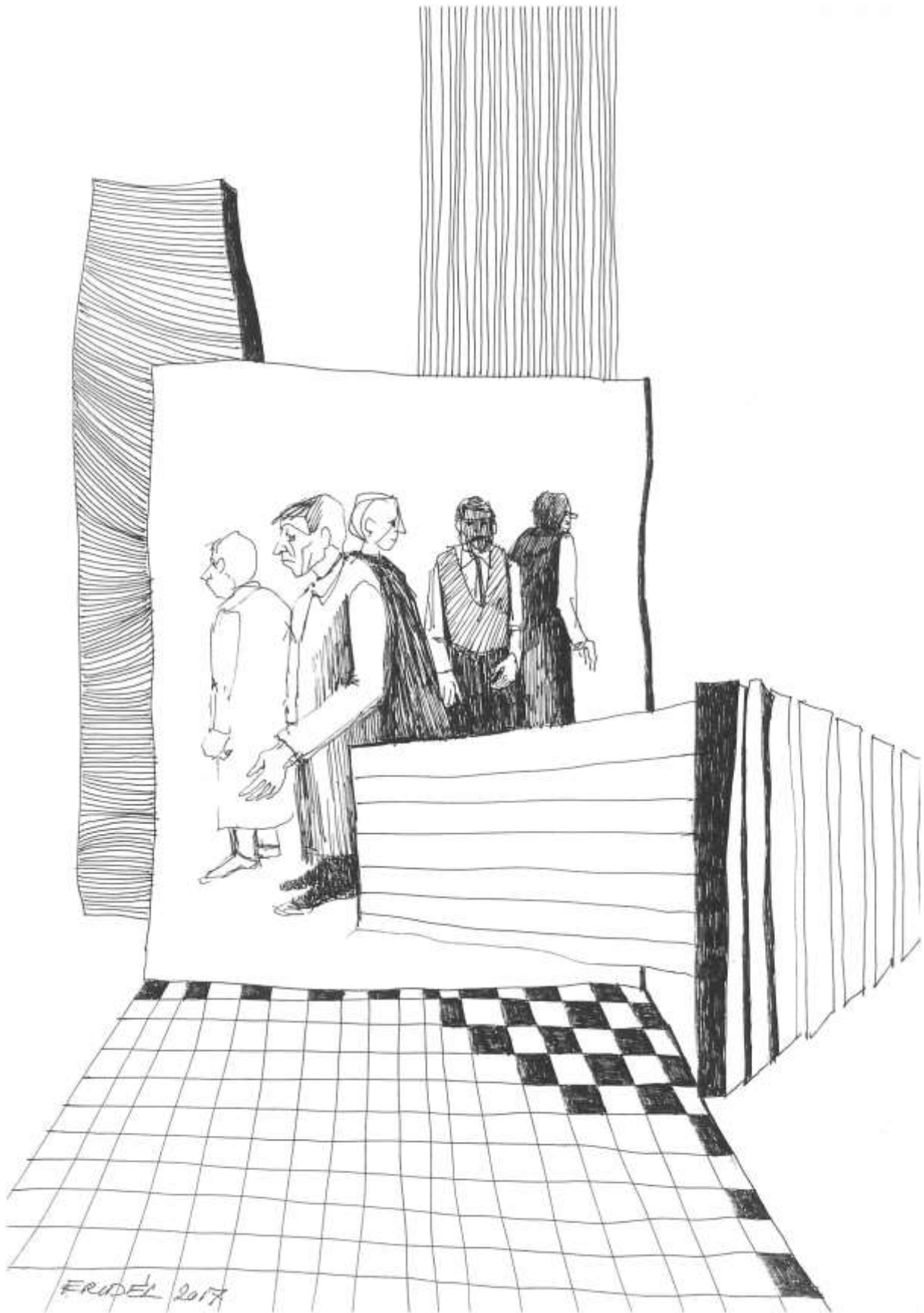
E hely elátkozott lehet talán.

Riadt őz felfut hegynek oldalán.

Magadba nézel s lényed szájalom.

Gyökérhad dús lomb végül egybeér.

Hús szél fut. Házad és hazád fenyér.

Lehetne...

Lehetne házad tiszta s fényes is
ám rajta úrrá lett e durva – had.
Kiáltanál de néma vagy magad.
Illúziód ma foszlott és hamis.

Lehetne mindez tiszta értelem
és rend – uralta Szép de nincs kiút.
A lelken pusztító háborút
csak láthatom de meg nem érthetem.

Volt-házad volt-illúziója sincs.
Az égen bús gomolygó fellegek.
A földön hit híján vad emberek

tolonganak. A céljuk földi kincs.
Lehetne mindez más is. Volt-regény
dúlt lapjain kereng a holt erény.

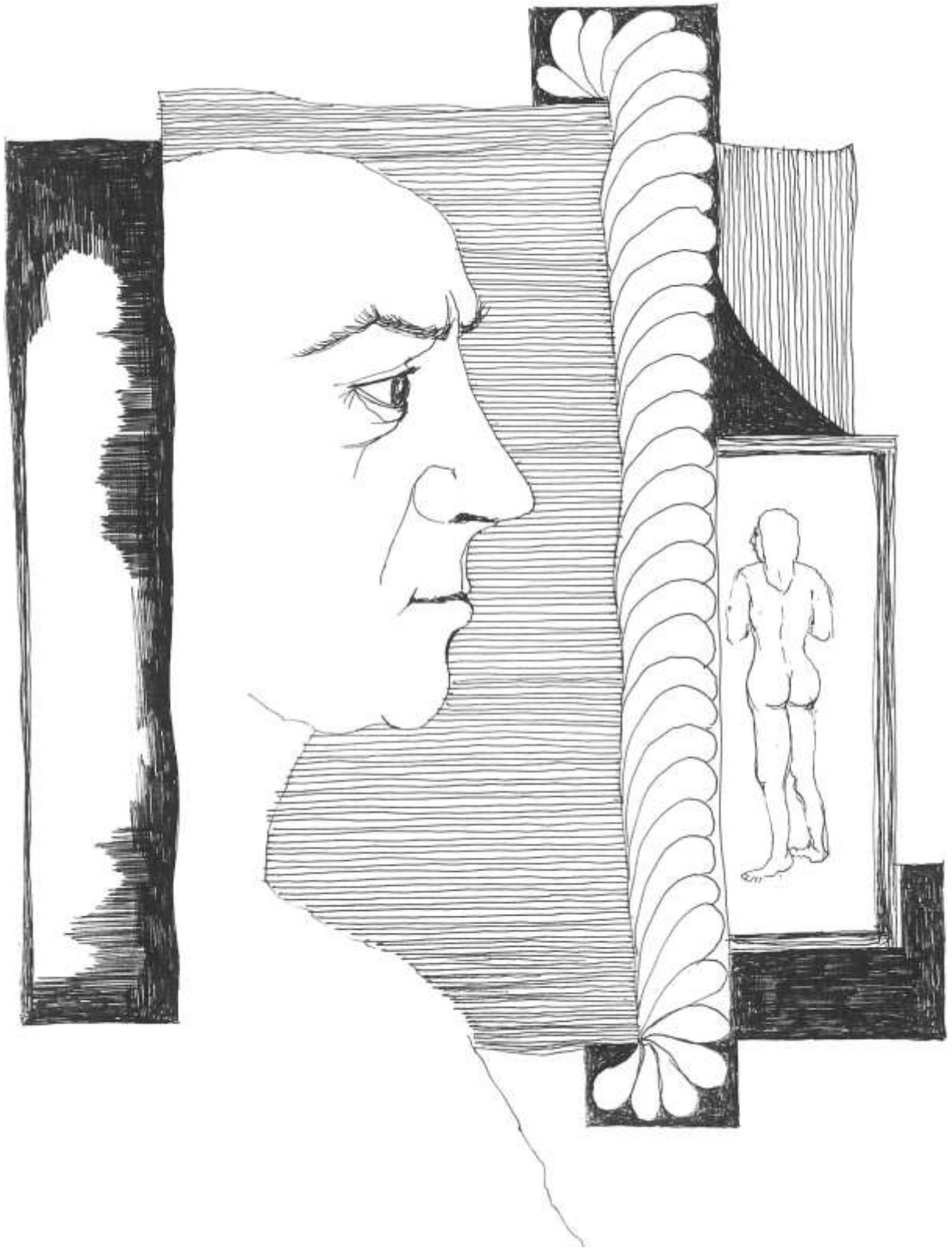
Nap és Hold

A lelkem oly sugárzó. Hold s a Nap
uralják földi léteemet. Talán
te is szeretsz. Titkunknak birtokán
osztolni nem lehet. Már jössz magad.

Az ékes fénykorong körülölel.
Belőled származik minden sugár.
Visszfényed – holdezüst – remegve vár.
Visszhang a vágyam is: mind ráfelel.

Kinn és benn egyaránt himnusz – remek.
Kitárja lelkeink titok-zugát
s csak zengi mondhatatlan stílusát.

Energiák omolnak rengeteg.
Napom vagy s Holdad én vagyok. Szeretsz.
Sugárzó vágygal felfelé vezetesz.

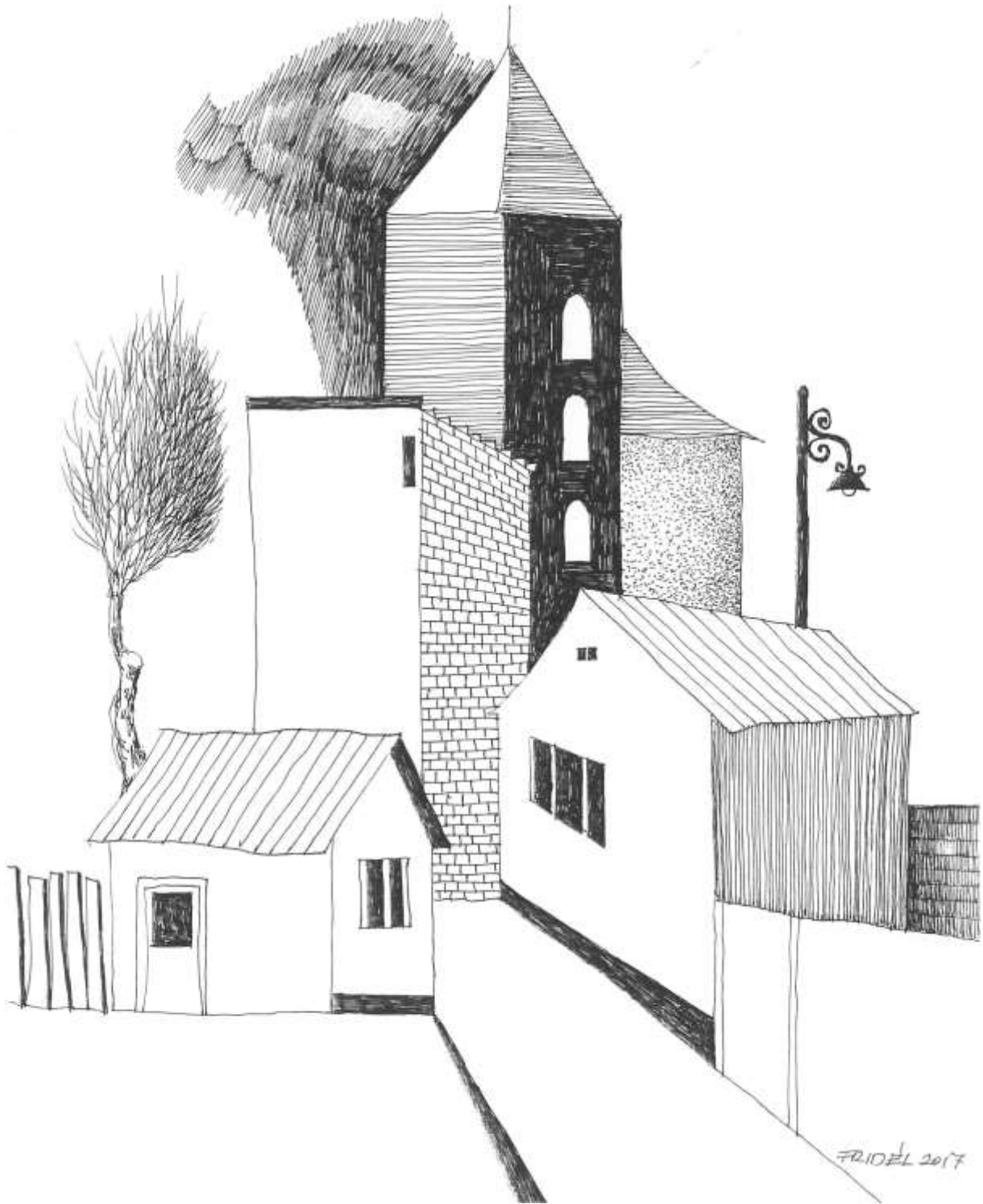
Mai kép

Ma még a kép kicsit különleges.
A vég ma még tisztán nem látható.
A távolban szemed engem keres.
S hogy célba érsz más korban várható.

E hályogos fekélyes rossz jelen
lehúzza lendülő karod s kacag.
A vállalás nem könnyű. Épp velem
emelnéd büszkeségedet s magad.

Karodban mennyi szép szándék s erő
nyilvánul? Merre fordít? Józanul
és mégis tiszta-formán lépsz elő

vagy hatni engeded korod vadul?
A lendület vezet s a szédület:
velem vagy nélkülem s talán veled...

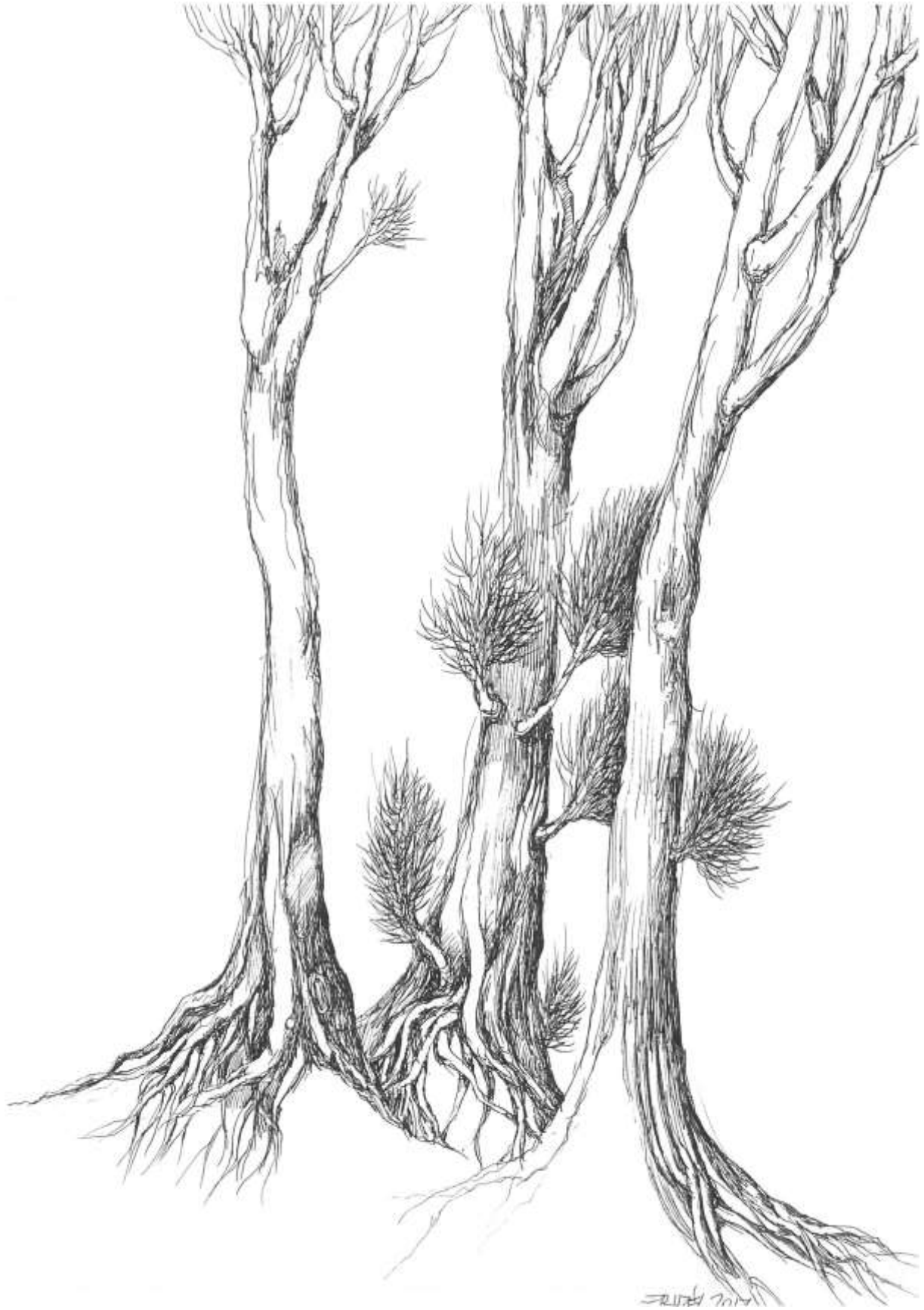
Szín-mágia

Cseng-bong a szó. Varázsos éjeken
csillag-palást borul reánk. A föld
kék surranással fordul. Zeng a zöld.
Szólít hazánk az égi Végtelen.

S hogy sűrűbb lesz az éj kékség leszáll.
Mindent bevon. Dús hangja szól s szavad.
Míg régi énem él ma általad
egy tiszta érzés zsong s mélyébe zár.

E kék melegség dús szimfónia.
Puhán lobogva édes illatok
bódítanak míg csak neked vagyok

és száll dalunk mert illik szólnia.
Mélykék varázslat átölel. Dalol
az éji hang. Áradsz átváltozol.

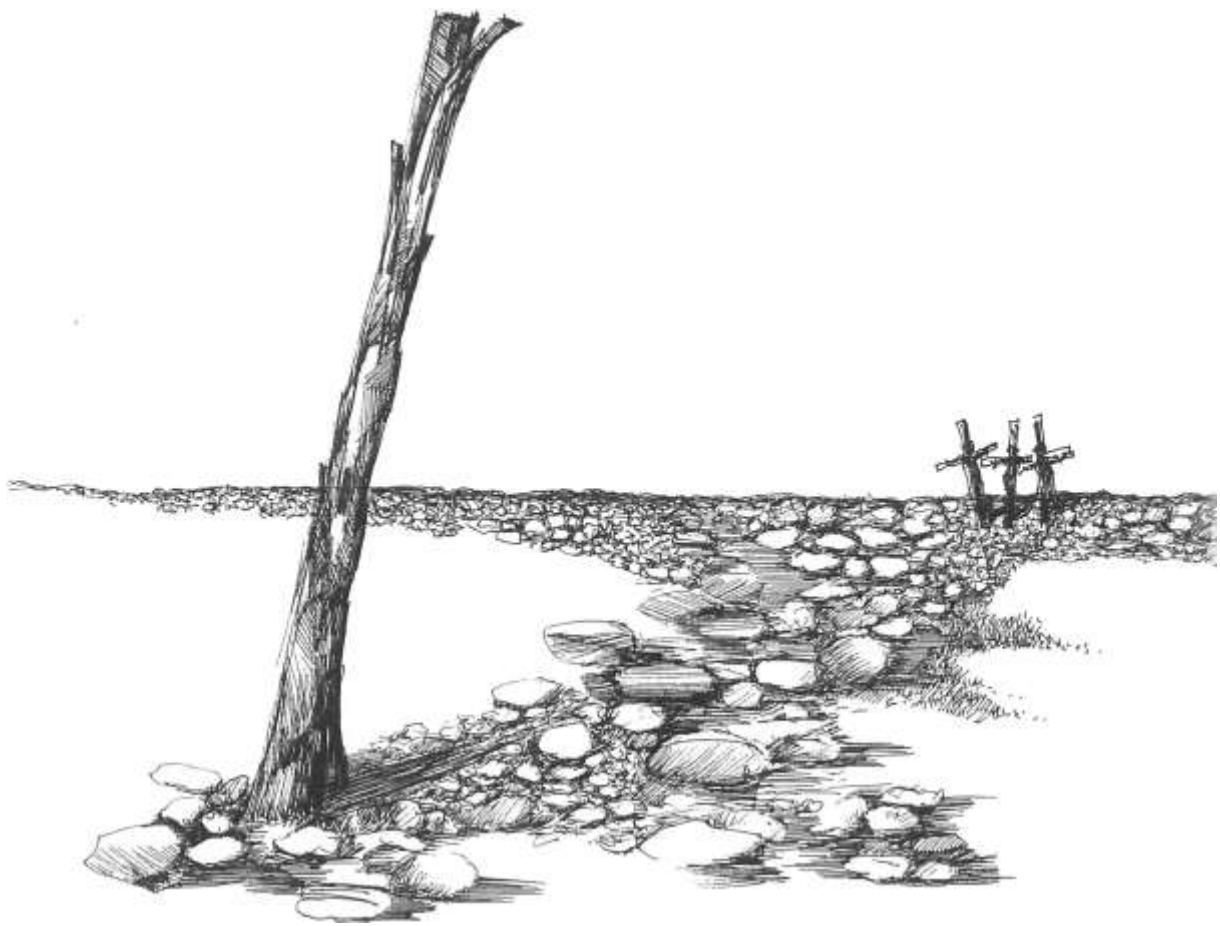
Régi álmom

Lebegve tűnt a perc. Csend ringatott.
Mint álmom szárnyalt benne volt-valónk.
Mint holt alak kit lelke elhagyott
feküdtünk. Tiszta fény volt lét-tudónk.

Neszezve surrant már a szó a perc.
Álomban suttogott igék – erők
hatottak. Minden vágyról énekelt.
Árnyak lebegtek dús-előkelők.

A foszlott szép szavakban nyílt virág
száz szirma szállt: titok fehér hava.
A rezgés – nesz – érintésből világ

tárult és szólt a kedvesnek szava.
Fülembe suttogott csodát nekem.
Ébredtem s ím igaz: ott volt velem.

Lét és nemlét

A földön szerteszét hevernek csontjaink.

Megannyi lét! Hányfajta szó! Remek csodák.

Csupán e hófehér dolog marad tovább

mely elválasztva összekötné hamvaink.

A lélek elszáll. Új utakra tér de itt

hevernek mint fehér kövek csontvázaink.

Siratnak. Szánalom lebeg körül de int

a kéz és elfelednek. Szemfedő borít.

A föld körül csak épül óriási kör:

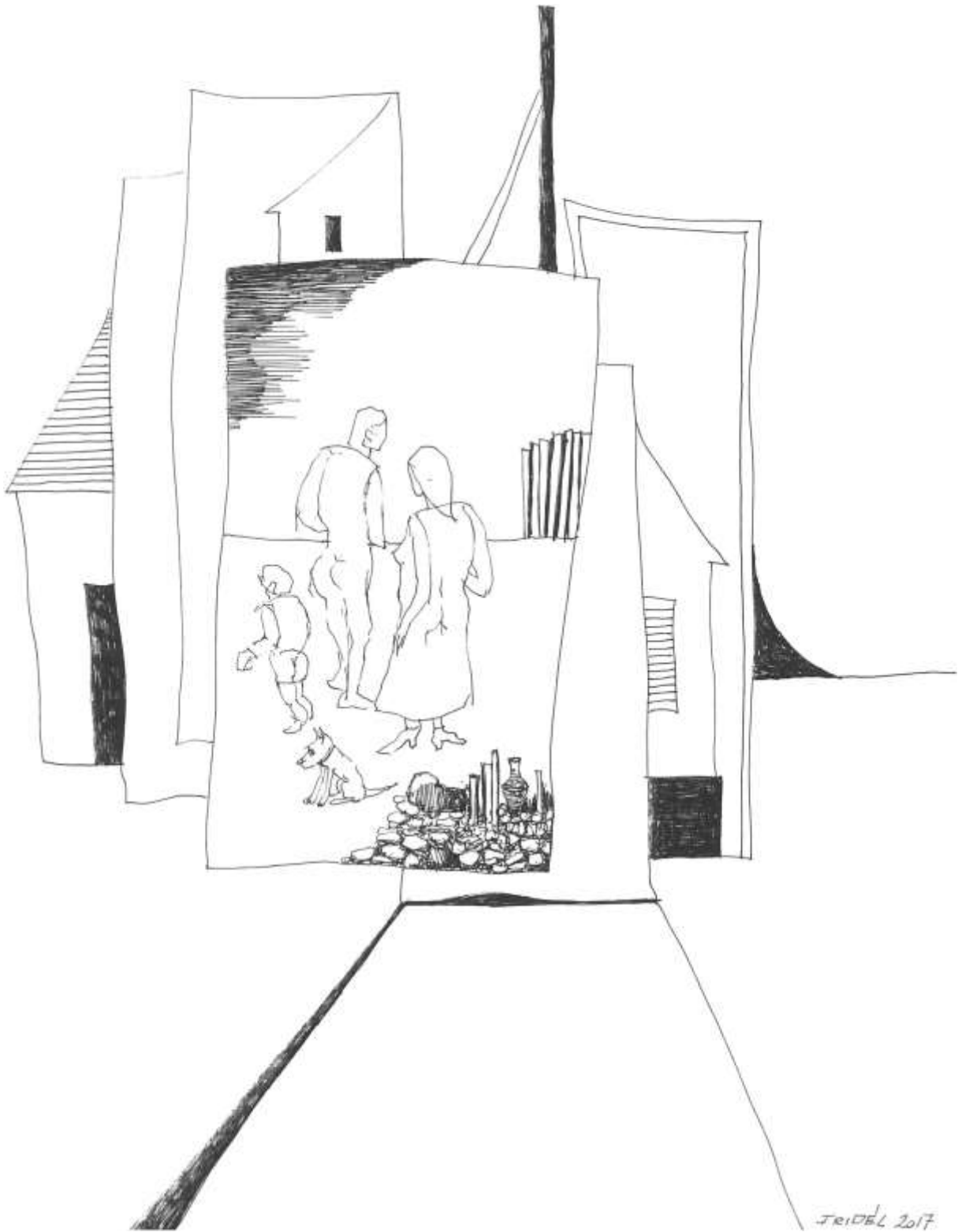
csontrétegek maradvány-arszenál lapok

egy óriási könyvben. Sápadt csillagok

fényében rothadunk ám lelkünk égre tör.

Vagyunk és nem vagyunk: az érzés fáj tovább.

Függő zsinóron lóg himbál tovább a báb.

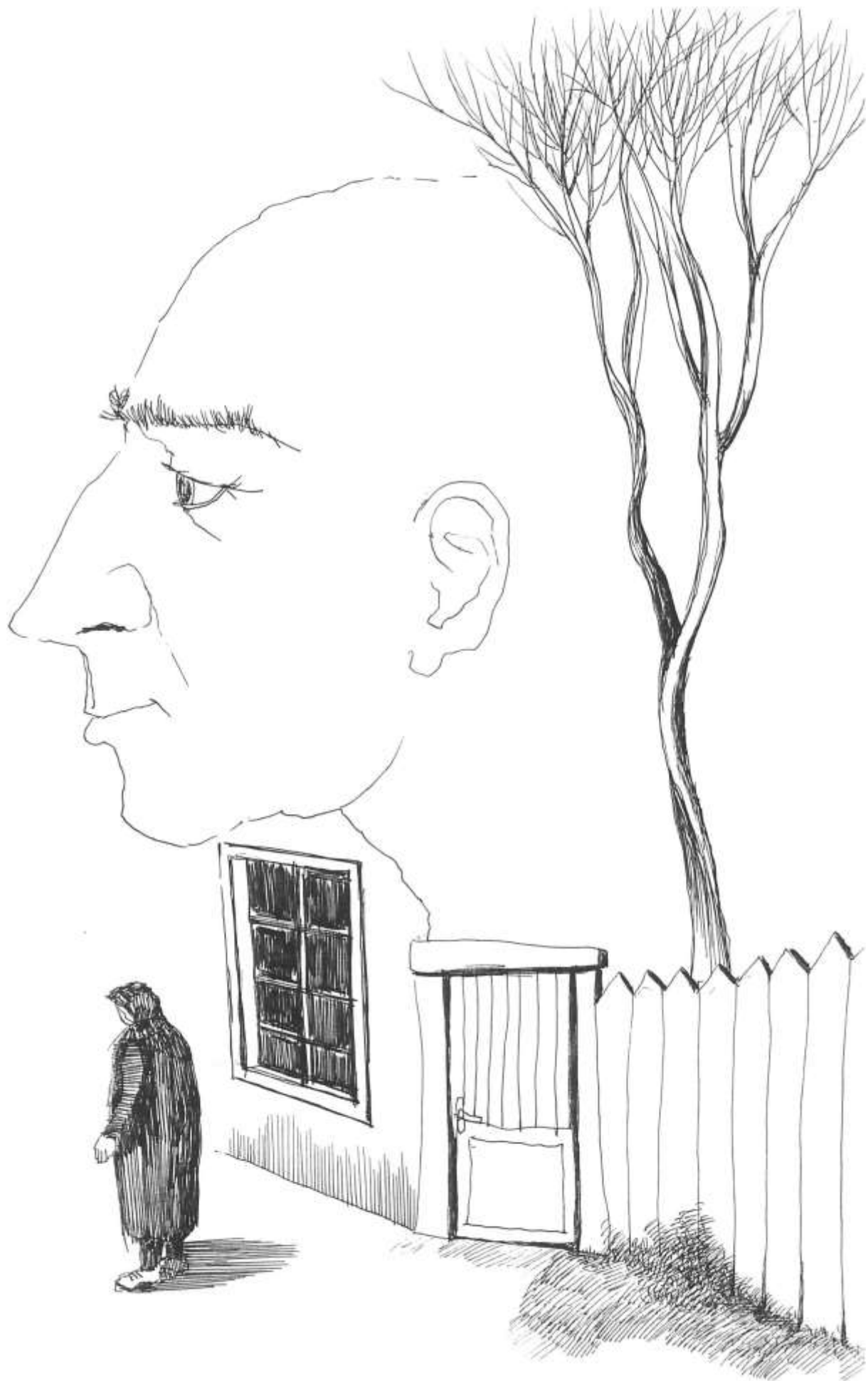
Téli vígság

A nap kisüt. Mint apró rizsszemek
előperegnek most az emberek.
Szánkót húz hógolyózik vagy kutyát
sétáltat. Szikrázik ma a világ.

Vidám kacajra kél tél-ünnepen.
A móka vígság újra itt-terem.
Szikráznak jégcsapok. Ragyog a hó.
Nincs más öröm csak e havas való.

Pompás színfoltok tűnnek fel ma ott
hol egy tisztább való egy vágy ragyog:
beléd simulni, ó, világ, amíg

a lét megengedi. Szent fény virít.
A hóban hajdan-volt szemünk
nevet felénk. A múltba érkezünk.

Kert

Forró a nyár de hűvös most a kert.
Mélyében meghúzódva ott vagyok.
Míg kint heves sugár tombol – ragyog
e csendes zöld öböl magába rejt.

Árnyas fák alján zöld a fű s talán
lágy szellő is simít. Remeg a lomb.
Az alkony messze még. Nem kong kolomp
csak víg madárfütty száll. Siklom dalán.

Savanykás alma édes körte lóg
a fán. Ha érte nyúlsz enyhíti már
a szomjadat. Friss szőlő nedve vár
meg zsenge répa. Pezsdül már valód.

Ma is csak úgy látom mint hajdanán:
még él a kert és szólít nagymamám.

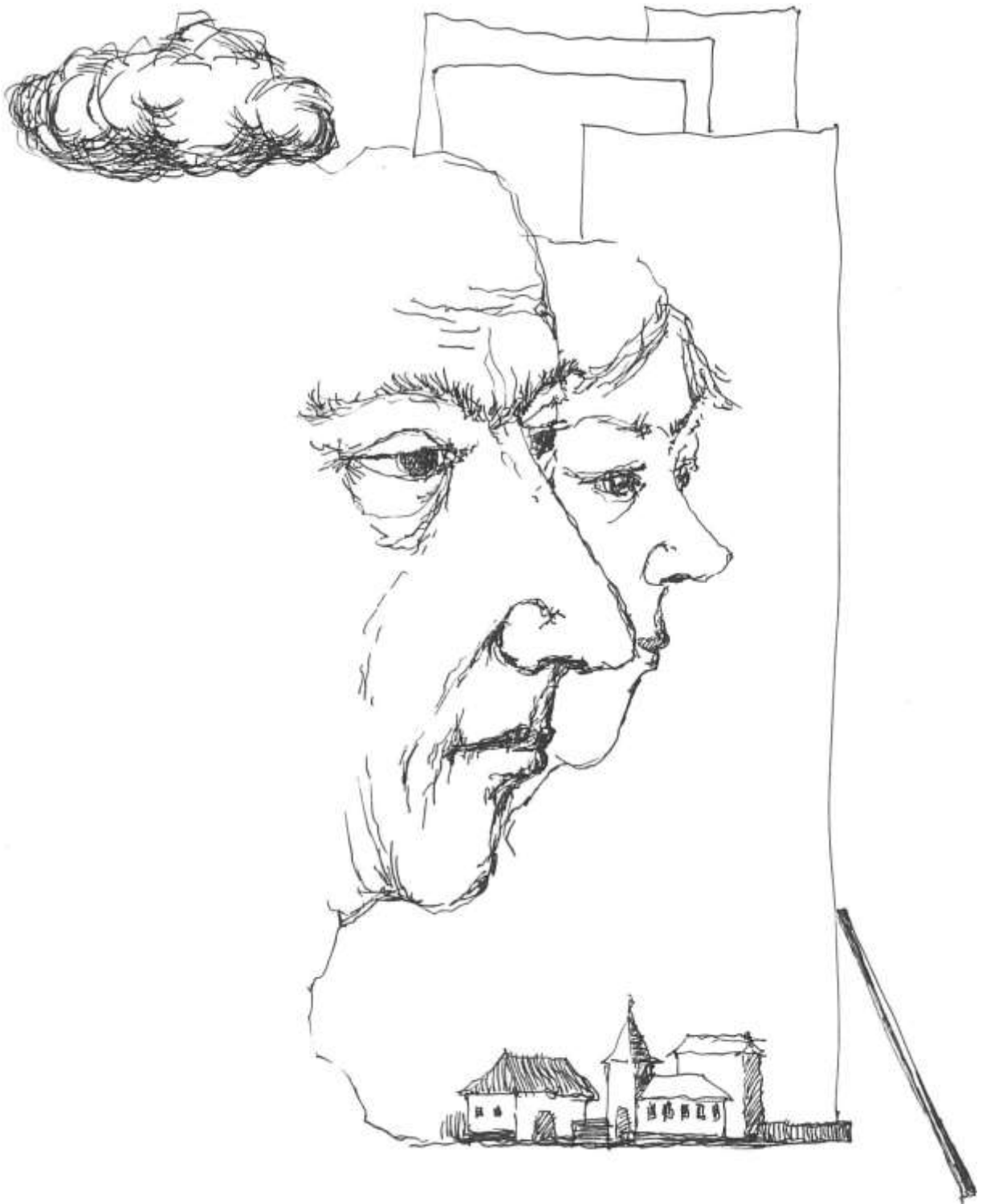
Pojáca-lét

Van úgy hogy ócska vicc az életed
vagy úgy tűnik: hiába nincs kiút.
Ha elkerülni vágysz megértheted:
békeség nem vár szenvedsz háborút.

Téblábolysz csetlesz-botlasz szüntelen
míg jobb időt nem érsz. A büntetés
egyszer lejár. Addig reménytelen
megváltást várni s nincs kitüntetés.

Hát jobb kacagni rozzant színpadod
pojáca-léted rizsporos fejed.
Az életed fonákul láthatod

ám egy derűs nap benne rád nevet.
Kacagj pojáca! Nagyra törsz de lám
egy víg szeszély meggyőz: léted vidám.

Szürkület után

Mikor leszáll az est halk füst gomolydul. Megremeg
a lélek. Csendje átható. Magányos emberek
depresszióba hullnak. Érzik semmi nincs tovább.
Nihilbe fordul otthonuk a rongyos nagyvilág.

Cszozogva téblábolnak. Rossz rutin akasztkodik
a jó tett lábain. Dühödten rákapasztkodik
és nem hagy élve vágyakat csupán jeges tudást:
hogyan baj-köpenybe burkoltan ne várj vigasztalást.

Megannyi társunk fuldokol. Neked tiszteld szerint
hajolni hozzájuk csak illene ám meglegyint
az elmúlás szele egy páni félelem. Tudod

hogyan nincs menekvés végső stációd mikor futod.
Leszáll az est. A víg világ nevetve rád kacsint
és hátat fordít boldogan. Hülyét mutat s legyint.

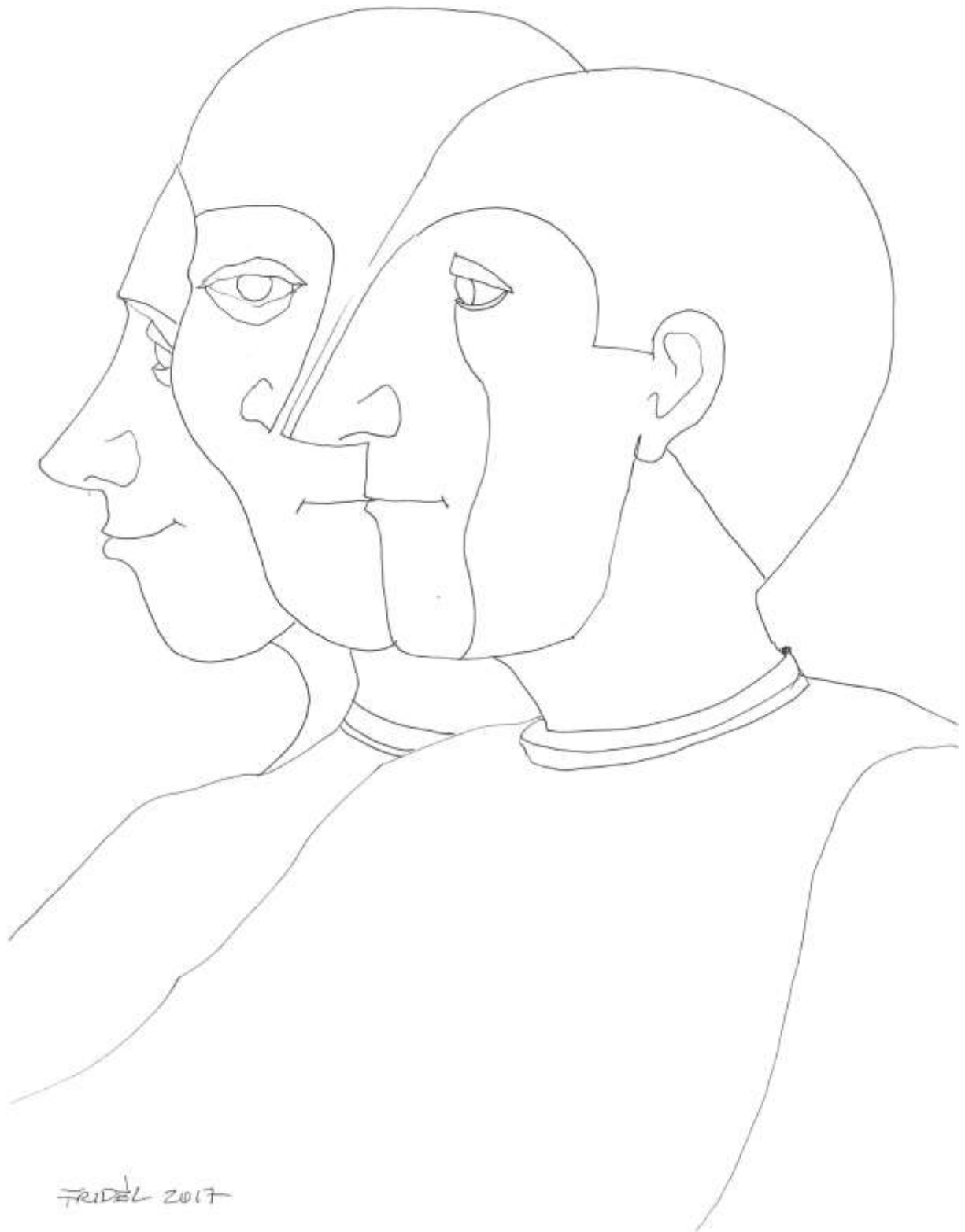
Menekülés a hegyre

A város szürke most. Se hó se sár
csak árva füst borul fejünkre ím.
S hogy ránk e rossz pokol unalma vár
kocsin vágózunk el. Holt árnyain

osztozzon az ki rendet nem szeret
ki flaszteren nyüzsögve jót talál.
Eltávolodtunk szürke emberek
hadától. Álomszép világa vár

a természetnek mely alszik talán.
Szűztiszta hó világít csendesen.
A nap szikrázva izzik hajlatán.

Másutt már fű serkedne kedvesen.
A lelkünk issza mind e száz csodát
s a holt avarban életet ma lát.

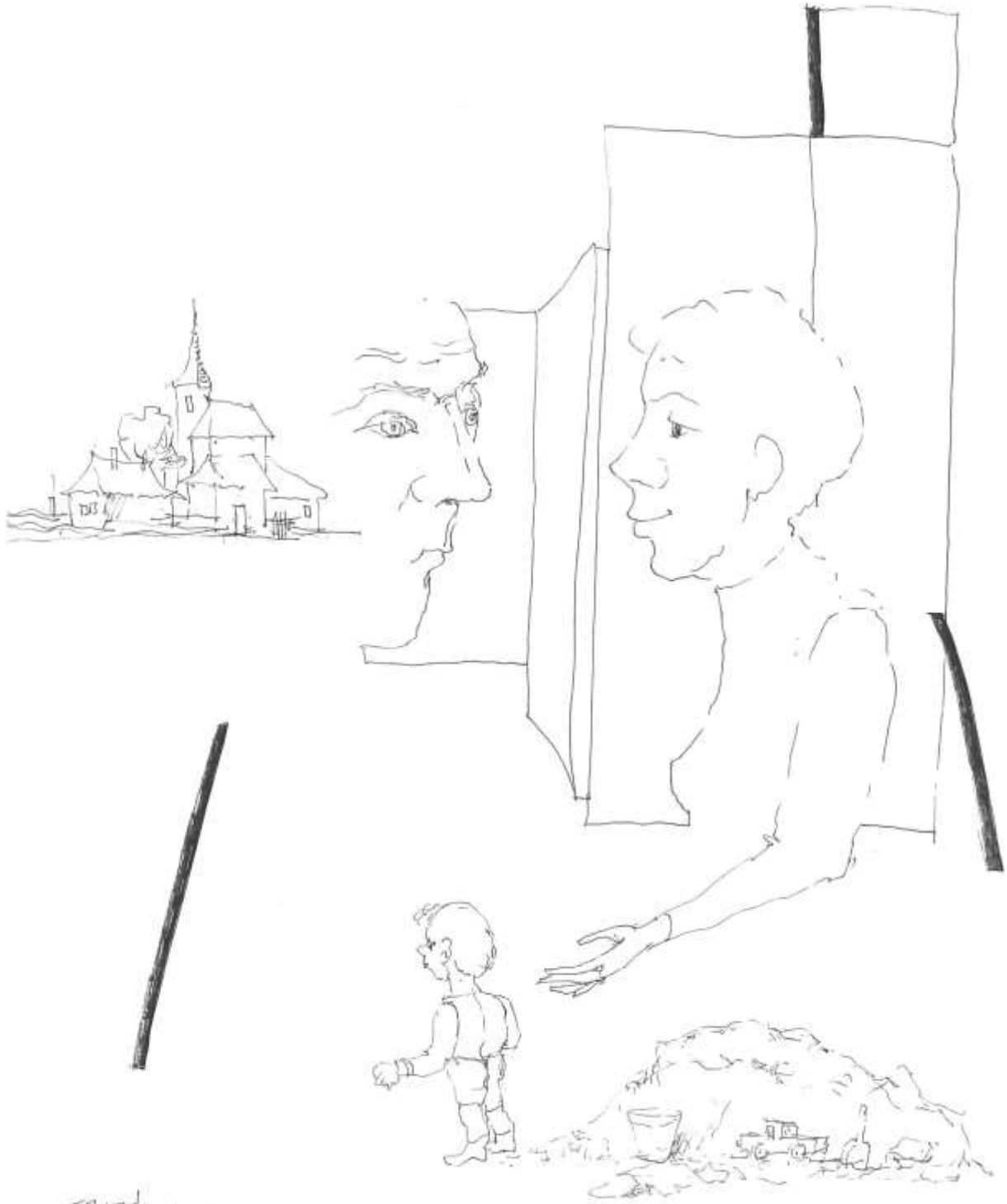
Lélekvándorlás

A lélek vándorol. Talán tagadhatod
de léted puszta úr lesz tőle s általa.
Ha nem fakad bensődből zengő szép dala
az Úrnak máris végleg félredobhatod

az életed. Elmúlik minden s újrakezsd.
Csak folytatás van. Végleges halál sehol.
Csak lomha agy munkál restül s távol rekeszt
az újulástól. Benne sátán-dal dalol.

A fű lefagy de szép tavaszkor lám kihajt.
A lélek megpihen de újra hív az Úr
hogy épp te légy ki elhárítja azt a bajt

hogy hírneved ragyogjon: égi szép azúr.
Tagadni: rossz halál. A lét zengő igen.
A Úr szeme a sürgő gyermekén pihen.

FRIDEL 2017

Bálint-napi szív

Piros szív: szenvedély öröm ragaszkodás.

Nem látható a kapcsolat közöttetek.

Az életünk egy küzdelem kapaszkodás

míg jó közel mögöttünk elmúlás üget.

Ne hidd hogy elfeledni napra-nap lehet:

a perced megszámlálva s jól kimért időd.

Olykor tán úgy tűnik megspórolsz perceket

ám Párka-mérte táv ez. Libben szemfedőd.

Szeretve egygé válni megtanulsz vele

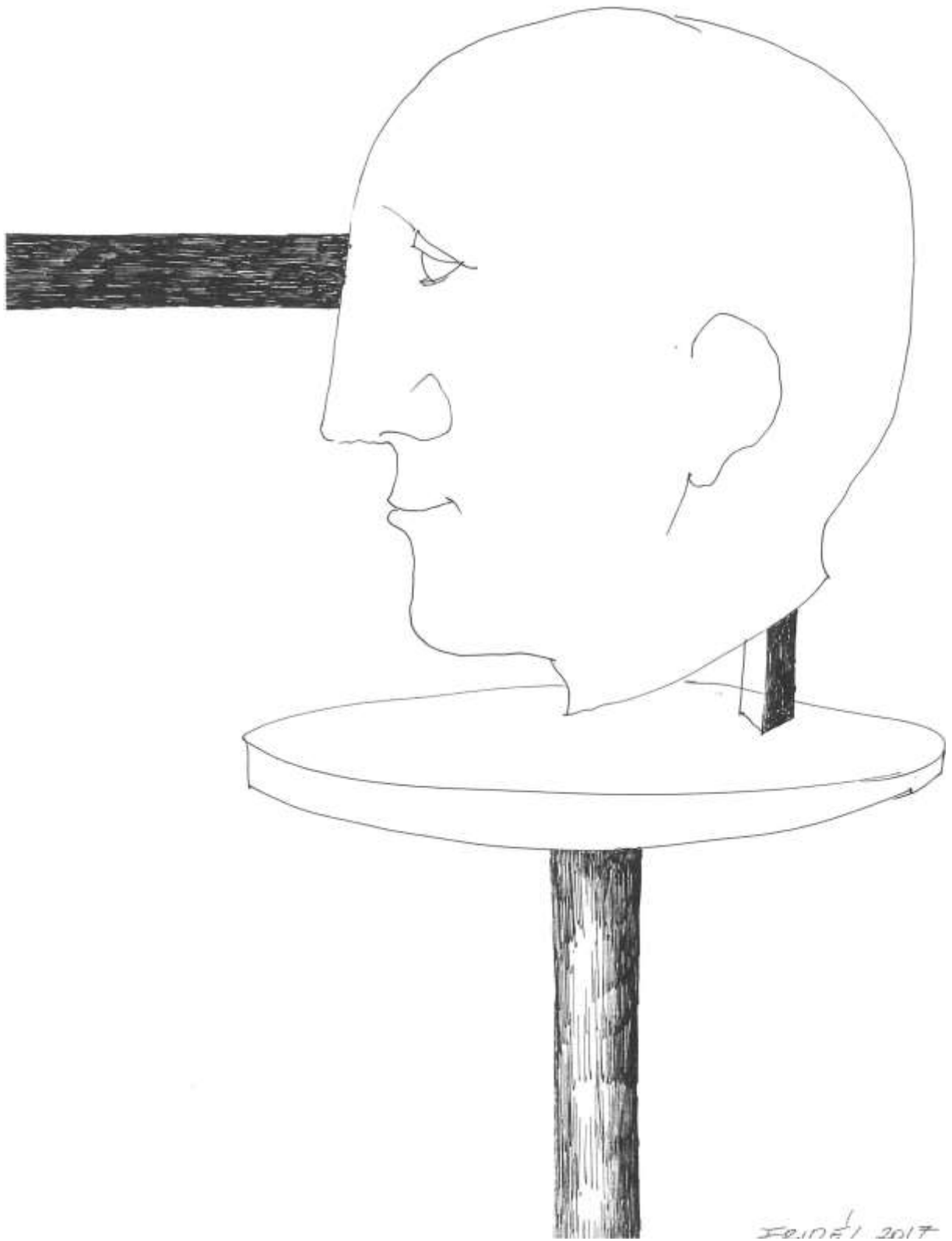
ki Alkotód és hív magához bárhol élj.

Tán nem tudod nyomon kísér gondos szeme

és felkészít hogy újra halni már ne félj.

Piros szív egy vonalba fogja vágyadat:

maradva szállj veszítsd és őrizd szárnyadat.

A visszatért

Müller Péternek

Élő halottként megmaradni oly sivár
katasztrófális élmény döbbenet lehet.
Az élethosszat játszó kedves gyermeket
veszíteni csapás nagy büntetés de kár.

Lebegni mezsgyén élők s holt lelkek között
sajátos élmény ám megfoszt jelen valód
a nem-tudás naiv hitétől. Alkotód
figyelmeztetni küldött s lám elköltözött

belőled szent hite: a gyermek – ő s – erő.
A játszó szentély birtokod. Szavad való.
Nincs kocka kártya bábok s ringó hintaló

csakán egy más dimenzió lebeg elő.
Már összekötsz és elvezetsz hazánkba te
ki vesztesként lebegsz de életed mese.

A lények látogatása

Mint lenge illatok mint csendes lány szelek
lények szállnak közénk: magányos istenek.
A szem homályosul. A szó eláll. Ragyog
az égi fény mely értünk Szépet elhagyott.

A béke száll közénk. Vidámabbak leszünk.
Derűsebb kedvesebb valóba érkezünk.
Mint csendben játszó boldog bízó gyermekek
oly vígan csetlünk-botlunk: megtért emberek.

Érvényesülni nem vágyunk csak álmokat
mesélni s hátrahagyni rozzant harcokat.
Csodája vonz: a titkos fényű szép jövő

valós ma már. Titok-homályból lép elő.
Ha kézen fognak más lények együtt halad
a léptünk s nem számít mi távol elmarad.

sketch

Szegény Vitéz a kései utódokhoz

Tüdőbaj marta szét tudóm. Így rág a bú
a lelkeken hol béke nincs csak háború.
Beszélnek kórságról s férgokről ám hamis
a gondolat. Átélttem s így látom ma is.

Ha földi nőért küzdesz s nem talál a fény
utat szívedhez port markolsz s harcod szegény.
Ha csillogó aranyt adnál neki ne várd
hogyan lelkedért szeressen. Durvaság kiált

az égre s cifrává teszed kiért lobogsz
s mint kerge állat önköröd körül forogsz.
Ha égi fény ragyogja vágyad s őt kiért

magasztosulni kívánsz mindig lesz ki ért.
Az égen hét nap fénye áld. Ragyog neved.
Nem balga áldozat marad az életed.

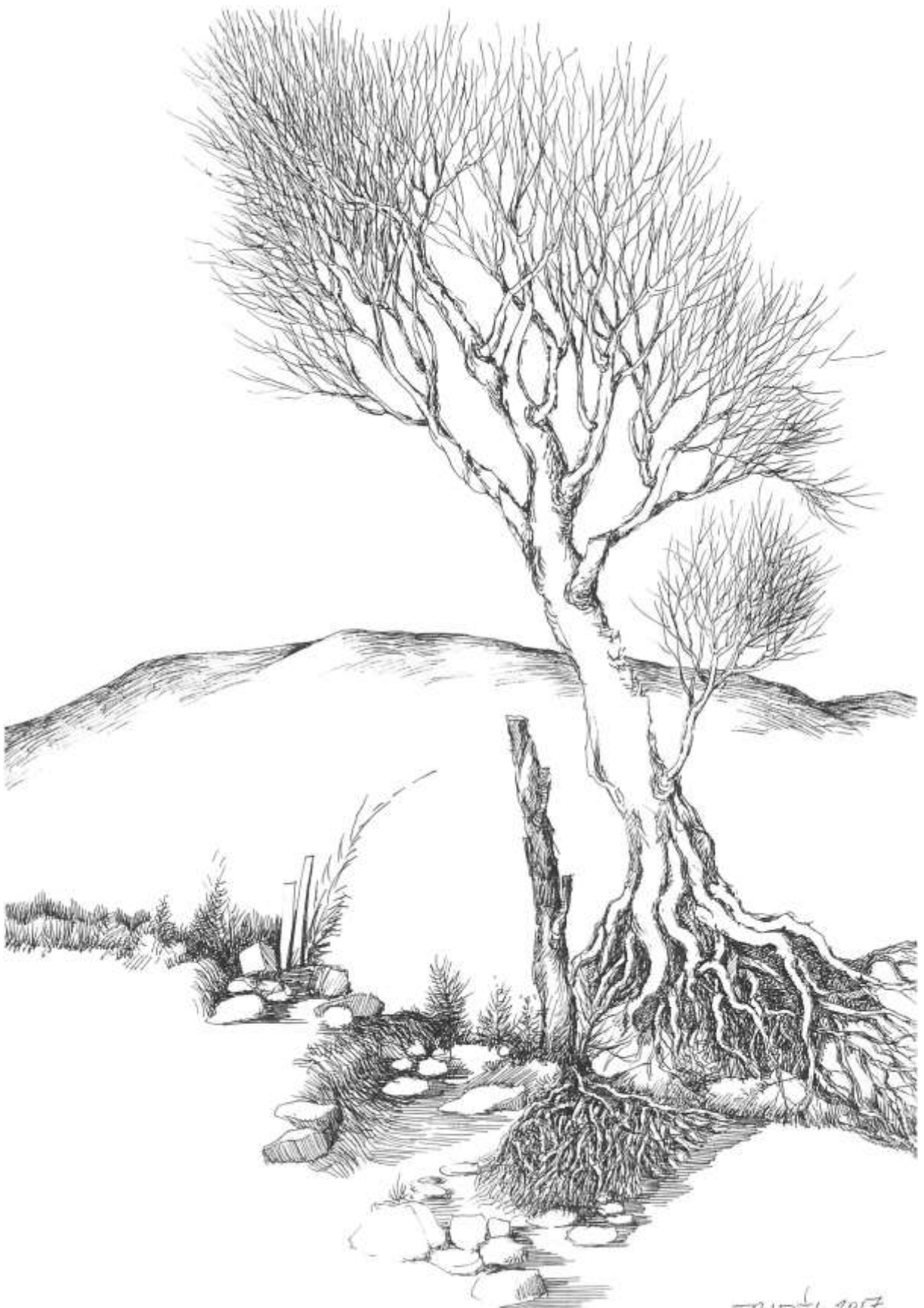
Tiszta hó

Mint könnyű hópehely álom lebeg
a csúf világ fölött. Magam vagyok.
Barátaim csupán a csillagok.
Szívemben régen őrzött vágy remeg:

Egy hófehér világban tisztaként
létezni nem nyamvadt csaták során
sebektől fájni s elmúlni korán
csak egyaránt szeretni ifjú- s vént.

A vágy lebegve hív. Könnyű vagyok.
Közöttetek szállingózom s leszek
kit hajdanán szerettek emberek

de most még néma fal vár más dalok.
Kavargó hóban feltűnt szép világ
fénylik felém ki távolabbra lát.

Emlék

A tél ha visszatér fagyos szelek
emléke fúj. Vacognak emberek.
Ha szűzi tiszta hó esik ragyog
a fény és benne én is ott vagyok.

Mikor fehér világ látványa fog
a szépség tiszta mint a csillagok.
Az ég tán szürke még. Holnap vakít
a kék. Derűsnek lenni megtanít.

Ha csúf latyakká válik holnap ez
s a tócsákon csípős szél lengedez
csak ős-igazság itt érvényesül

hogymúl minden mi lelkesül.
Látványa rút talán. Emléke szép.
Lelkedben él: megtisztult árny-vidék.

A század beteg gyermeke

Betegre élted károsult magad
és most zokogsz. Nem érted útjaid.
Az elmúlás homályos mélye hív
de gyötrődsz s égre ontod száz szavad.

Anyagban élsz s lehúz a gondolat:
e puszta tér a csúcs. Nincs folytatás.
Egy villanás lehetne változás
hogyan megmenthesd magad s a társadat.

Atom ion és bűzlő vegyszerek
vonzása köt. A lét sötét verem.
Meg sem kísérled hogy másképp legyen.

Ezért születted, véled. Fénylenek
a végtelenben új utak. Talán
átláthatsz egyszer vak-léted falán.

Boldog ébredés

A gyűlölt szürke lapsorok peregnek el.

Az ég ragyog. Madár ujjongva énekel.

Hétágú napsütés és olvad már a hó.

Újjászületni készül bennünk most a jó.

A jégcsap olvad. Zsenge rügy fakad a fán.

Öröm dalol. Az ember újra oly vidám.

Közel van lám közel a lenge szép tavasz.

Megszűnt az elmúlás a tél. Nincs több panasz.

Bár barna és kopár a föld már hallani

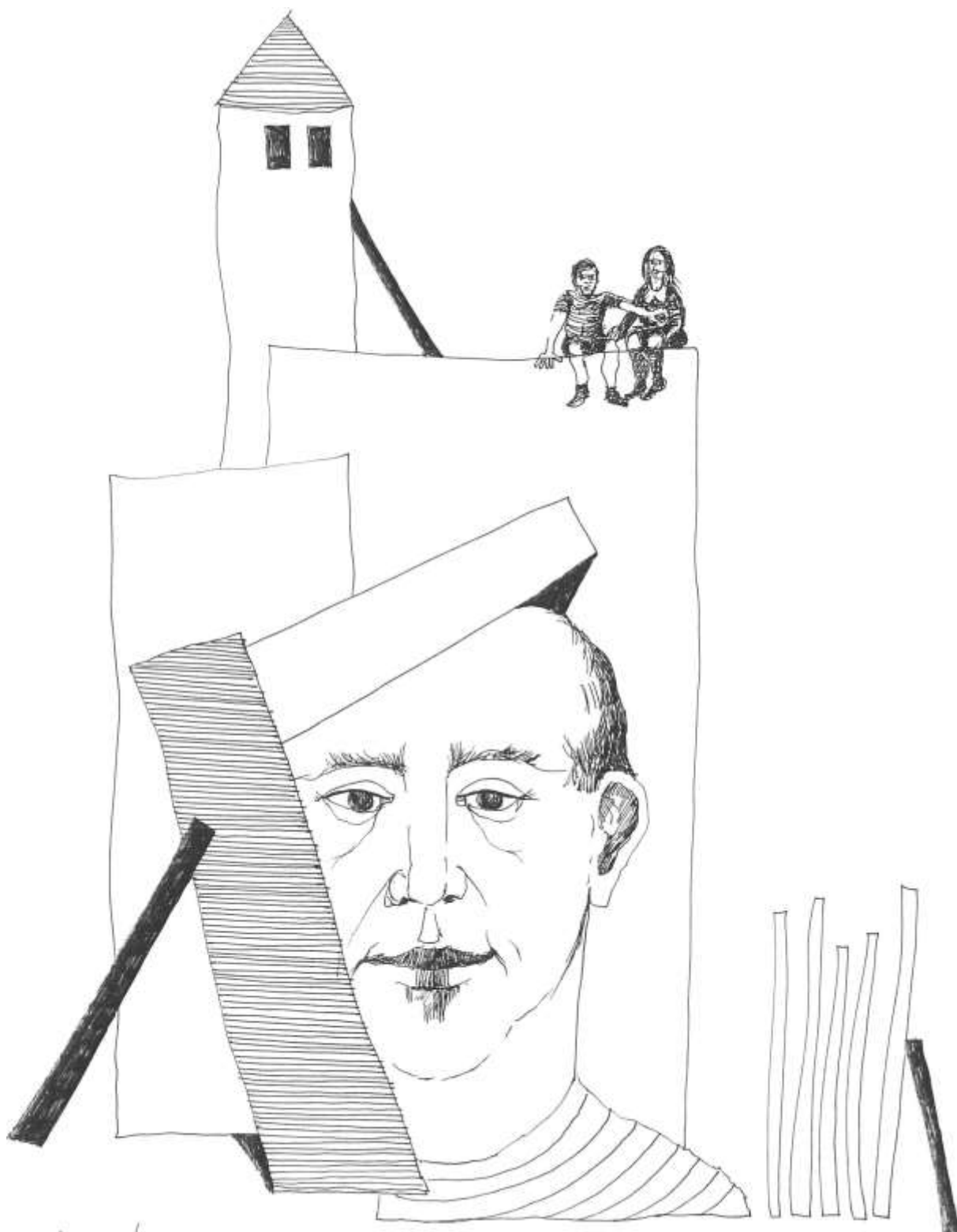
hogy serked lenn a fű. Zenével vallani

a költő készül. Elragadja ifjú hév.

Most nem vonzó a zárt öböl a régi rév.

Mint rügy pattan kiszállnak új rímek szavak.

A jégpáncél fészül. Riannak ős-tavak.

FRIDEL 2017

Betegek

Betegség dönt le hogyha nem bírod
a harcot felvállalni újra most.
Tán szép szerep ha játszol jó okost
a küzdelem jogát meg átadod.

Hárítva szenvedünk. Ám küzd a jó
helyetted is ha tiszte ráviszi.
Te törpévé leszel parány-pici
kit kénytelen sodor a vén hajó.

Kelj fel hát! Önsajnálatod csak árt
Beteg vagy s egyben döntésképtelen.
A vágyad ordít mélyén meztelen

hogy át ne lépje más e rossz határt.
Tekints magadba s meglátod a célt
a jó utat mit lelked úgy remélt.

Víz

Hab leng – zsong méla nagy vízen s velem
érzések ringanak létem lebeg.
Nem érnek hozzám most az emberek.
Magam vagyok. Elringat énekem.

A habzó zöld víz hátán méla vágy
mosódik: elmúlásnak illata.
Úgy érzem mintha mással ringana
a hullám foszló habzó gyöngé lág.

A víznek hátán zsong – ring életem.
Nincs más csupán a mozgás ritmusa.
Meggűnt a harc a gőgös lét-tusa.

Csak csend van. Nincs többé mit féltennem.
Örvénylik habzik fénylik egyre megy.
A sustorgás s a csend osztatlan egy.

Fehér illatok

Fehér a hegy de már felsejlenek
a hó alatt fehér virágfejek.
Még nem látom de illatuk ma hív.
Előttem áll a völgy mint lenge ív.

Bár füstben fuldokol tudóim de már
a földnek illata s reménye vár.
Szeszélyes sokvirágú szép tavasz
köszönt ma ránk. Fényében ős-vigasz.

Pajkos szél bújik nagykabát alá.
Csiklandoz megneveltet. Hallaná
szavad ha nem süvítne végtelen.

Kiáltja: nincs halál s reménytelen!
Csak élet-illat nagy megújulás
köszönt reád a fényes ős-tudás.

Húló földön

A kreatúra fázik.

Körötte mennydörög.

Megnyílt a földnek szája.

Sok haldokló hörög.

Kiáltás. Végső sóhaj.

Nincs irgalom. Már itt az éj.

Az örvény-ív pörög.

Ne mondd hogy mind tudatlan

zuhannak most belé!

Ha hívnak újra lépünk

az Alkotó elé.

Tavaszz zeng tél taroljon

arasson száz halál

a vég ma mindené.

A romlást elkerülni

van módod el ne vétsd!

Bár múltó léted érték

a porhüvelyt ne féltsd!

Szeretni jöttünk adni

hívságtól elszakadni

Ésszel s szíveddel értsd!

Titokban...

Lopva titokban kamrába menni
és majszolni két étkezés között csokoládét
-Jaj, nehogy a mama észrevegye! –
s ahogy terjed az édes íz a szádban
mégsem enyhülni csak csendben szorongani
de mégis újból nyúlsz a csokoládés doboz után
s egyre csak halmozod a szorongásokat
ezeket az édes – édes ízeket
-Emlékszel hogy olvadtak szét a szádban? –
s végül degeszre lakottan megcsömörlötten
-a véred cukorszintje egy tömény szörnyűség –
visszamaszol a kanapéra
-Csak azért se mostál fogat –
s csak ringatod – ringatod magad az illúzióban:
-senkise látta –
dülöngél veled a rozzant vén bárka
életed kicsinyes hazugságaidnak kerge háza
és ahogy ringatózol süllyedsz egyre csak süllyedsz vele
-Ez az életnek bátor tengere –
hát így, igen így telik el sok-sok elpazarolt élet
híján mindvégig a fényes zenének
mely egyetlen taktusával megmenthetne
egyetlen hangjegyével felmenthetne
mindaz alól amitől szenvedsz
csupáncsak akarnod kellene
csupáncsak ismerned kellene az alázatot

Purgatóriumi ének

A lélek tiszta érzésekre hív.

Nincs számadás. Nincs bosszú rusnya szó.

A tisztulás a cél ez egy – való.

Ezért hogy lényed szívszakadva vív.

A földi létezés lehúz. Szavad

szétfoszlik olykor. Érte nyúlni kár.

Csak szenvedsz. Árny-léted konok sivár.

Elrejténéd sebtől kínozott magad.

A sérülés a harc vezet tovább

hogy gyógyulásodat elérd lehess

önzetlen tiszta csendes végleges

ne lanyha drót – rángatta pusztá báb.

A lélek tiszta érzésekre hív.

Lebegj rezegj! Karol emel az ív.

Szenvedés és szenvedély

A szenvedés s a szenvedély rokon:

Megannyi stáció előtted áll.

Fakadhat új helyen szétdőlt romon

belőle áll vagy dől – pusztul a vár.

Ha szenvedsz önmagad felégeted.

Lángokban semmivé lesz indulat.

E tisztítóűz marja életed

gerjeszti új kezdéshez vágyadat.

A szenvedély nemes vagy pusztító

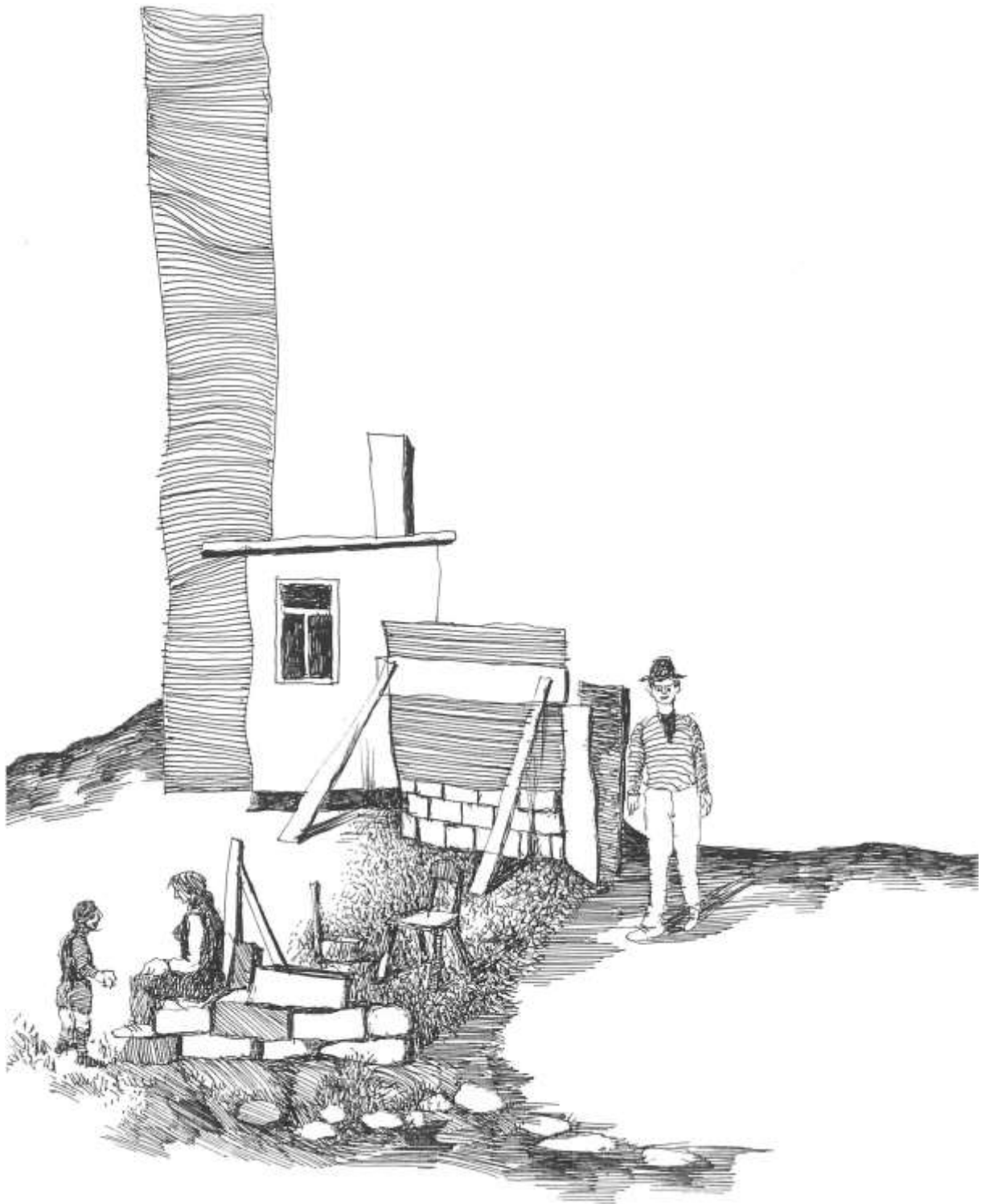
csakúgy heves. Bensődöt égeti.

Érette pusztul és terem a jó.

Boldog ki tisztán látja s értheti.

Ha végsőt lobban láng s a szenvedély

nyugodt leszel. A léted célhoz ér.

Cianid-kor

Tegnap még mérgezett madár, pusztult halak
gyalázott testeit sodorta messze víz.

Lebegtek s nem tudtuk száz év lesz vagy ha tíz
mi helyrehozhatná mit kapzsi rossz hadak

sátáni győzelemmel értek el. Kacag
ma is talán, ha hagyná tompult értelem.
Kíé lesz majd e pirrhuszi rongy győzelem
nem tudható. Ha van erőd csak mentsd magad!

Ígér házat kincset s ha majd aláírod
mit tőled lopni kíván többé nem figyel.
Elindul más balek után majd egybekel
világ rongyával s pénzed házad fújhatod.

Utána kráterek és szétontott hegyek.
A számlát végül mind magad fizetheted.

Léthe felé

Odabent harcol még s tombol a lélek.
Bár tudja menni kell nincs nyugta mégse most.
Ki sosem mondaná: ó, mennyire félek!
Csak játssza végóráján is a főokost.
Pedig már senki nem figyel. Lejárt idő
ha vibrál dúlt hadak nyomán nem érti már
se társ se jótevő . A rendre elmenő
magányos léte végén vár egyen-halál.
A csendes órák újra elperegnek.
S ő tudja jól mindez kopár illúzió.
Ha hódoltál perc-éltű embereknek
nem ment meg senki. Hátán visz Kháron-hajó.
S ha ez se győz meg, Léthe s Styx vizére
habokra írva van: ez élte bére.

Ébredő földeken

Nagyot sóhajtva ébred már a föld.

A réteken nehéz, sűrű pára.

Bár barna minden ott jön már a zöld.

Vidám koboldos léptekkel járna.

A bágyadt sóhajtás nyomán virág

és zsenge fű fakad már látható:

Talán egy új rend másmilyen világ

születni készül. Csendje átható.

A holt avarban élettágy fakad.

Nehéz illattal száll az ég felé.

Egy percre meglátod bolond – magad.

de mégis lépsz a végzeted elé

Mit más levet az újnak lágy szövet

Melengeti s halált élet követ.

Ez is március

A messzi kékben lenge éteren
halk rezgés száll: egy nemzedék üzen.
Tompított jajsavak rossz médiák
szordínón át hörögnek: gégerák.

Lanyhult hitek kókadt pucák. Csaták
már nincsenek csak kő-beton világ.
Mehalt az értelem. Üvölt a szó.
De lélek híján csak lyukas hajó.

Zokogva sírjuk: régi március
hol vagy? Mért úr megint patrícus?
Szegény hitünknek rongya még lebeg.

Szívünkön vágy kél. Halkan megremeg.
Selyem zászlókkal szállni szélben el
egy más időbe s ez ne érjen el!

Petőfi, útban Szibéria felé

Nincs már nékem hitem! Nincsen hazám!

Nincs szó és hang hogy újra hallanám
a Pannon-tenger locska hangjait
s még lengni látnám zászlóm rongyait.

Elárultattunk s rabként hajtanak
sötét hidegben csüggedt vén csapat.
Nincs hitvesünk csak cifra maszkabál
zenéjén lejtő női kannibál.

Nincs ébredés csak véres hajnalok!
Vigyorgó nap kél. Kardként szúr s ragyog.
Ha éj van csend üvölt. Farkas vonít.

A bujdosókra fáj-köpenyt borít
a csillagokkal tűzdelt végtelen
hogy érezd: élned oly reménytelen!

Tettvágy

Az író nem pihen. Fáradt vagyok
de tenni sarkall frissen egy erő.
Kimondanám de el nem érhető
szavakkal lényege mely felragyog.

Azt mondják hajszolom magam. Talán
igaz de féligaz csupán. A tett
nem önmagán való. Ha elvezet
célodhoz megpihensz szaván – dalán.

Mint örvény hajtja fűgén életed
egy gyors erő mely kívül rajtad áll.
Minél vadabbul forgat s mórrikál

annál gyorsabban várd a végedet.
Hát nem nyugszom. Már látom célomat.
Sietni kell. Időm telik halad.

A füvesasszony halála

Erdőre indult egyszer néni
mint máskor is hogy szedjen gyógyfüvet.
Oly sok beteg vár gyógyulást. Lehet
hogy késő is lesz már. Siet ide.

A réten illatos kakukkfüvek.
Kinyílt a cickafark s a kék katáng...
Az erdő hirtelen mint rossz palánk
emelkedik. Ösvényén rém üget:

halál-lovag rémisztő árny-alak.
-Csak ezt viszem ma még! Várnak reám! –
kiált a néni. – Nagybeteg kutyám! –

Ám válasz nincs. Mély úrként konganak
ösvények hol csupán egy árny üget.
A néni alszik. Most is gyűjtöget...

A füvesasszony emlékezik

Az erdőn jártam. Víg kakukk dalolt.
Visszhangzott mind a fák közt éneke.
Bár ismerős a hely, miért ide
hozott a lábam? Szívem úgy dobolt.

Oly fűrge illatok szálltak felém
hogy lépni kellett. Szívem elszorult.
A fák között egy mély árnyék borult.
Fehér ruhában lény lépett elém.

Megfáradtál ugye? Gyere velem!
Időd letelt. Már várnak túl reád.
Ne gyűjtögesd tovább füved – teád! –

így szólt és átkarolt. Vitt végtelen.
Minden szín eltűnt. Hófehér sugár
emelt az égbe más mezőkre már.

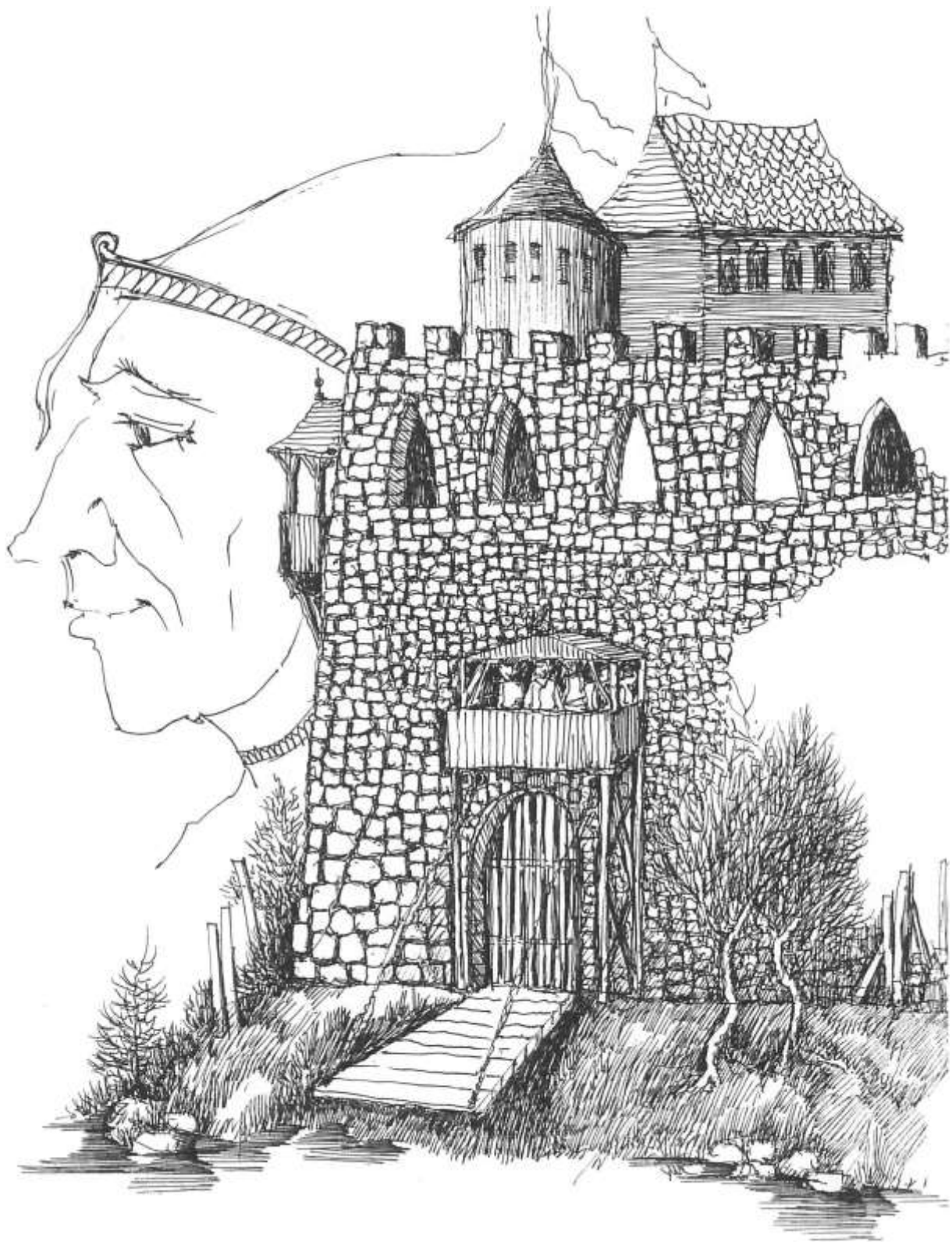
Tavasztündér

A fűzfaágakon rügy pattan fényesen
és serked már a fű. Madár csivog – dalol.
Tavalyról itt felejtett bábu szónokol
lobog a szélben. Tündér nézi édesen.

Haját ha bontja ünnep lesz. Zöld lomb fakad.
Mosolygós napsugár fon gyöngyöket közé
Port markol. Rád hajítja most. Lépnél felé.
ám pajkosan fut s csillan rád szeme. Kacag.

Vizet kavar. Borzolja s hátán hab suhan.
Majd békát ugrat. Száz virág fakad a fán.
Megfricskáz s nem haragszol merthogy oly vidám.

Lépnél utána s futsz nyomában boldogan.
Kezében hóvirágcsokor. Így érkezik.
évente mindig s víg meleggel távozik.

A zászló

Leng leng a zászló: itt felejtett égi jel.
Alatta emberek. Bolyongnak tétován.
Egy részük elkésett. Mások jöttek korán
és társak híján csüggedtek ha menni kell.

A futkosás kavargó vészes áradat.
Csak egymást lökdösi. E rossz hibás jelen
a jelszava. Nem várja hogy másképp legyen
ha teljesülni vél alantas vágyakat.

Leng leng a zászló. Fényesen lobog.
Ki bánja? Meg ki látja? Mit zaklatsz vele?
Dühít a szél az elmúlás piszok szele!

A szívem földi vágyaktól csupán dobog!
Ott leng a zászló. Langyos szélben úgy dalol.
Válaszként nyüzsgés. Ócska szónok szónokol.

Cinke

cipitylőrinc ugrál az erkélyen
virágra szállva
résbe kotorva
kukacot keresgél
bogarat fürkész
de a fukar őszi szél
és barátja a hajnali fagy
mind mélyebbre úzik
a reggelinek való
ínyencségeket
fűzfaágra száll
a fekete sapkás madár
hintázik egyet
társának cipityel
micsoda multság!
egy adómentes élvezet
a tiltások és fenyegetések
egyre magasabbra emelkedő falak
nyomorult piti világában
egy darab természet himbálózik az ágon
mögéje még csak képzelni se kell a kék eget
ott ragyog
fényesen
ő is adómentesen
visszhang a cinke

és a poéta lelkének örömszávára
nem lehetsz árva
ha mindezt még látod
és füttyögetve
továbbadod

A diktátor

A diktátor bukik. Előtte még
vad ütlegekkel harccal búcsúzik.
Nincs más esély. Első vagy második
legyen a sorban mind elébe lép.

Lehajtott fő hajlott hát. Így dukál.
És kéjelegve dül a despota.
Ha büszkén járul némelyik oda
hát megtanítja! Áll a maszkabál.

Ki jó barátja volt gyanús neki
mert eltemetve rég a józan ész.
Ki nyíltan szembeszálljon oly merész

alig akad hisz csúful végezi.
Mint tört varázs szűnik a félelem.
A szolgaságból új világ terem.

Kígyó és kereszt

A lényed harcnak színtere. Kígyó s kereszt
feszülnek egybe. Porhüvely fog átkosan.
És nincs mód nem harcolni. Mindig párosan
feszülsz a két pólus között mely elrekeszt.

Indíttatásod jó. Utad lehet hibás
mert restnek lenni csábít újra rossz feled.
Pocsékolod gonosznak adtad életed.
Kígyód nevet. Vár újabb megpróbáltatás.

A jónak szentelt lét rögös nehéz de nagy.
Miért küldtek, el nem feledni szent jogod.
A kígyót porba küldeni csak így fogod.

A lét játéka nem leszel s tán büszke vagy.
Születni s halni száz és száz élet során
majd megtanít hogy el ne hullj csak ostobán.

Anyaság

Életre hívni, megteremteni,
egy új világra felkészíteni
a gyermeked, a tiszted ennyi csak,
de rászánod hited s hívó magad.

Dédelgeted, ha sír, vigasztalod.
Övé a virrasztásod s nappalod.
Ha botlik, ott vagy, őrzöd lépteit
és fékezed rossz szenvedélyeit.

Sírsz, hogyha sír, s nevetsz, kacagsz vele,
mert életednek alkonya s dele
csak általa s csak benne él csupán.

Majd ott botorkálsz lábának nyomán,
ha hajlott korba érsz. S ha búcsúzol,
nem végleg. Visszaintsz. Hited dalol.

A lény

A lény csendben figyel. Szemén sugár.

A lélek küldi ezt hozzád feléd.

Bár mondanád de nem tudod nevét.

Csak érzés rezgés száll lebegve már.

A halk derű megnyugtató nemes.

Lényedből legszebb hangon szól a szó

a mondható s az el nem mondható.

A hangulat oly szép különleges.

A lény csak rád figyel. Pihegve vár.

Nincs játék cifra szó sem áltatás.

Immár csak egy lehet a folytatás.

Egy áradás a hév s hited akár.

Tükörképed e lény. Magad figyelsz.

Vársz szót jelet. Hang nélkül énekelsz.

Neszek

Ha éjjel hívnak nyugtalan vagyok.
Az ágyam mellett lépések neszek.
Van úgy hogy tőle éberebb leszek
és hallgatom ha súgnak dallamot.

Figyelmeztetnek máskor csendesen.
Ha rájuk hallgatok még menthető
mi rossz esetben már elveszthető.
Ezért hogy lényem rajtuk megpihen.

Van úgy hogy nyugtalan lélek cibál
rajtam s ha nem lehet úgy rázza kint
a fáknek ágait s ha visszaint
borzongok én. Vadultan ordibál.

Ha lélek szól lelkeimmel hallgatom.
Ezért e misztikus hang dallamom.

Hívás

Ha lépek csendes árny kísér: társam nekem.

Bár másokat riaszt én halkán csendesen

egy intésére indulok. Nem tétováz

a kéz a láb. Rám vár az ösvény régi ház.

Ha szép tavasszal jó meleggel érkezik

kedvem szerint való. Hangom szelek viszik.

Az erdő mélyén csendesen röppen s lehull.

Bolyongok kertjein míg végül alkonyul.

Eső ha hull nem bánom. Úgyis indulok.

Maradni búsító komor beteg dolog.

Ha cseppje fénylik ágon hajló lombokon

megannyi ékkő – szikra int. Bolondokon:

rajtunk nevetnek tán a gúnyos emberek.

Nem bánom én. Sorsom ha int felé megyek.

Sugallat

Sugallat ért. Tudom hogy számon tartanak.

A lélek útja nem mindig követhető.

A földi szem csak vaksi és nem sejthető

hogy lépted léptük mely céllal s hová halad.

Ha elmélyült vagy s jól figyelsz meghallhatod

a sok segítő szó közt azt az egyiket

mely égi célohoz hited szerint vezet

s tán megsegít megírni azt a dallamot.

Oly jó a lélek rezgését megérteni!

Megnyugtató hogy életem fontos nekik

hisz földi botlásunk talán elrendezik

s hogy van ki engem képes mégis félteni.

A lélek útja tiszta fénysugár. Tudod

lebegni jó mert szent köröd velük futod.

Élet-színház

Az élet maffia. Rossz cirkusz maszkabál.

Mindegy hogy mely kor az mely gyermekként fogad.

Ha nincs barát ki önként melletted csak áll

az életed mint szikla-szirt. Leszel magad.

Színjátékban van részed. Nincsen visszaút.

A jó szerep se jó ha lettél rossz ripacs.

Ha béke nem vonz hajszolsz őrült háborút

adok – kapok a részed s ottmaradsz magad.

A szikra színe egy: fehér és isteni.

Ezt kaptad. Ezzel indulsz nyerni végre most.

Ha handabandázol s eljátszol főokost

elveszted. Indulnod kell újrakezdeni.

Lebegsz vagy célra törsz: csupán ez az mi köt.

A megvalósult lét dicső szabad örök.

Grammatika

Szavak- köpenyszárnyak – szállnak tova.

A szélben lengenek kopott igék.

Megfáradt főnevek száraz hada –

lehullt levél halott alvó vidék.

A régi jelszó ócska rongycafát

madárijesztő hátán lengedez.

Határozókból néma nagy falak

merednek. Végítéleted ma ez.

Felszállnak sajgó indulatszavak.

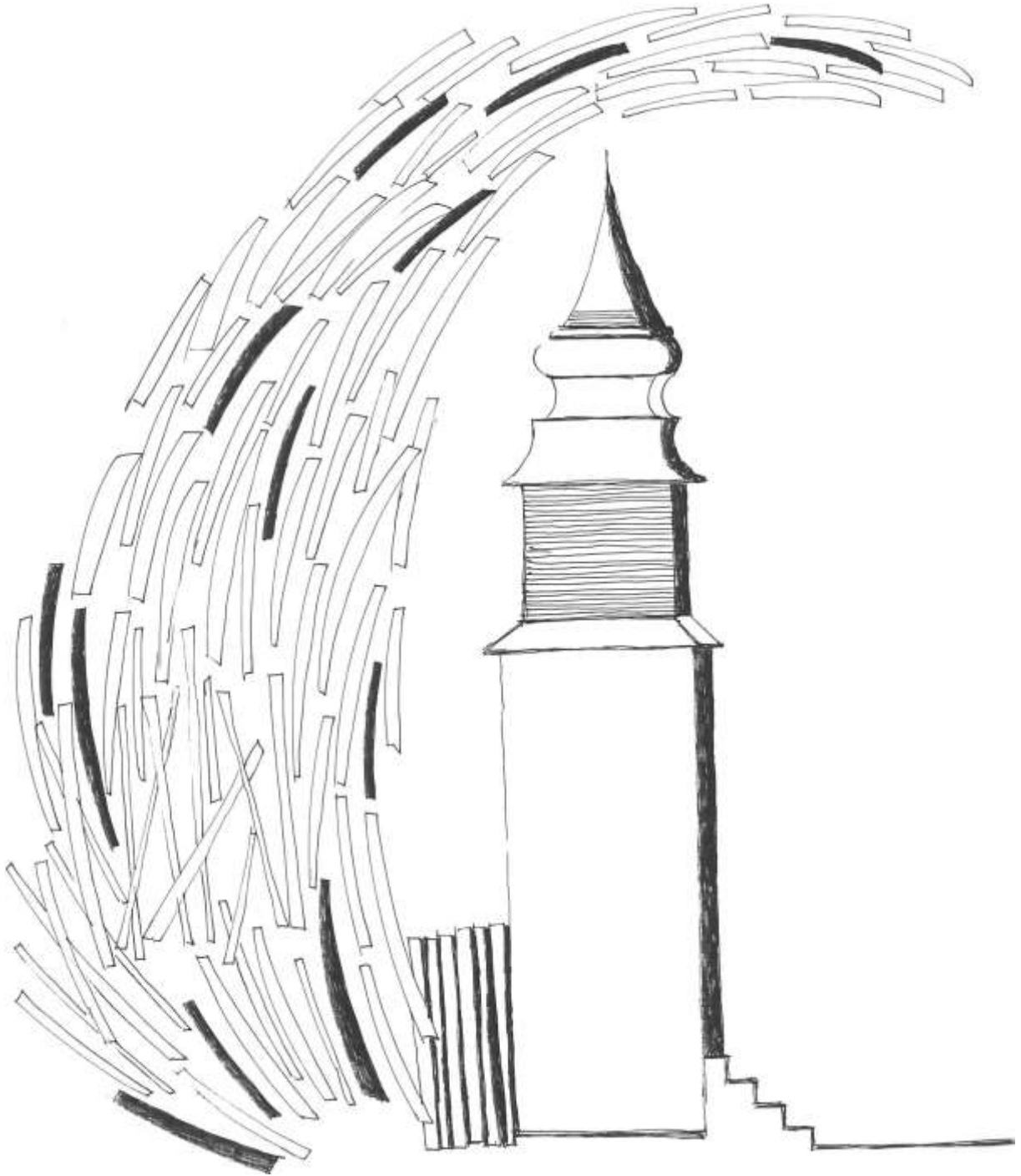
Megszámolod: ijesztő számnevek.

Ki mindezt mondod semmi számadat

vagy őnekik kik rólad döntenek.

Szavak hitek csodák. Ez nyelvtanod.

Sugárizol általuk lényed adod.

Lobogás

Lobogni vágyom. Lényem szenvedély.

A puszta úr a nincs megöl taszít.

A gyávaság csupán felháborít.

Hazug szavaknak nálam nincs esély.

Karakterem a hittel lángoló

dühödt csapásokat szerzett nekem.

De nem bánom. Oly büszke jellemem.

Dalom szívem ritmussal áradó.

A láng lobog. Megperzsel most talán

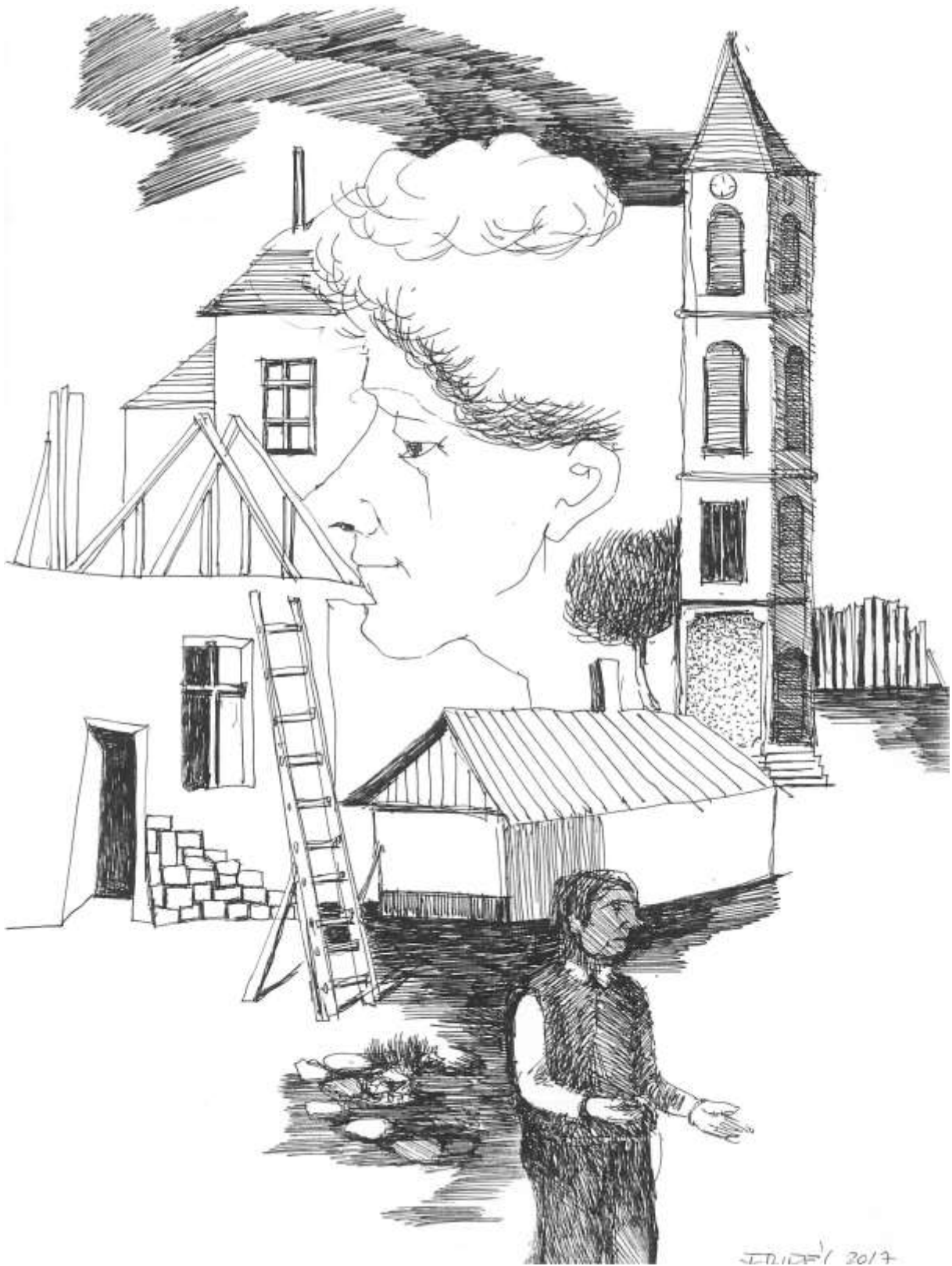
de jó tűzhellyé csendesül. Vagyok

a lángnyelvek színe vagy csillagok

követje. Lelkesülsz konok dalán.

Lobogni vágyom. Teljesség leszek.

Szétfoslom s lényem csendesen lebeg.

Jó szavak zenéje

Van úgy hogy szíven ütnek jó szavak.

Megérint általuk egy más világ.

A csend törik. A szem jövőbe lát.

A jó igék mint jóslat hangzanak.

A szép beszéd mint néma kézfogás:

nem látható de éteren hatol

s szívedhez ér a szó. A vágy dalol.

Konkrét valóban él a csillogás.

A jó szavak nem andalítanak.

Megrezzensz. Nem tudod hited miért

visszhangzik lelkedben hisz semmiért

lobogni nem lehet. Száll pillanat.

A gondolat most tenni kész. A szó

veled marad. Remeg az új való.

Indulat

Az indulat önálló szenvedély.

Bár visszatartanád már életet

és tért kíván. Nincs ellene esély.

Magad sugáros lángtól féltened.

Van úgy hogy rossz irányba elsodor.

Mit nyújt károdra van. A pillanat

szétzúzza jó erőd. Ott szónokol

rosszabb feled egy vén ripacs. Magad

zokogsz egy mély zugon. Robog feléd

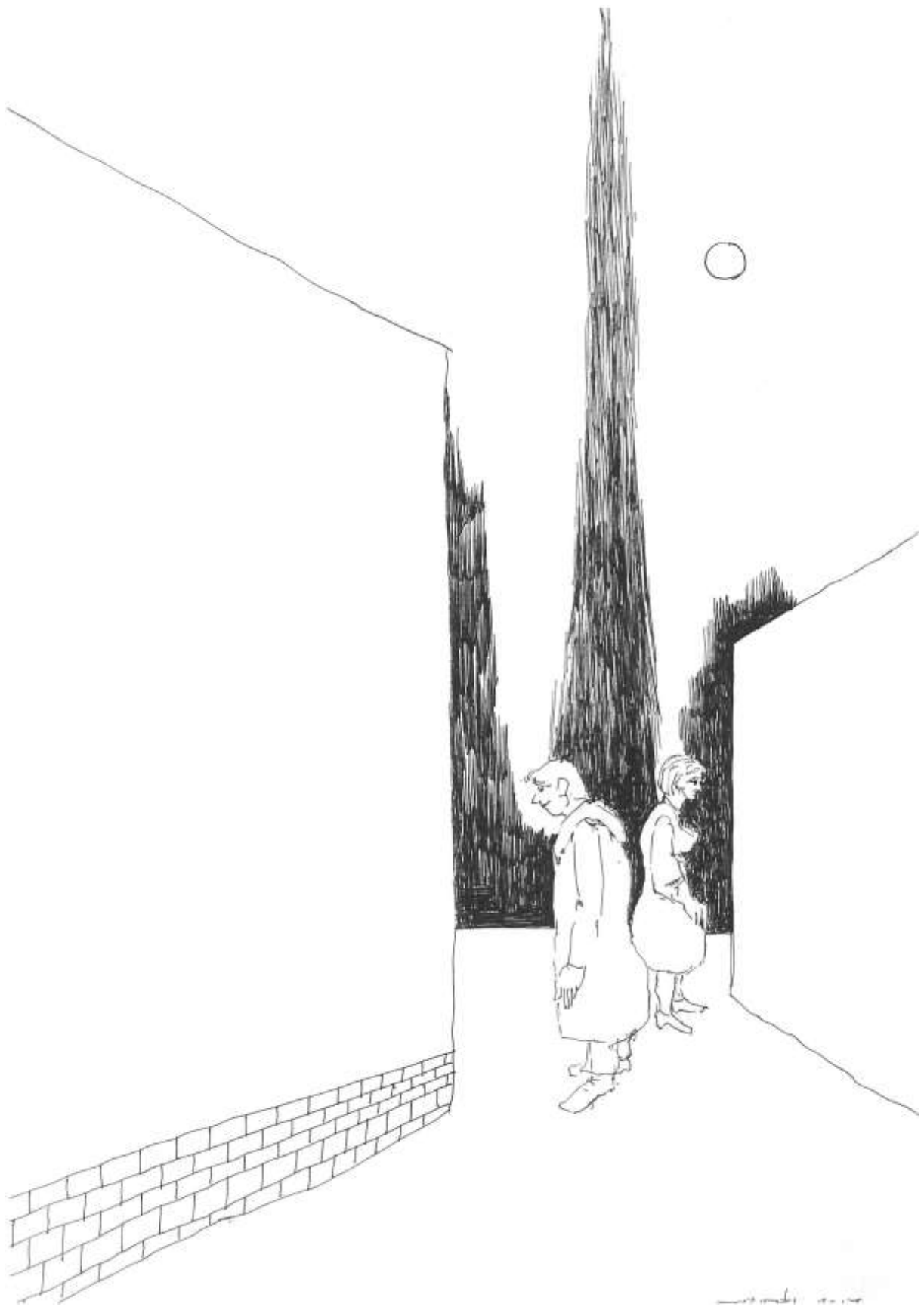
az elmúlás törettetés. A hév

nem szolgál semmire. A régi rév

már meg nem véd. Csak ordít ront eléd

a döngő indulat konok üres.

Zajában megszűnésed végleges.

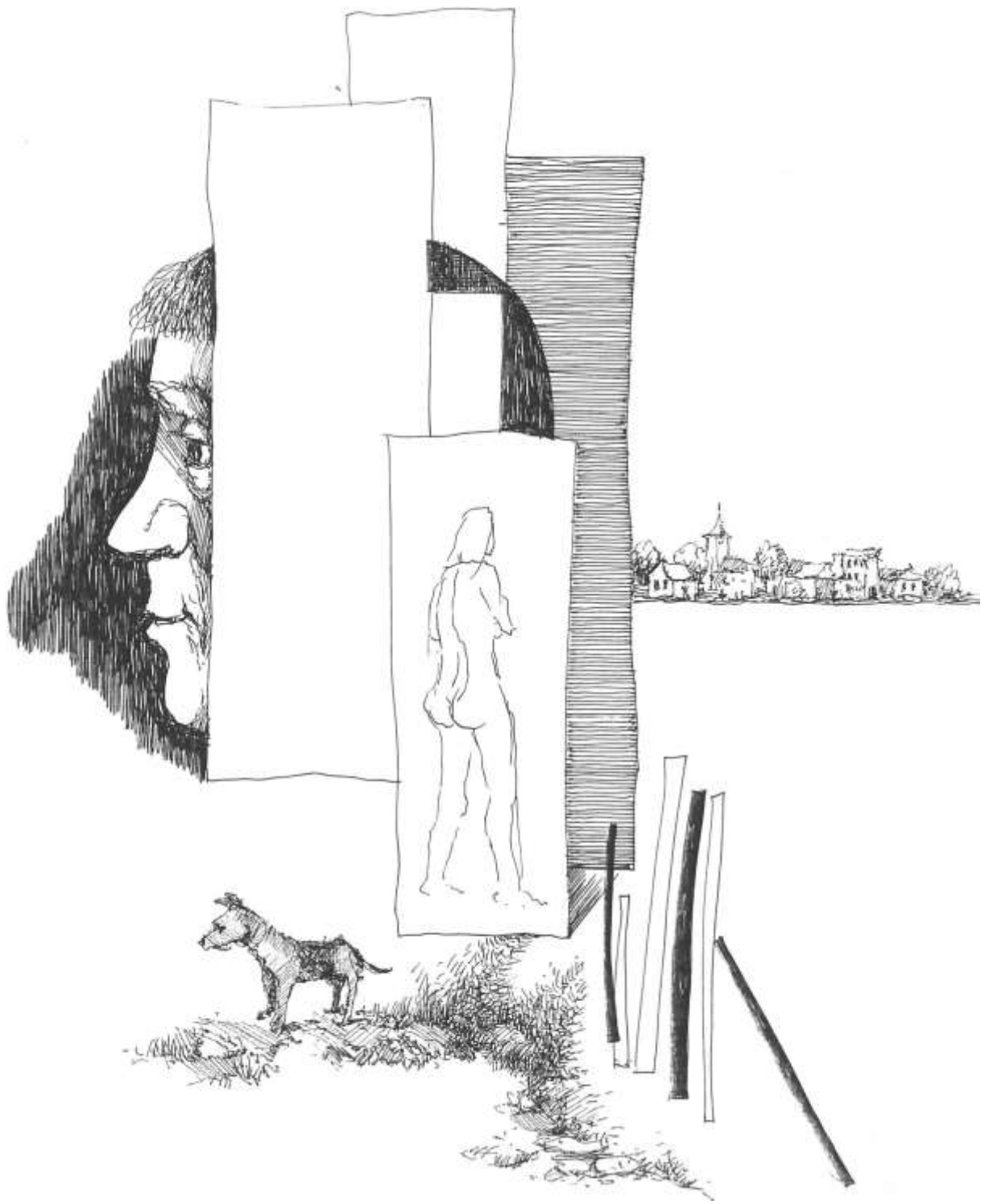
A szó

A szó talán mellékes interakció
de szíven üt a gondolat mely általa
legvégső lényegként elér. Nem vonzana
ha nem magad sugallnád: néma stáció.

Ha önként felfeszülsz két fájó szó közé
az áldozat lehet különleges ma is.
Ha leplezésre használod magad hamis
kártyásként lebzsz. Cifra szó kerül köré.

A szó ha szívtől szívig ér veled marad.
Fény hatja át kopottas sajjó életed.
Bár nem hiszed talán hogy épp érted s neked

hangzott ma el fellelkesülsz. Ledől falad
a rossz szavakból épített. Nyújtod kezéd.
Mit tenned kell tisztod s rangod szerint teszed.

Szív

A szív sebzetten feldobog. Ma már
szokatlan néma égő áhítat
hatol belé. Pusztító áradat
lehet. Félsz tőle benne rád mi vár.

Megtisztelt indulattal életed
már változást nem várt nem is remélt.
S hogy lépni kell hívásra mindezért
a büntudat ma szíveden remeg.

A büntetés nagyobb mint érdeme.
A röpke szép tavasz majd elrepül.
Ma még szíved öröme felderül

majd némaság fogad. Nem értene
csak az ki szenvedélye hamvain
szomorkodott veszett barátain.

Inter anima

Lélektől lélekig hatolt szavad.

Mellékes is lehetne mind az érv.

Hogy néma gondolat s a szó a mérv

mely eldöntötte lennem általad

egy pillanatra megdobbant szívem.

Életre kelt a jó szavak sora.

Oszlott a rossz magány beteg pora.

Hogy más lett életem már elhiszem.

Nem handabanda stílus dönti el

hogy hirtelen elért a forduló.

A kétely hány-vet: imbolygó hajó.

De lelkeken ma új vágy énekel.

Beteg dalok kopott szavak talán

de zöld a fű omlott váram falán.

Porondon

Porondon ülsz. Mikroszkóp-lencse néz le rád.

Most szétszedik az életed. Darabja sincs
mit meg ne néztek volna. Kattan jég-bilincs
és úgy szorít. Szemed badar jövőbe lát.

Játékszer vagy nekik. Bolondos vad gyerek
csap így le rá ki kénye tárgya lesz csupán.
Szadista játék mackón kiskocsin babán.
Sarokba vágja aztán s jó nagyot nevet.

A bonckés szúr feléd. A jégburok reped.
Alatta láva izzó szenvedély-hadak.
Tombolva tör fel s hol lehetsz ugyan magad?

Most köd vagy. Mondd mi tartja össze életed?
Lebegve szállsz fel. Most magasztosul a szó
hogy összegezd: egy fény-varázs e vélt való.

Arc a tükörben

Most fintorogsz. Tükörben láthatod
hogy merre vitt dacos kis életed.
Hogy megdicsérjenek azt várhatod.
Hogy megszeressenek azt kérheted.

Bohóckodtál velük. Nem érte meg.
Pojáca-szenvedély nekik való.
Jó tréfa túl magas s a tiszta szó
mint éter illan és továbblebeg.

Egy álarc fedte büszke arcodat.
A durva rossz vonás mögött ragyog.
De élted titkát meg nem oszthatod

vásári néppel. Rejtsd tovább magad!
A maszkod jól takar. Nem látni meg:
a torz vigyor mögött könnyed perreg.

Krampusz

Egy krampusz gúnyosan kacsint s oldalba bök
majd hátba vág és iszkol. Jót mulat. Ne hidd
hogymás nem látja ezt. Hogy végül sokra vidd
az nem lehet. Ellenhatásuk ős – örök.

Csokorba szedve szép szavak. Lépnél vele.
Tavasz ha zsong szívedben annyi dal ragyog.
Impressziók törnek reád. Dús illatok.
De krampuszod jön. Fúj a megvetés szele.

Ünnepre szépre-váltan annyiszor magad
egy jó erőként jöttél. Nem volt más ruhád
csupán ez ünnepi. De úgy csapott le rád

az indulat: megsemmisít és elragad.
Lényed lett már e bamba kettős Janus-arc.
Ha lépnél fékezel hisz mindegy mit akarsz.

Az utolsó óra legeslegutolsó percében

Vakít a fény. Dühöng – cibál a szél.

Az égen pernye-felhő úszik át.

Megúnva kerge forgatag-zaját

a földieknek itt a vég. Elér.

Amott egy gomba-forma rémület.

Talán a végleges halál üvölt.

A zaj s a fény totális. Reng a föld.

Ránézni borzalom. Állok veled

ki jóra törtél úgy mint jómagam

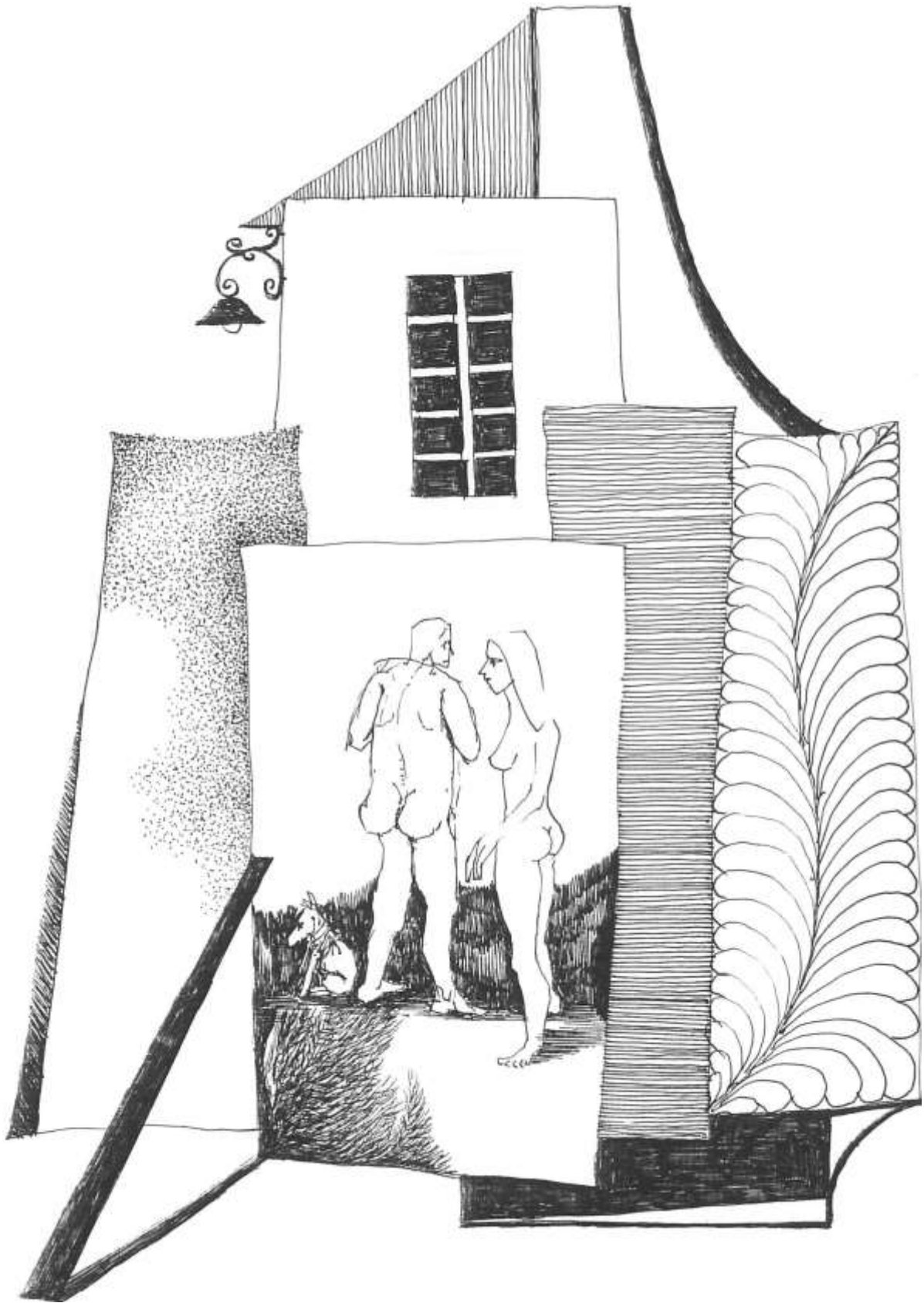
ám túlharsogni szégyellted vadat.

Túlélés nincs csupán ez áradat.

A földi létnek túl nagy ára van.

Köröttünk vérvörösre vált az ég.

A lelkünk száll. Búcsúzunk hangya – lét.

Páros és páratlan

Talán nem tarthatom meg rég adott szavam
hogy társtalan leszek. Ma más energiák
sodornak. Látom megvalósuló magam
mely páros csak lehet. Vár gazdagabb világ.

Az életem hazug lesz vállalt – társtalan.
Bár megtagadhatom a másik fél is él.
S ha pincemélyre zárod akkor is zenél
a vágy: nem lenni már boldogtalan.

A vállalt nyűg – teher talán nehéz neked
de társadnak se könnyű. Nézz magadba hát!
Ki zokszó nélkül bírja szüntelen veled

nem semmi-ember. Tűr mert jobb jövőbe lát.
A sorsod imbolygó hajó. Cibálja szél.
A kettős – lét nehéz de mindig ez a cél.

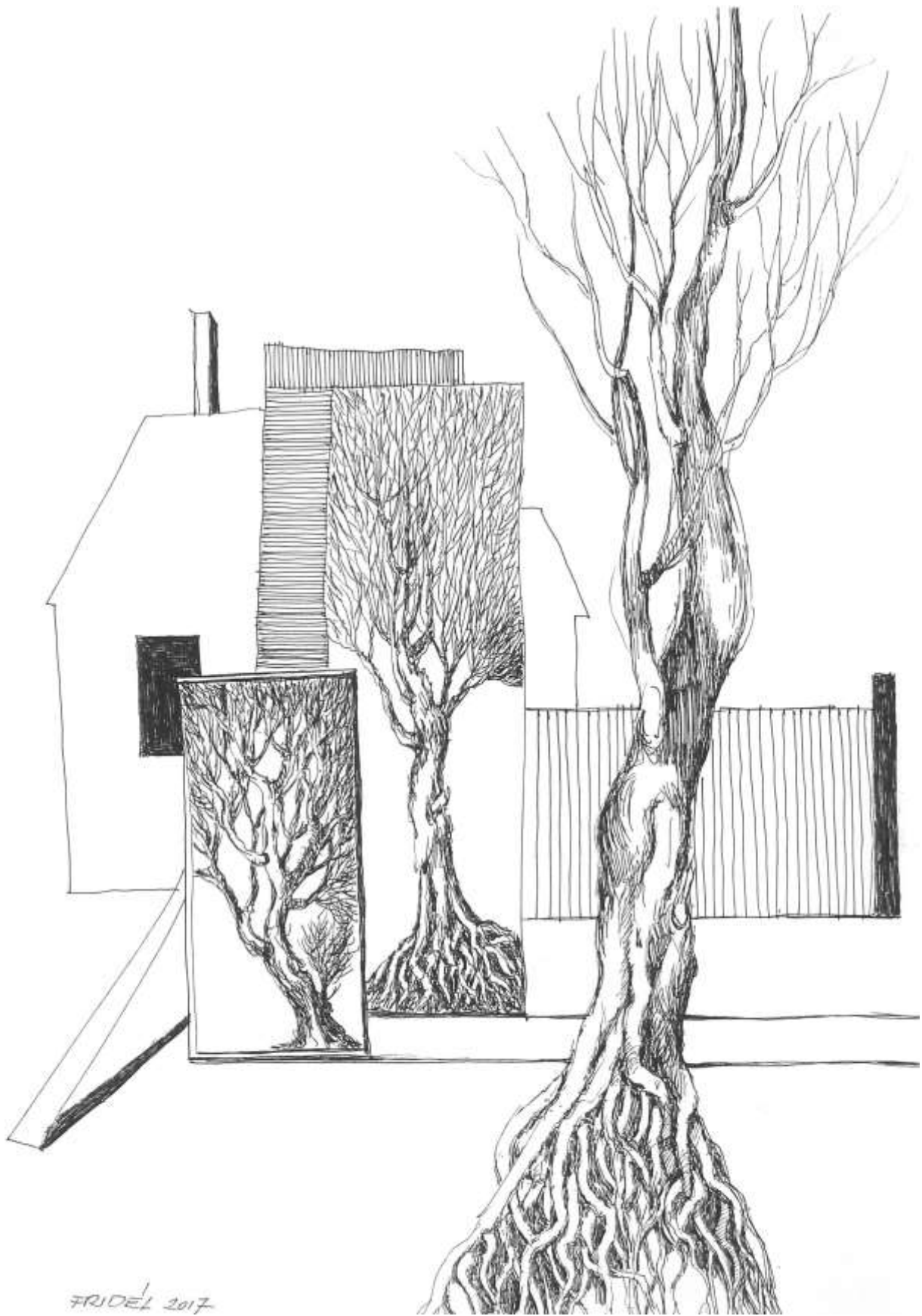
Az elmúlás virágai

A lenge vágy talán színes de lelkünk
ma hófehér. Vezetnek égi vágyak
és jó erők melyek magukba zárnak.
Magunk is megvalósulunk: Felejtünk.

A múltakon borongani badarság.
Az eljövendő fénye még homályos.
A léptünk tétova s talán magányos.
A szenvedély vezet s a nyugalanság.

Nem osztható a sors: vezetni lépted
már hatnak jó erők. Harcolsz de mindegy.
Magad lehúzni másoknak ne engedd

ez minden mit tehetsz. Ez földi léted.
A vágyunk oly színes de hó borul rá:
Az elmúlás virágokkal takarná.

A csúcs

Muzsika szól.

Porondra hívnak.

Mint hajdanán a fanfárok...ünnepelni...

Lépni kell. Szerényen. Elfojtott büszkeséggel.

Pedig mekkora energiákat szabadít fel benned mindez...

Lépkedsz a lépcsőn.

A levegőben zsongás feszültség.

Visszanézel rájuk: porból vétettél magad is.

De most haladsz a csúcsra. A csúcsra?

Megrendülten megtorpansz. Hirtelen eszedbe villan egy emlék.

Amikor végre felértél és megpihennél

lenézel és lábad alatt tátong a mélység:

tovább haladni csak így lehet.

Zuhansz vagy óvatosan ereszkedni kezdesz

a rád váró infernális renden mit se változtat immár.

Csúcsról a mélybe. Mélyből a csúcsra.

És így tovább...

Mi végre akkor hát mindez?

Kinek jó ez a csendes

pokolra hullás égre emelkedés:

őrült madár a szélben?!

Ünnepelnek avagy

evickélsz a végtelen megvetésben.

Haladsz a lépcsőn.

Olykor bucskázol nagyot.

Máskor elérni vélsz fényes
napot száz csillagot.
Remegsz a fényben.
Alattad halványul a sok lámpa
mert ami fent vár
feledni segít a khárma
minden nyomorú szenvedését.
Az ember levetvén minden tettetését
végül a fény felé veszi a léptét.
Ragyognak sugarak.
Levedlett bőrként az emberi mérték
surrogva szakad a mélybe.
Magad egy égi szenvedélybe
burkoltan haladsz és nem nézel semerre.
Köpenyed az. Nincs ki többé leverje
tisztává nemesült szándéodat...

A hófehér fény

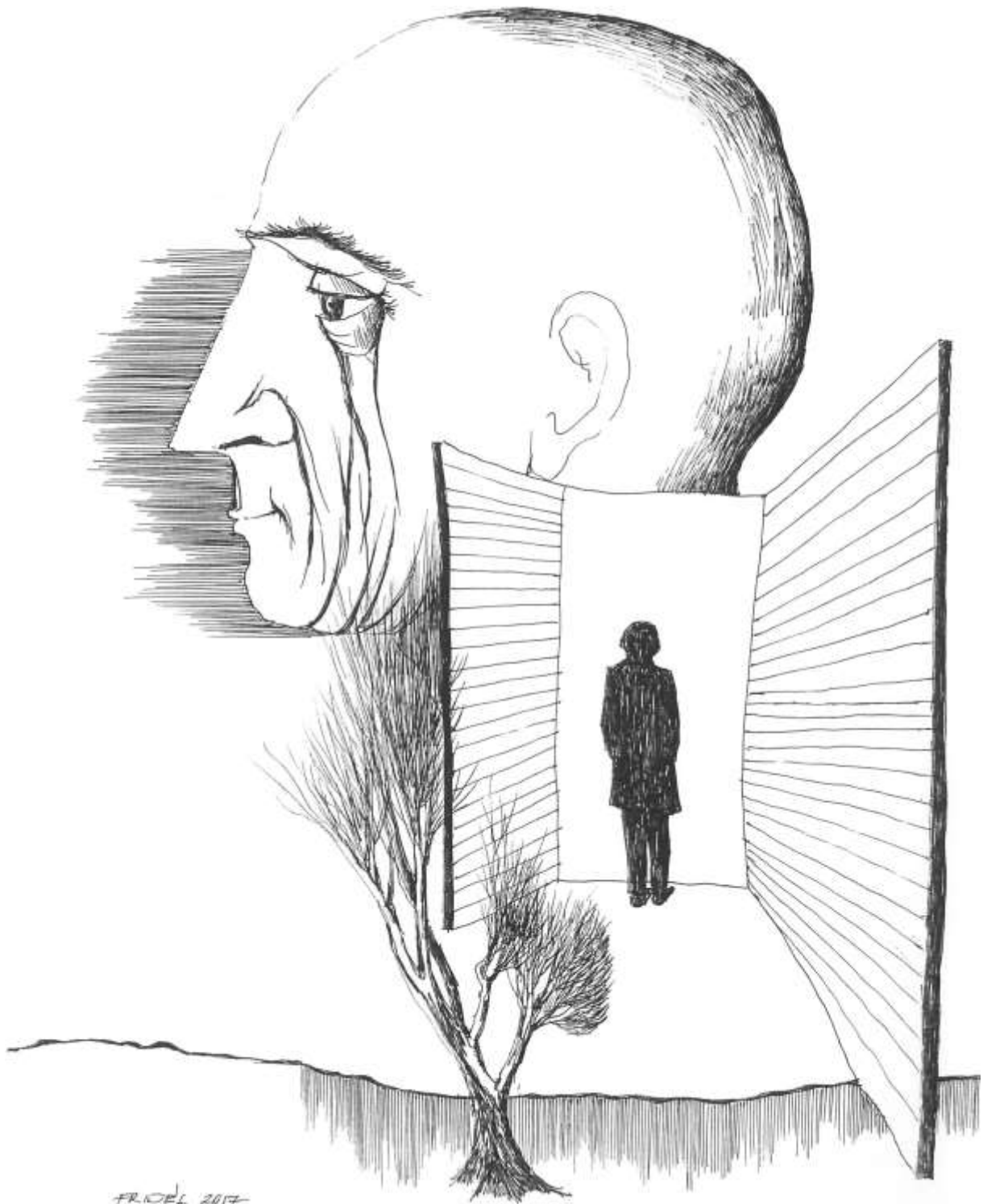
Csendes reggelen

A csendes sóhajoknak reggelén
madárfütty hívogat. Már ébredek.
Talán... igen... ma önmagam leszek
nem könyv – cibálta báb hazug regény.

Köröttem zsong az élet-forgatag.
Megint új tancba hív. Ellejteni
új lépést. Régit elfelejteni.
Talán ezúttal lenni önmagad.

Felolvad lényem ennyi szép előtt.
Magam vagyok madár. Vagy tán a szél?
A nyílt virág sugár mesét mesél.

Egy fény-nyaláb halad a fák között.
Tombolt a zöld előbb. Most hófehér
a vágy s a lét. A lélek célba ér.

FRIDEL 2017

A fék

Lépnék de ólomsúly béklyózza lábamat.

Forduljak vissza tán? Hitem szerint tilos.

A fel nem vállalt sors talán erős szabad?

Az el nem végzett munka elnyom eltapos.

Megyek de most haladni oly nagyon nehéz.

A lélek visszafog mint drága jó öreg.

Az életem talán szilaj nemes merész

de kell a fék lassítani fürge léptemet.

Hová haladnék nélküled te szent erő?

Mivé is váltam volna régen nélküled?

Csak jössz és hirtelen egy árnyék lép elő.

Önbírálatra kész s hogy folytassam veled

a rég felejtett játékom. Utam szabad.

Már nem magam vagyok. Sugározom általad.

Tartalomjegyzék

Ódon park mélyén.....	7
Esti történet.....	9
Tavaszi illatok	11
A változás szele.....	13
Holdfényben.....	15
Konstelláció	17
Veszélyes játék	19
Túlzások.....	21
A szentek és a szajhák	23
Kifosztva	25
Tavaszi dal	27
Ragozás.....	29
Mélyben.....	31
Áldás csillagfényben	33
Jónás fohásza a mélyből.....	35
Varázslat – szürkeségben	37
Régi táj.....	39
Lét-keretben.....	41
Varázslat ódon hídon.....	43
Művészsors.....	45
Művészkez-nyomok.....	47
Nyári este	49
Nyár derekán.....	51
Rezgések.....	53
Agy.....	55

Telehold.....	57
Zöldbetűs szonett.....	59
Kikristályosodott világ.....	61
Felhő.....	63
Fájdalom.....	65
Küldetés.....	67
Zsongás.....	69
Párharc.....	71
Ősz-utó.....	73
Ünnep.....	74
Ősi világ.....	75
Kénytelen páros.....	77
A gyalázkodókhoz.....	79
Írás.....	81
Aszály.....	83
Atlantisz.....	85
Átváltozás.....	87
Száguldás.....	89
Költői est – mai változatban.....	91
Teremtés.....	93
Magyar nyomok.....	95
Klasszikus erő.....	97
A visszanyert látás – Champollion.....	99
Tengeren.....	101
Sorsok – utak.....	103
Antik románc.....	105
Erdőn.....	107

Lehetne.....	109
Nap és Hold	111
Mai kép.....	113
Szín-mágia	115
Régi álom.....	117
Lét és nemlét.....	119
Téli vígság	121
Kert	123
Pojáca-lét.....	125
Szürkület után	127
Menekülés a hegyre	129
Lélekvándorlás.....	131
Bálint-napi szív.....	133
A visszatért	135
A lények látogatása	137
Szegény Vitéz a kései utódokhoz.....	139
Tiszta hó	141
Emlék.....	143
A század beteg gyermeke.....	145
Boldog ébredés.....	147
Betegek.....	149
Víz	151
Fehér illatok.....	153
Hűlő földön.....	155
Titokban.....	157
Purgatóriumi ének.....	159
Szenvedés és szenvedély.....	161

Cianid-kor	163
Léthe felé.....	165
Ébredő földeken	167
Ez is március	169
Petőfi, útban Szibéria felé	171
Tettvágy.....	173
A füvesasszony halála.....	175
A füvesasszony emlékezik	177
Tavasztündér	179
A zászló	181
Cinke	183
Diktátor.....	185
Kígyó és kereszt.....	187
Anyaság	189
A lény.....	191
Neszek	193
Hívás	195
Sugallat	197
Élet-színház.....	199
Grammatika.....	201
Lobogás.....	203
Jó szavak zenéje.....	205
Indulat	207
A szó	209
Szív.....	211
Inter anima	213
Porondon.....	215

Arc a tükörben.....	217
Krampusz.....	219
Az utolsó óra legeslegutolsó percében	221
Páros és páratlan.....	223
Az elmúlás virágai.....	225
A csúcs.....	227
A hófehér fény.....	229
A fék.....	231

Megérett a konstelláció a Konstelláció megjelenítéséhez. Misztikus hangú versek gyűjteménye ez a kötet, mely már nem meglepetés az Olvasó számára, hiszen korábban volt módja megismerni Murawski Magdolna költészetét.

Misztikus és rejtelmes hangvétel ennek a kötetnek az Auftaktja. De aki egy csöppet is ismeri ezt a szándékoltan klasszicizáló költészetet, nem csodálkozik rajta, hanem sejti, sőt tudja is, hogy a költő nem ragad le egy téma vagy forma mellett, következik a változatosság. Erről pedig jól tudjuk, hogy gyönyörködtet. Ez a kötet is zömében szonetteket tartalmaz, de a költő megcsillantja szabadvers-tudását is, és találkozhatunk a többszörösen

visszarímelő Murawski-strófákkal, melyek a zenészműlt hangulatát idézik. Paganini csengettyűi csilingelnek vissza ezekben, míg a szonettek változatos témaválasztása és tömörítő ereje gondolkodtat el, mennyire változatosan lehet művelni ezt a ránézésre monoton 4 – 4 – 3 – 3 alakzatot. Rímekben és szókincsében gazdagon.

Nem lehet eleget hangsúlyozni, hogy a mindent megengedés liberális felfogásával szemben fogalmazódik meg a szakmai igény és a formai szigor gondolata, sőt megkövetelése a Murawski-lírában. Jót s jól. Főként pedig csakis a színtiszta igazat. Mit is tehet a legelvetemültebb korszak is azzal a tudással szemben, amely látást mutat fel a tudatlanság sötétjével szemben? Megmutatkozik a sötét tónus is az érezhetően 90-es évek hangulatát tükröző szonettekben. A költő megélhette és emlékezetébe véste a széthulló társadalom elemeinek harcát, ám felmutatja az alagút végén előbb csak felderengő fényt, mely végül a homogén és teljes hófehér fényözönbe vezet.

A misztikum nem afféle couleur locale Murawski költészetében, hanem mélyen megélt (nem csak átélt) valóság. Nem díszít vele, s főleg nem csicsáz, hanem meginvitál egy rejtélyes utazásra, akár a *Holdfényben* vagy a *Konstelláció* tizennégy sorában. Tömörítve, semmi fölöslegeset nem halmozva, minden lényegtelen kiiktatva, ahogy a szobrászok tárják a világ elé a kőtömb mélyébe zárt lényeket.

Pomogáts Béla a Nyugat nagyjaihoz mérte ezt a költészetet. *Vajda György Mihály* büszke volt egykori tanítványára, aki jelentős alkotói műhelyt kovácsolt össze a vidéki közegben. Nem provinciálisan, hanem kiegyenlítve azt a Millennium táján kialakult aránytalanságot, mely sokáig jellemezte a magyar irodalmat és művészeti életet. Filozok még viszonylag keveset ollózhatnak egymástól Murawski munkásságáról. Murawski ezt nem bánja. Csalhatatlan érzékkel halad a neki kijelölt úton.

Olvassunk verseket! Legalább a költészet napján, vagy a könyvhét nyitónapján! Nem elvesztegetett idő, amit erre szánunk.